

Treball de Fi de Grau

Títol

Creació d'una revista física LGBTIQ+ en català: Prisma

Autoria

Naroa Gordo Hernández

Professorat tutor

Marc Bataller Serra

Grau

Comunicació Audiovisual	X
Periodisme	
Publicitat i Relacions Públiques	
Comunicació Interactiva	
Comunicació de les Organitzacions	

Tipus de TFG

Projecte	X
Recerca	

Data

Del 10 al 13 de juny de 2025	X
De l'1 al 2 de setembre de 2025	

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català:	Creació d'una revista física LGBTQ+ en català: Prisma			
Castellà:	Creación de una revista física LGBTQ+ en catalán: Prisma			
Anglès:	Creation of a LGBTQ+ paper magazine in the catalan language: Prisma			
Autoria:		Naroa Gordo Hernández		
Professorat tutor:		Marc Bataller Serra		
Curs:	2024/25	Grau:	Comunicació Audiovisual	X
			Periodisme	
			Publicitat i Relacions Públiques	
			Comunicació Interactiva	
			Comunicació de les Organitzacions	

Paraules clau (mínim 3)

Català:	Revista, LGBTQ+, periodisme LGBT, llengua catalana, cultura
Castellà:	Revista, LGBTQ+, periodismo LGBT, lengua catalana, cultura
Anglès:	Magazine, LGBTQ+, LGBT journalism, Catalan Language, culture

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:	Creació d'una revista física bianual de temàtica LGBTQ+ en català. El treball està compost per un marc teòric on s'investiga la història de la comunitat LGBTQ+ a Espanya, la història del periodisme LGBTQ+ i l'actualitat a Catalunya. I un marc pràctic que comprèn la creació de la revista Prisma, la missió, visió i valors, el públic objectiu, un estudi de mercat, el finançament, una anàlisi DAFO, les temàtiques i continguts, i el número 0 de la revista.
Castellà:	Creación de una revista física bianual de temática LGBTQ+ en catalán. El trabajo está compuesto por un marco teórico donde se investiga la historia de la comunidad LGBTQ+ en España, la historia del periodismo LGBTQ+ y la actualidad en Cataluña. Y un marco práctico que comprende la creación de la revista Prisma, la misión, visión y valores, el público objetivo, un estudio de mercado, la financiación, un análisis DAFO, las temáticas y contenidos, y el número 0 de la revista.

Anglès:	Creation of a biannual physical magazine on LGBTIQ+ topics in Catalan. The project comprises a theoretical framework that explores the history of the LGBTIQ+ community in Spain, the history of LGBTIQ+ journalism, and current events in Catalonia. It also includes a practical framework that includes the creation of Prisma magazine, its mission, vision, and values, its target audience, a market study, funding, a SWOT analysis, themes and content, and the magazine's first issue.
---------	---

PRISMA

Una revista per a tothom

Naroa Gordo Hernández

Tutoritzat per Marc Bataller

Treball de Fi de Grau

Comunicació Audiovisual

Universitat Autònoma de Barcelona, maig 2025.

Índex

1. Introducció	4
2. Marc teòric	6
2.1. Context històric i actual del col·lectiu LGBTIQ+	6
2.2. Història LGBTIQ+ a Espanya	8
2.3. Història LGBTIQ+ a Catalunya	10
2.3.1. Departament d'Igualtat i Feminismes de la Generalitat de Catalunya	12
2.4. Història de les revistes LGBTIQ+	15
3. Metodologia	18
4. Benchmarking	19
4.1. Orgull	19
4.2. Lambda	21
4.3. Zero	24
4.4. Shangay	26
4.5. Togayther	28
4.6. Conclusions	30
5. Creació de la revista Prisma	34
5.1. Presentació de la revista	34
5.1.1. Missió, visió i valors	35
5.2. Públic objectiu	37
5.3. Estudi de mercat	38

5.4. Recursos humans i organigrama	41
5.5. Anàlisi DAFO	44
5.6. Manual d'estil gràfic i de redacció	48
5.7. Format	51
5.8. Temàtiques	53
5.9. Continguts i seccions	54
5.10. Pla de màrqueting: promoció i distribució	55
5.11. Finançament	58
5.11.1. Estructura de costos	59
5.11.2. Fonts de finançament	59
6. Número 01	61
6.1. Continguts	61
6.2. Maquetació	78
7. Conclusions	85
8. Bibliografia	87
9. Annexos	91
9.1. Annex 1: Entrevista a Tània Verge	91
9.2. Annex 2: Entrevista a Zoe Garcia	110

1. Introducció

Prisma és el nom que he volgut donar a una nova revista de temàtica LGBTIQ+ en català. Sovint les persones del col·lectiu sentim que es parla *de* nosaltres i no *amb* nosaltres. Els continguts audiovisuals no sempre ens representen, amb una ficció majoritàriament enfocada a l'heterosexualitat i a la normativitat sexual, afectiva i de gènere, i un món de la premsa molt sensacionalista i oportunista, centrant-se en el col·lectiu durant el mes de l'orgull i en notícies contades.

És per aquest motiu que vaig trobar oportú crear un espai on totes les realitats i vivències del col·lectiu siguin escoltades i visibilitzades. Crear un espai per aprendre i conscienciar de la diversitat i pluralitat de sexualitats i de gènere, d'expressions i cossos, de la cultura queer, de la memòria històrica, dels drets LGBTIQ+. Un espai on la comunitat LGBTIQ+ se senti respectada alhora que es presenten continguts segurs, informatius i interessants per a tothom. I tot això, en la llengua catalana, perquè els catalans també volem continguts de qualitat sense haver de renunciar al nostre idioma.

Aquest espai és Prisma, una revista inclusiva i moderna que busca fer servir la cultura com a eina de transformació social.

Aquest projecte, doncs, consta d'un marc teòric realitzat a base d'investigació i entrevistes sobre el context històric i actual del col·lectiu LGBTIQ+, la història dels col·lectius a Espanya i Catalunya, i la història de les revistes LGBTIQ+ en l'àmbit estatal.

També s'inclou la creació de Prisma des d'una perspectiva empresarial, amb un profund benchmarking d'altres revistes de temàtica LGBTIQ+ i la creació de la mateixa revista. Que inclou la presentació de Prisma, el públic objectiu, un estudi de mercat, l'organització i recursos humans, una anàlisi DAFO, el manual d'estil, el format, les temàtiques, els continguts i seccions, un pla de màrqueting i el finançament.

Posteriorment, la maquetació d'un primer número de la revista, amb els seus articles i reportatges. I finalment, es presenten les conclusions del treball global realitzat, la bibliografia i els annexos.

Cal afegir que tot i que el TERMCAT, el centre de terminologia de la llengua catalana, recomana fer servir les sigles LGBT per referir-se al col·lectiu, és a dir, col·lectiu de lesbianes, gais, bisexuals i transgènere (Breu, 2021), al llarg d'aquest treball s'utilitzarà el terme LGBTIQ+, ja que considero que fa una representació més àmplia del col·lectiu, reivindicant la pluralitat i visibilitat de totes les realitats existents.

LGBTIQ+: L de lesbianes, G de gais, B de bisexuals (sigui atracció emocional, romàntica o sexual), T de trans (que engloba a travestis, transsexuals i transgènere), I d'intersexualitat (incorporant la diversitat corporal), Q de queer (per representar les expressions, identitat de gènere i orientacions sexuals no incloses en les definicions) i el signe + per representar totes aquelles identitats no representades amb les sigles anteriors.

2. Marc teòric

A continuació es presenta el marc teòric, que recull la recerca del context històric i actual del col·lectiu LGBTIQ+ al món, una introducció a la història del col·lectiu a Espanya i Catalunya des del franquisme espanyol, i una breu recopilació de la premsa espanyola i la relació amb el col·lectiu.

A més, dins l'apartat històric del col·lectiu a Catalunya s'investiga la creació de l'actual Departament d'Igualtat i Feminisme, informació obtinguda gràcies a una entrevista personal realitzada a Tània Verge el 9 d'abril de 2025.

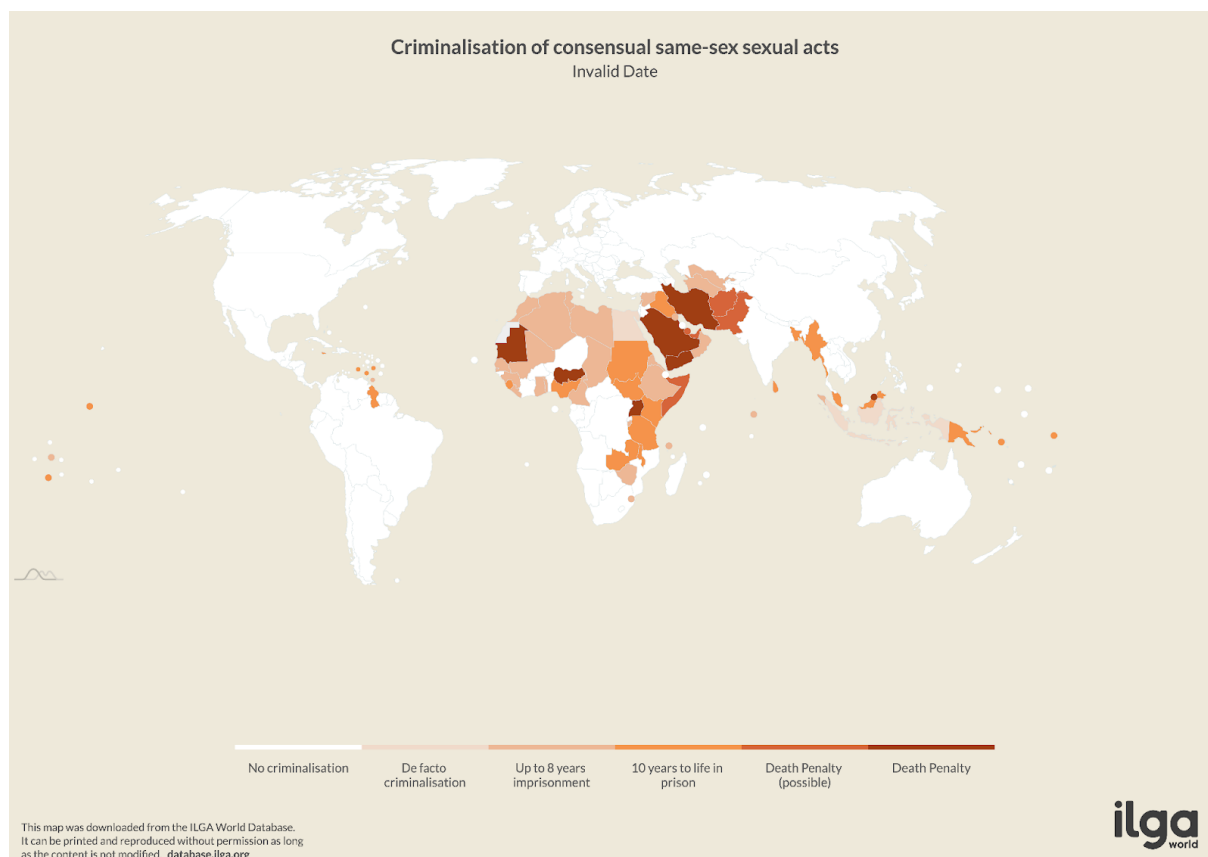
2.1. Context històric i actual del col·lectiu LGBTIQ+

Al llarg de la història de la humanitat, les persones del col·lectiu LGBTIQ+ (Lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals i altres identitats) han estat invisibilitzades, perseguides, discriminades, violentades i criminalitzades simplement per la seva identitat, manera d'expressar-se o estimar. Tot i que en moltes cultures antigues, com la grega, hi havia relacions sexuals i de gènere diverses acceptades, dins d'uns paràmetres establerts basats en el poder (Hubbard, 2020), la consolidació de models religiosos i patriarcals va suposar una persecució sistemàtica d'aquestes persones (Boswell & Galmarini, 1993).

Amb l'expansió del cristianisme a Europa a l'edat mitjana, els actes homosexuals van ser considerats "antinatural", un pecat, un delictes sovint castigat amb la pena de mort (Boswell & Galmarini, 1993). I amb l'arribada de l'edat moderna, les legislacions van permetre legalitzar aquesta repressió, criminalitzant totes les relacions i expressions que estiguessin fora dels paràmetres religiosos cristians. Amb el colonialisme, aquestes lleis es van exportar arreu del món, deixant un llegat repressiu encara vigent en molts països. (Boswell & Galmarini, 1993)

Tot i els avenços socials i legals de les últimes dècades, els moviments internacionals de visibilitat i mobilització, i celebracions globals com l'Orgull LGBTIQ+, les persones del col·lectiu continuen estant perseguides i criminalitzades. Cal recordar, que

l'homosexualitat encara és perseguida jurídicament en més 64 països (Fernández, 2024). I en 11 països incloent Mauritània, Nigèria, Uganda, Iemen, Aràbia Saudí o Iran, entre d'altres, les relacions homosexuals poden ser castigades amb la pena de mort. (Fernández, 2024)

Mapa 1: Criminalització d'actes sexuals consensuals entre persones del mateix sexe. ILGA World Database, 2025. (<https://database.ilga.org/criminalisation-consensual-same-sex-sexual-acts>)

Fins i tot en societats Europees, el reconeixement de drets no evita la violència, el rebuig o la discriminació, una realitat que malauradament va en augment. Prova d'aquest augment d'LGBTIQ-fòbia és l'informe «*LGBTIQ equality at a crossroads: progress and challenges*» ("La igualtat de les persones LGTBIQ en una cruïlla: progrés i reptes") de la European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). Basat en respostes de més de 100.000 persones de la comunitat LGBTIQ+ d'arreu d'Europa, destaca el creixement d'intimidació, assetjament i violència (Harassment And Violence Against LGBTIQ People On The Rise, 2024).

2.2. Història LGBTIQ+ a Espanya

A l'Estat Espanyol, la història del col·lectiu LGBTIQ+ està tacada de repressió, però també de resistència i avanços considerables en les darreres dècades.

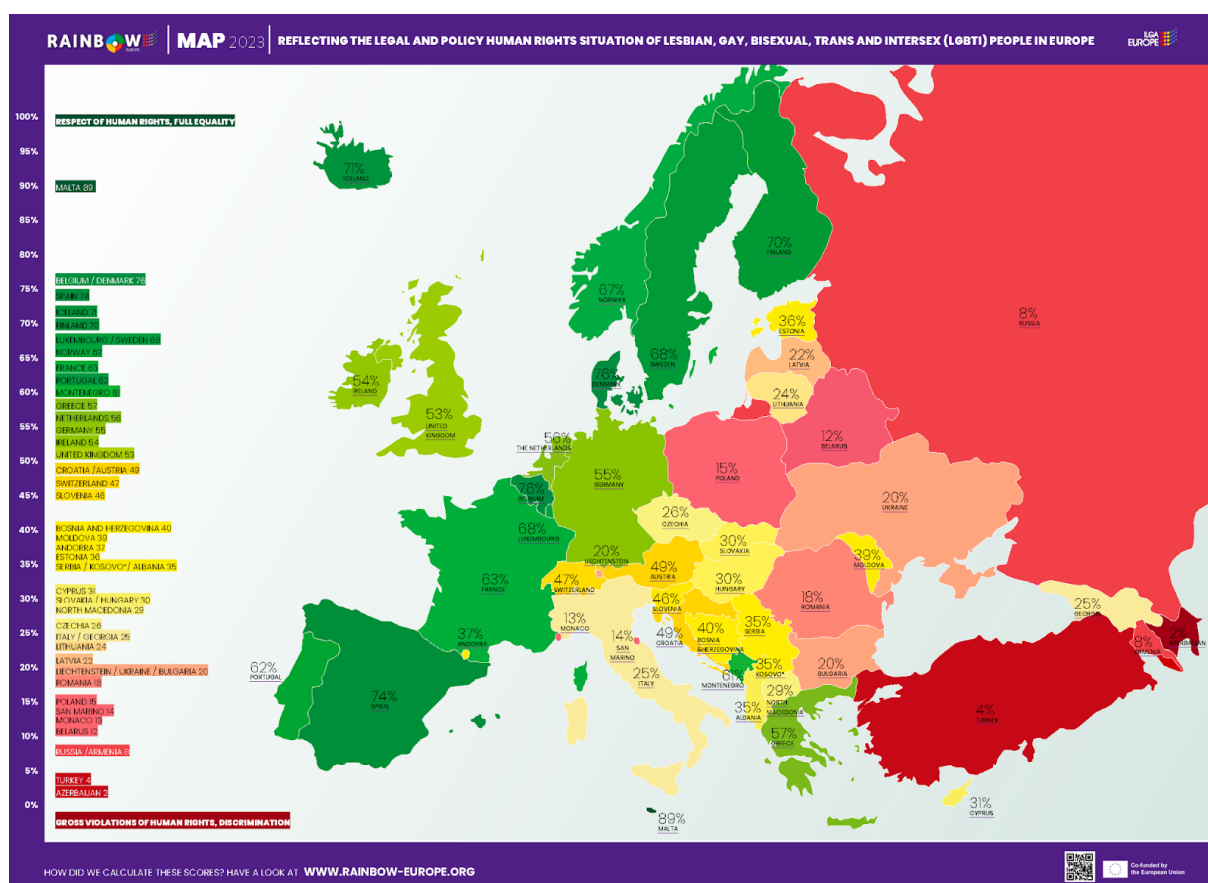
Al llarg de bona part del segle XX, especialment durant la dictadura franquista de 1939 a 1975 de Francisco Franco, les persones homosexuals i transsexuals van ser objecte de repressió sistemàtica, sent un tema tabú i vivint al marge de la societat. La *Ley de Vagos y Maleantes* (1933) que tenia com a objectiu inicial regular el tractament de vagabunds, sensesostre, proxenetes i altres comportaments considerats antisocials, va ser reformada l'any 1954 pel règim franquista per incloure els homosexuals com a subjectes perillosos. Permetent així la detenció arbitrària i la reclusió d'aquestes persones en centre de "reeducació" (Muñoz, 2021).

Més endavant, l'any 1970, aquesta llei va ser derogada i substituïda per una altra molt similar, la *Llei de Perillositat i Rehabilitació Social*, que mantenia la persecució contra conductes considerades "antisocials", inclosa l'homosexualitat, i incloïa penes de fins a cinc anys en presons o manicomis, afegint també l'enfocament de "curar l'homosexualitat" a través de teràpies d'aversion i lobotomies (Bonache, 2024). Aquesta llei va motivar aquell mateix any la creació de la primera associació espanyola en defensa dels drets de la comunitat LGBTIQ+, el **Movimiento Español de Liberación Homosexual (MELH)**, un moviment revolucionari iniciat per Francesc Francino i Armand de Fluvià (Vicent, 2020).

La transició democràtica a partir de l'any 1975, no va eliminar aquesta repressió automàticament. L'any 1978 es va despenalitzar l'homosexualitat, però no va ser fins a l'any 1995 que es va derogar la llei que considerava les persones homosexuals com a perilloses (Bonache, 2024).

A partir dels anys 2000 és quan Espanya va començar a ser considerada un referent mundial respecte a drets LGBTIQ+, aprovant el matrimoni igualitari l'1 de juliol de 2005, convertint-se en el 3r país del món en aconseguir-ho.

Actualment, Espanya compta amb una legislació avançada que protegeix els drets del col·lectiu LGBTIQ+. Amb lleis recents com la Llei Trans (Llei 4/2023 per la igualtat real i efectiva de les persones trans i per garantir els drets de les persones LGTBI) o la prohibició de la mutilació genital intersex, Espanya s'ha convertit en el 4t país europeu pel que fa a drets LGBTIQ+ d'un total de 49, segons les dades de ILGA Europa, l'Associació Internacional de Lesbianes, Gais, Bisexuals, Trans i Intersex (A.Muñoz, 2023).

Mapa 2: Reflectint la situació legal i polítiques de drets humans de les persones lesbianes, gais, bisexuals, trans i intersex a Europa. Ilga Europe, 2023. (<https://www.ilga-europe.org/files/uploads/2023/05/rainbow-map-2023.png>)

Malauradament, continuen havent-hi tensions polítiques respecte a aquest procés de normalització i institucionalització dels drets LGBTIQ+, especialment amb l'auge de formacions d'extrema dreta com Vox, que adopten un discurs LGBTIQ-fòbic, impactant el debat públic i legislatiu (Montero, 2024).

2.3. Història LGBTIQ+ a Catalunya

Catalunya sempre ha estat un territori pioner al país, també en l'activisme LGBTIQ+. Ja durant els últims anys del franquisme, es va començar a organitzar el moviment homosexual català provocant la creació a Barcelona d'una de les primeres organitzacions del moviment l'any 1975, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC). De fet, el seu predecessor va ser el *Movimiento Español de Liberación Homosexual* (MEHL), obligat a dissoldre's l'any 1974 (Subrat, 2017).

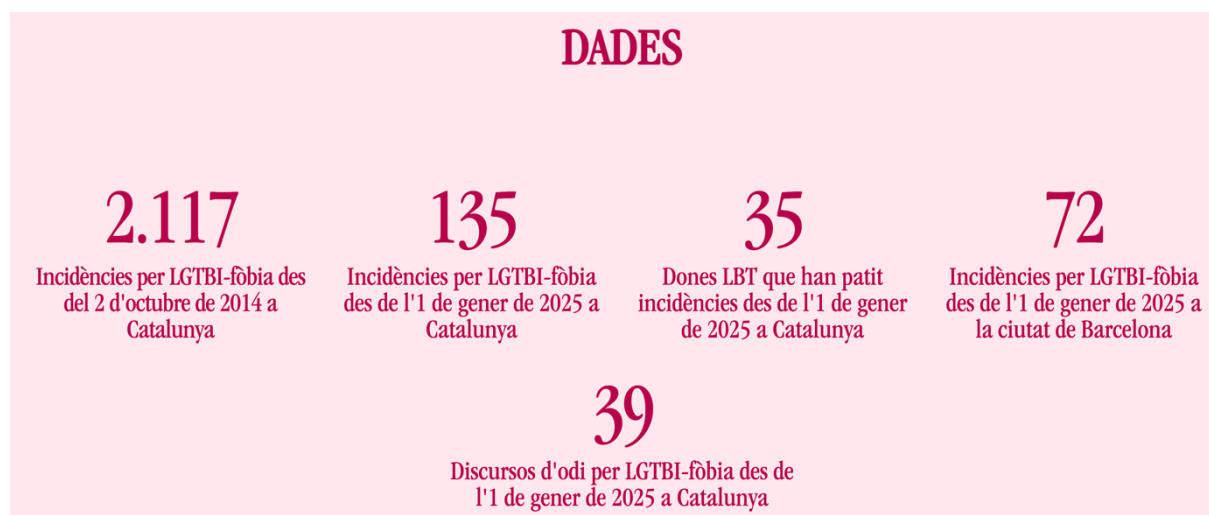
El FAGC va ser imprescindible per la lluita pels drets del col·lectiu, impulsant el juny del 1977 a Barcelona la primera manifestació per l'alliberament homosexual de tot l'estat espanyol. Tot i la violència policial i les amenaces legals, aquesta manifestació a Catalunya va marcar l'inici de la lluita pels drets del col·lectiu LGBTIQ+, i va inspirar la formació d'altres organitzacions a la resta del país (Subrat, 2017).

Van ser unes 4.000 persones les que es van reunir a la rambla de Canaletes disposades a manifestar-se pels drets LGBTIQ+ (Solà Gimferrer, 2017). I finalment l'any 1980 el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC) va ser reconegut oficialment com la primera associació LGBTIQ+ legalitzada (Canet, 2011).

En les últimes dècades més recents, amb la democràcia restablerta, Catalunya ha destacat per la seva iniciativa i la legislació pionera respecte als drets LGBTIQ+. Un exemple és la Llei 11/2014, una llei que garanteix els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals, i estableix mecanismes per erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia. Aquesta llei, impulsada pel FAGC, el Casal Lambda, Gais Positius i Famílies Lesbianes i Gais, va permetre ajudar a les institucions i a la ciutadania a identificar clarament l'LGBTIQ-fòbia, incorporant components educatius, preventius i protectors (Colomer, 2024). Aquesta llei no només va ser pionera a nivell estatal, també va ser pionera a escala mundial, situant a Catalunya com a referent europeu en matèria legislativa pel que fa a la defensa dels drets del col·lectiu LGBTIQ+.

Tot i aquest marc legal pioner a escala mundial, 10 anys més tard les entitats denuncien que la implementació d'aquesta llei no és suficient i que s'ha d'actualitzar. El col·lectiu reclama una reforma de la llei, ja que actualment existeixen noves realitats no incloses com el no binarisme, i demanen una modificació interseccional que inclogui altres discriminacions, com per raó de raça, d'origen o de situació econòmica, entre molts (Colomer, 2024).

Per altra banda, l'Observatori Contra l'LGTTBI-fòbia a Catalunya afirma que les dades sobre casos d'agressions i discriminació són alarmants. L'any 2024 es van registrar un total de 318 incidències, la xifra més alta des que es recullen dades i sent el segon any consecutiu on se superen les 300 situacions discriminatòries, amb un augment del 4,9% respecte a l'any anterior 2023. Malauradament, al llarg d'aquests primers 4 mesos de 2025 ja s'han registrat 135 incidències LGTTBIQ-fòbiques a Catalunya (Carrasco, 2025).

Il·lustració 1: Dades d'incidències i discursos d'odi de l'Observatori Contra l'LGTTBI-fòbia a Catalunya. Font: Observatori Contra l'LGTTBI-fòbia (<https://observatori.cat/>)

Amb tot plegat, Catalunya ha estat des de sempre pionera en la defensa dels drets LGTTBIQ, però encara es manté el repte de garantir l'efectivitat de les lleis a tot el territori i d'incloure totes les realitats LGTTBIQ+. No n'hi ha prou amb tenir lleis, cal aplicar-les correctament, donar-les els recursos necessaris i visibilitzar tota mena d'LGTTBIQ-fòbia.

2.3.1. Departament d'Igualtat i Feminismes de la Generalitat de Catalunya

El 9 d'abril de 2025 vaig tenir l'oportunitat d'entrevistar a la Tània Verge, la primera consellera del Departament d'Igualtat i Feminismes de Catalunya, actual Departament d'Igualtat i Feminisme. D'aquesta entrevista vaig poder entendre el funcionament, les tasques i els reptes del nou departament de primera mà. La transcripció de l'entrevista sencera es pot trobar a annexos (Annex 1).

La creació del Departament d'Igualtat i Feminismes de Catalunya el 14 de gener de 2021 representa un moment històric en la lluita per la igualtat de gènere i pels drets de les persones LGBTIQ+. Aquest departament va néixer com a resposta a les mobilitzacions socials, que durant anys, havien reclamat un canvi estructural en les polítiques d'igualtat. Moviments feministes, LGBTIQ+ i antiracistes, entre d'altres, van fer servir la seva veu i presència als carrers, cosa que va portar la creació d'un espai institucional dedicat a aquestes causes, de la mà d'Esquerra Republicana, que havia inclòs la creació d'aquest departament en el seu programa electoral.

Tània Verge i Mestre va ser una de les figures clau en la formació del departament, sent ella la primera consellera. Recalca que la creació del departament va suposar una victòria per a les organitzacions socials, però que, des de dins, va ser tot un repte traslladar aquestes demandes de les organitzacions a la creació de polítiques efectives.

Històricament, les polítiques d'igualtat havien estat relegades a un segon pla, amb poc pressupost i visibilitat. La creació d'aquest departament va ser una aposta valenta per elevar aquestes qüestions a un nivell de decisió política més alt, diu Verge, amb un equip format, en gran part, per activistes i acadèmics compromesos amb la causa.

Un dels grans reptes que van afrontar va ser la necessitat de construir una nova estructura que permetés implementar polítiques innovadores, a la vegada que creaven un departament sencer, refundant estructures i serveis. Però destaca, que en només

dos anys, van aconseguir multiplicar per 150 el pressupost dedicat a les polítiques d'igualtat, passant de 3 milions d'euros a 450 milions, un increment del què està molt orgullosa i que va permetre desenvolupar iniciatives significatives.

Un dels aspectes que més destaca Verge de les tasques del departament és la capacitat de transversalitat dins del govern. Ens explica que, a principis del departament, van haver de vetar projectes de llei del soci de coalició, per no incorporar la perspectiva de gènere. I que en el cas d'haver passat aquesta llei, haguessin enviat un missatge molt negatiu. Aplicant el vet enviaven el missatge contrari, reafirmar la importància de respectar els principis d'igualtat. Aquesta actitud proactiva va ser fonamental per garantir que les polítiques públiques reflectissin les necessitats de la societat.

La percepció inicial del departament com "les del gènere" va ser un obstacle a superar. Però a través de la introducció de la perspectiva IFE (igualtat de gènere, LGTBI, igualtat de tracte i de no discriminació) van aconseguir canviar aquesta narrativa i demostrar l'essencialitat de les polítiques d'igualtat en tots els àmbits de la vida. La seva feina no només es limitava a la defensa dels drets de les dones i les persones LGBTQ+, sinó que també buscava integrar aquestes qüestions en totes les polítiques del govern.

Al llarg de la seva gestió, la consellera destaca la importància de dos projectes en particular: La xarxa SAI (Servei d'Atenció Integral LGTBI+) i el centre de memòria del moviment LGTBI.

Gràcies a l'augment de recursos econòmics dels què disposava el nou departament, van poder fer créixer la xarxa SAI, un servei integral per informar, acompanyar i sensibilitzar a persones i entitats sobre l'orientació sexual, l'expressió i la identitat de gènere i per prevenir l'LGBTIQ-fòbia creat l'any 2016. Amb aquest augment pressupostari van arribar als 120 punts de servei arreu de Catalunya i amb la capacitat de proporcionar tècnics a temps complet, atenció psicològica i assessorament jurídic.

Per altra banda, el centre de memòria, en col·laboració amb el Casal Lambda, busca preservar la història del moviment LGBTIQ+. Però Verge i el seu equip, accepten que és un projecte que requereix molt temps i col·laboració amb altres departaments, i que tenien clar que no serà una realitat fins d'aquí a uns anys.

Passant a l'àmbit de l'educació, Verge explica que la sensibilització i la formació en drets LGBTIQ+ a les escoles és un dels àmbits on el departament treballa més intensament. Afirmar que la formació de professorat i la implementació d'un currículum d'educació sexual integral és fonamental per combatre prejudicis i empoderar les noves generacions. Afegeix que l'educació és clau per garantir que les generacions futures creixin en un entorn de respecte i igualtat.

Malgrat els avenços aconseguits, el departament encara s'enfronta a nombrosos reptes. La necessitat de recursos i pressupostos més potents per a les polítiques públiques LGBTIQ+ és una de les prioritats de l'exconsellera. A més, alerta sobre l'onada reaccionària que s'està veient a nivell global, recordant que els avenços en igualtat no són lineals i que cal defensar els drets aconseguits amb fermesa.

Concloent, la feina del Departament d'Igualtat i Feminismes no només és un compromís amb la justícia social, sinó que és també una declaració d'intencions per aconseguir una societat més justa i igualitària. La seva creació ha estat un pas fonamental en les lluites per la igualtat i pels drets LGBTIQ+, i la seva continuïtat és essencial per garantir que les veus de tothom siguin escoltades i respectades. La tasca de Tània Verge i el seu equip és un exemple de com la política ben feta és un instrument de canvi social, però cal recordar que la lluita per la igualtat continua.

2.4. Història de les revistes LGBTIQ+

Els orígens del periodisme LGBTIQ+ a Espanya i a Catalunya, se situen en un context de repressió durant el franquisme, on la invisibilitat i la clandestinitat eren la norma. La premsa generalista del moment com el diari **Pueblo** no feia cap referència a les temàtiques LGBTIQ+, excepte ocasionalment quan es feia servir la paraula “homosexual” per referir-se a temes mèdics o psicològics (Gimeno, 2009).

No és fins a la dècada dels 70, que el col·lectiu comença a tenir més presència a la premsa, però, en els seus inicis, tampoc és positiva. És una visió, no tan repressiva com en el franquisme, però que perpetua estereotips i prejudicis mantenint la idea que l'homosexualitat és una malaltia o un vici (Gimeno, 2009).

A Catalunya, la repressió va limitar la presència visible, però van sorgir revistes culturals com **Ajoblanco** l'any 1974, que, en un marc alternatiu, posaven especial interès en el feminisme, els comuns, l'antimilitarisme i, entre d'altres, en la sexualitat lliure i les noves formes de vida i activisme (Asociación cultural Ajoblanco, 2025).

Il·lustració 2: Pàgines 2 i 3 de la revista Ajoblanco 01 de l'octubre de 1974. Font: Pàgina web d'Ajoblanco. <https://www.ajoblanco.org/revistas/ajoblanco-1>

També al llarg dels anys 70, els col·lectius activistes pels drets LGBTIQ+ van començar a crear els seus propis butlletins, fanzins i revistes, destinats específicament a persones del col·lectiu, com ara **AGHOIS** (Agrupación Homófila para la Integración Social), **Lambda** i **Debat gai** (La Cruz, 2020).

En un context nacional, **Interviú** i **Lib** van ser les revistes que més van tractar temes relacionats amb l'homosexualitat, però no distingien entre travestisme, homosexualitat o transsexualitat, enllaçant l'homosexualitat amb la pederàstia i prolongant aquests estereotips (Gimeno, 2009).

A mesura que avançava la dècada, la situació política a Espanya començar a canviar, i amb la transició democràtica, les revistes van guanyar més visibilitat i legitimitat. A més a més, les notícies relacionades amb les temàtiques LGBTIQ+, que tractava la premsa més progressista, comencen a aparèixer de la mà de reivindicacions pels drets de les dones i altres minories, donant més veu a aquests conjunts (Gimeno, 2009).

Amb l'arribada dels anys 80 i, amb ella, la crisi de la sida, la comunitat LGBTIQ+ va començar a organitzar-se més activament. Es va començar a lluitar per desmentir els mites sobre el VIH i per reduir l'estigmatització que hi havia sobre el tema, la lluita contra la repressió es va transformar per la lluita per evitar contagis (Biosca, 2021).

Il·lustració 3: Il·lustració de la portada de 14 de juny de 1983 del Diario 16. Recuperada de EresVIHda (40 años del primer caso de sida en España – EresVIHda, 2023).

La premsa va ser un factor clau per entendre l'evolució d'aquesta pandèmia a nivell sanitari, polític i social (La Cruz, 2020). I va portar als anys 90 la creació de mitjans específics com **Zero**, **Mundo Gay**, **Nois** i **Shangay**, entre d'altres. Aquests mitjans oferien una plataforma per a la visibilitat i la defensa dels drets LGBTIQ+, reflectint la necessitat d'un espai informatiu que abordés les inquietuds i les lluites de la comunitat (Canet, 2018).

Al llarg dels anys 90, les revistes LGBTIQ+ van continuar evolucionant, adaptant-se als canvis socials i tecnològics. La digitalització va obrir noves vies de comunicació, i moltes revistes van començar a tenir presència en línia, ampliant el seu abast i la seva influència. Per altra banda, l'activisme va donar un gran impuls a les reivindicacions pels drets socials (La Cruz, 2020) fent que els mitjans no específics al col·lectiu comencessin a introduir el tema de la discriminació social, tema que a perdurat fins al dia d'avui (Gimeno, 2009).

L'arribada de les noves tecnologies als anys 2000 ha aprofundit els continguts especialitzats amb portals digitals. **Dosmanzanas**, fundat al 2005, i revistes com **Togayther**, com a exemples, han popularitzat la informació LGBTIQ+ en línia, ja que permeten una difusió ràpida i accessible. També les xarxes socials han facilitat la creació de comunitats en línia i han permès que les diferents veus i realitats LGBTIQ+ siguin més visibles.

Aquesta era digital ha permès la diversificació de narratives i una major representació de les experiències LGBTIQ+. Tot i això, la major part de la informació encara és predominantment en castellà, amb mancances en la producció de continguts en català a excepció de contades revistes de temàtica LGBTIQ+ com la revista **LAMBDA**, **Colors del territori** i **Orgull**, i revistes específiques per al col·lectiu gai com **Infogai** i el fanzine **La Lloca**. Aquesta falta de continguts en català limita l'impacte cultural i identitari per a la comunitat catalana, fet que volem revertir amb la creació de la revista Prisma.

3. Metodologia

El marc teòric anterior, que recull la recerca del context històric i situació actual del periodisme i trajectòria de la comunitat LGBTIQ+, s'ha realitzat a partir de la recerca de diverses fonts d'informació i s'ha complementat amb l'entrevista a Tània Verge.

A continuació es presenta el marc pràctic que consta del benchmarking, la creació de la revista Prisma i el procés, disseny i maquetació del primer número de la revista.

Per entendre millor el funcionament d'una revista, vaig tenir el plaer de parlar amb la Mar Sifre Rigol, directora editorial de la revista Orgull, el 7 de març de 2025.

Orgull, analitzada amb més detall a l'apartat de benchmarking, es tracta d'una publicació de reflexió LGTBI+ que consta d'una revista trimestral i un portal de notícies. És una revista relativament nova, del febrer de 2024, i tracta temes LGBTIQ+ en català. Per aquestes raons vaig voler parlar amb ella, per entendre com sorgeix una revista, què diferencia la revista física del portal de notícies, com es gestiona aquest nou projecte i quina és la situació del mercat.

A més a més, vaig poder atendre la primera edició dels Premis Orgull el 3 d'abril de 2025, on, a part de rodejar-me de professionals del periodisme LGBTIQ+, vaig poder conèixer a Zoe. Zoe és un artista trans no binari, neurodivergent i bisexual que va inaugurar la cerimònia interpretant per primer cop a un escenari dues de les seves cançons de Cicatrices, el seu primer disc en solidari llançat el desembre de 2024. Gràcies a aquesta jornada vaig poder entrevistar a Zoe i crear un article per a la revista sobre el seu debut musical en solitari. Sifre també em va convidar a la inauguració de l'exposició *Passat, present i futur del periodisme LGTBI+* on vaig poder familiaritzar-me amb la història de la premsa LGBTIQ+ a Espanya, ajudant-me a encaminar el marc teòric.

Els continguts d'aquest projecte, per tant, són una combinació de recerca, entrevistes i presencialitat a actes, que m'han ajudat a desenvolupar Prisma.

4. Benchmarking

A continuació es presenta el benchmarking, un estudi profund d'altres projectes de temàtica LGBTIQ+ similars a la proposta de Prisma. Aquest estudi inclou la temàtica, el format, l'idioma, el públic, la identitat visual, el contingut, el finançament, la pàgina web i les xarxes socials.

S'analitzen revistes catalanes actuals com **Orgull** i **Lambda**, i a escala nacional, revistes conegudes per la seva trajectòria com **Zero**, **Shangay** i **Togayther**.

4.1. Orgull

Orgull, editada per Comunicació21, es va estrenar el febrer de 2024 com a la primera publicació de reflexió LGTBI+ en català. Compta amb un portar de d'actualització diària i una revista trimestral que es publica tant a la web com en paper. Gràcies a notícies, articles, reportatges, entrevistes i l'agenda orgullosa, és un espai que ha rebut molt bona benvinguda per part del col·lectiu, segons la Mar Sifre Rigol, la directora editorial d'Orgull.

Temàtica de la revista: Orgull es defineix com a publicació de reflexió LGTBI+, tractant temes diversos sobre sexualitat, gènere, dret, cultura, i activisme.

Format: La revista es publica en paper trimestralment i també està disponible en format digital en PDF a la seva pàgina web <https://orgull.barcelona/>. En ambdós formats, de manera gratuïta.

Idioma: Català

Públic: Aquest projecte està destinat a tota la població, ja que l'objectiu és transmetre i visibilitzar les realitats LGTBI+.

Identitat visual: Utilitza elements gràfics que reflecteixen la diversitat i la inclusió, com la degradació de colors al voltant de la lletra O de la paraula Orgull i altres elements de colors que recorden la bandera de l'arc de Sant Martí. També fan servir el color negre tant en el seu logo com en seccions diverses de la seva web i xarxes socials.

Contingut: Tot i que la web tracta temes d'actualitat del col·lectiu LGBTI+, com poden ser notícies polítiques, culturals o entrevistes i agenda, la revista trimestral tracta temes més atemporals. En la revista en paper hi podem trobar reportatges lliures i més profunds, articles d'opinió, entrevistes detallades, retrats d'un moment concret o temes desconeguts, que consideren importants de tractar.

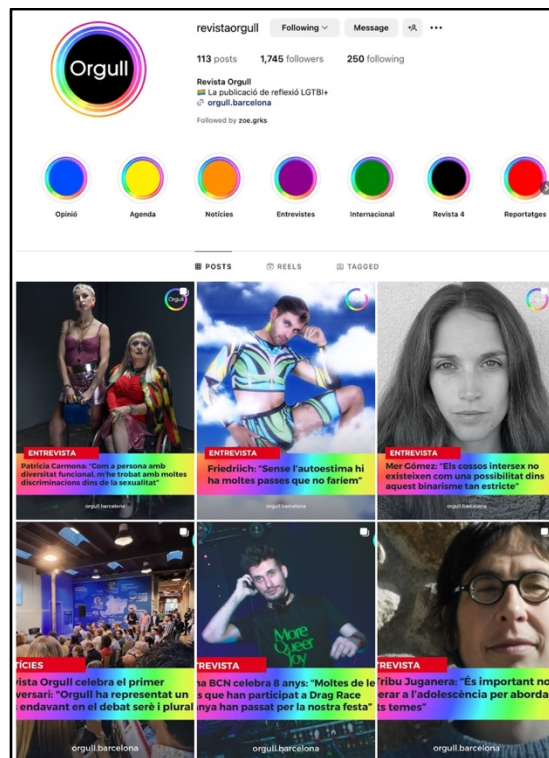
Finançament: La revista Orgull és gratuïta i forma part de l'Associació de Mitjans d'Informació i Comunicació (AMIC), que facilita l'accés a recursos i suports per a mitjans independents. També combina el suport institucional, la col·laboració amb diverses entitats i la publicitat per finançar-se.

Web: <https://orgull.barcelona/> és la web d'Orgull, on es pot trobar la revista digitalment.

Il·lustració 4: Pantalla principal de la pàgina web d'Orgull <https://orgull.barcelona/>. Font: Orgull

Xarxes Socials: La revista Orgull es comunica setmanalment a les xarxes a través de X (@revistaorgull) i d'Instagram (@revistaorgull). En ambdues plataformes manté la seva identitat plena de colors i l'ús del negre.

Il·lustració 5: Feed del perfil d'Instagram de la revista Orgull. Fotografia del 26 de març de 2025. Font: Instagram de la revista Orgull

4.2. Lambda

La revista LAMBDA és una revista que se centra en informació d'actualitat social i cultural del col·lectiu LGTBI+. És la revista d'aquesta temàtica amb més anys de durada i encara vigent de tot l'estat català i espanyol. Proporciona fonts com entrevistes, reportatges o articles. Va sorgir l'any 1978 de l'Institut LAMBDA, actualment conegut com a Casal LAMBDA, una associació que buscava proporcionar un espai segur per la gent del col·lectiu i a poc a poc va anar avançant com a centre cultural.

Temàtica de la revista: Lambda aborda temes relacionats amb la diversitat sexual i de gènere, els drets LGTBIQ+, la cultura queer, la memòria històrica del col·lectiu i l'activisme.

Format: La revista es publica tant en format físic com en digital a la seva web <https://lambda.cat/revista/>. Físicament, es pot trobar a l'hemeroteca del Casal Lambda, en punts físics com el Centre LGTBI de Barcelona o es pot rebre a casa a través d'una subscripció.

Idioma: Català

Públic: Lambda s'adreça a persones que formen part del col·lectiu o aquelles que estiguin interessades en temes de diversitat sexual, gènere i drets humans que vulguin informar-se. No hi ha un públic objectiu d'edat concret i gràcies al recorregut de la revista, té tant un públic jove que acaba de descobrir-la, com gent que ja la segueix des dels seus inicis com a butlletí als anys 70.

Identitat visual: La identitat visual de Lambda ha anat canviant amb el pas dels anys. Als seus inicis als 70, utilitzaven una maquetació senzilla, columnes de text i fotografies en blanc i negre. Als anys 90 van incorporar el color, gràfics i imatges, però mantenint el to sobri. Actualment, Lambda, a part de jugar amb els colors blanc i blau, característics del Casal Lambda, també fa servir tocs pastel, vermells i colors neutre, i ocasionalment els colors de la bandera del col·lectiu. Utilitza fotos documentals, més que artístiques, i tipografies simples per facilitar la lectura.

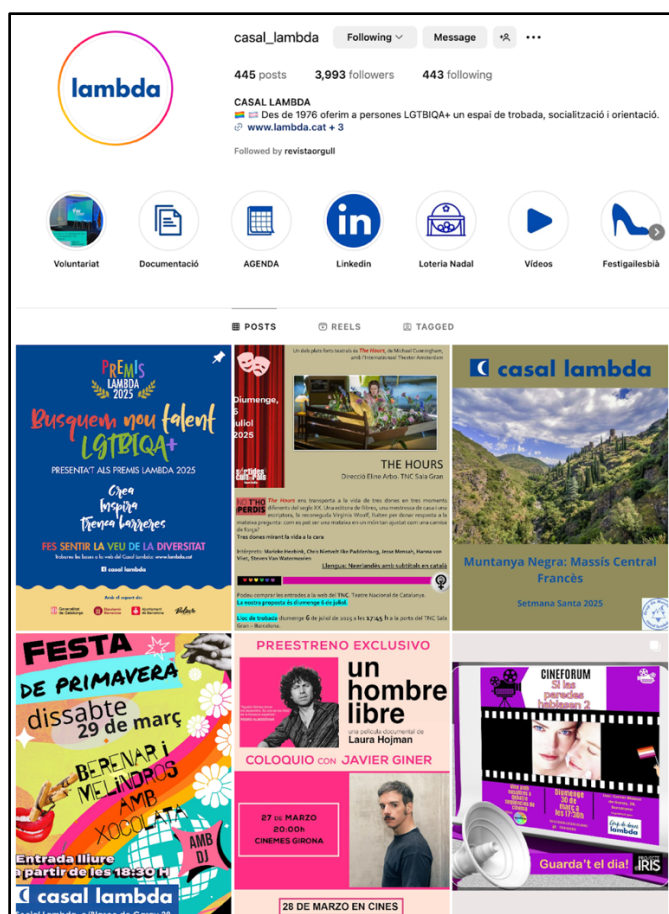
Il·lustració 6: Pàgina gràfica de la revista Lambda número 74 de 2010. Font: Hemeroteca digital del Casal Lambda (<https://lambda.cat/revista/>)

Contingut: Articles d'opinió, entrevistes, reportatges, notícies amb temàtica cultural i social que reflecteixen les realitats i lluites del col·lectiu LGTBIQ+, i recomanacions culturals com les activitats organitzades pel Casal Lambda.

Finançament: La revista Lambda és una iniciativa del Casal Lambda, una entitat sense ànim de lucre, per tant, el finançament prové principalment dels recursos propis del Casal, subvencions públiques i privades, aportacions de socis i col·laboradors i els beneficis de les subscripcions a la revista.

Web: <https://lambda.cat/revista/> és la web de la revista Lambda, on es pot trobar la revista digitalment.

Xarxes Socials: La revista no té xarxes pròpies, però el Casal Lambda sí que té Facebook (@CASAL LAMBDA), X (@CasalLambda) i Instagram (@casal_lambda). En aquestes, s'aprecia la combinació dels colors blanc i blau, i publicacions plenes de colors.

Il·lustració 7: Feed del perfil d'Instagram del Casal Lambda. Fotografia del 26 de març de 2025. Font: Instagram del Casal Lambda

4.3. Zero

La revista Zero va ser revista de temàtica LGBTIQ+ espanyola, de periodicitat mensual existent entre els anys 1998 i el 2009. En aquest període de més d'una dècada va editar 120 números i va tenir una gran repercussió mediàtica gràcies als seus números protagonitzats per personalitats públiques que sortien de l'armari.

Temàtica de la revista: Zero se centrava en temes sobre diversitat, drets LGTBIQ+, cultura queer, memòria històrica i activisme.

Format: La revista es publicava mensualment en format paper.

Idioma: Castellà

Públic: S'adreçava principalment a un públic homosexual masculí, però va tenir una gran repercussió mediàtica i un públic més general gràcies a les seves portades i reportatges sobre personalitat públiques que sortien de l'armari.

Il·lustració 8: Portada del número 36 de la revista Zero. Recuperat de www.elmundo.es

Identitat visual: La identitat visual de Zero va ser clau pel seu èxit i reconeixement. Amb portades potents, icòniques i suggerents, sovint semidespullats; tipografies modernes i clares, amb ús majoritari de sans-serif; els colors blanc i negre, amb l'ús puntual de colors vius i inspiració en el món de la publicitat de luxe i la moda masculina, Zero tenia una estètica més centrada en la moda, l'erotisme i la cultura visual europea amb un aire sofisticat i elegant.

Il·lustració 9: Portada del número 106 de la revista Zero. Dani Pannullo. Desorden. Caos y bailes de raza.

Contingut: La revista incloïa articles d'opinió, entrevistes, reportatges i notícies culturals, polítiques i socials des d'una perspectiva homosexual.

Finançament: Zero es finançava principalment a través de les vendes (tenia una difusió mitjana de 26.500 exemplars el 2006), la publicitat i les línies de crèdit bancàries. Amb la crisi de 2008 els bancs van retirar les línies de crèdit habituals i l'empresa va haver de tancar l'any 2009 per la falta d'ingressos regulars.

Web i xarxes socials: A causa del tancament de l'empresa i el fi de la Revista Zero, actualment no disposa de cap lloc web actiu ni de perfils oficials a les xarxes socials.

4.4. Shangay

La revista Shangay és una de les publicacions LGBTIQ+ més emblemàtiques del país, amb un recorregut de més de 30 anys. Shangay ha estat clau per a la visibilització i la normalització del col·lectiu LGTBIQ+ i la seva contribució ha estat reconeguda amb diversos premis, com els Reconocimientos Arcoíris 2024, atorgats pel Ministeri d'Igualtat d'Espanya.

Temàtica de la revista: Tracta temes relacionats amb la cultura, oci, moda, estil de vida i actualitat des d'una perspectiva LGTBIQ+, abordant qüestions com els drets i visibilitat del col·lectiu, la salut sexual i la lluita contra la discriminació.

Format: Shangay es publica tant en format paper com en format digital a través del seu lloc web <https://shangay.com/>.

Idioma: Castellà

Públic: Shangay s'adreça a un públic LGTBIQ+, però s'enfoca especialment en homes homosexuals. La revista, però, també busca arribar a un públic més ampli interessat per la cultura, oci i tendències des d'una perspectiva diversa i inclusiva.

Il·lustració 10: Portada del número 487 de Shangay. Font: Hemeroteca digital de Shangay.

Il·lustració 11: Portada del número 493 de Shangay. Font: Hemeroteca digital de Shangay.

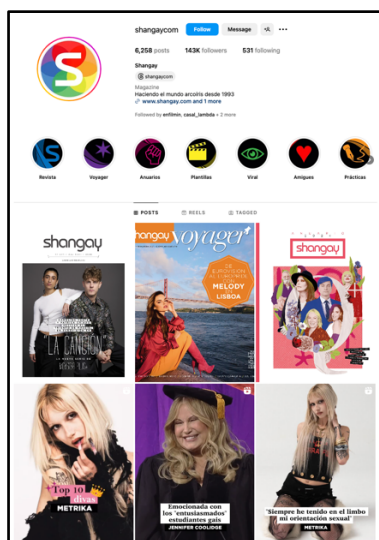
Identitat visual: Amb l'ús d'una paleta de colors viva i contrastada, portades acolorides i provocadores, i tipografies modernes i juganeres, Shangay crea una estètica basada en la cultura pop, el galmur dels 80 i 90 i la modernitat urbana queer.

Contingut: El contingut de Shangay inclou articles d'opinió, entrevistes, reportatges, notícies d'actualitat, seccions de cultura, música, cinema, moda, viatges i salut. També ofereix guies d'oci i agenda LGTBIQ+.

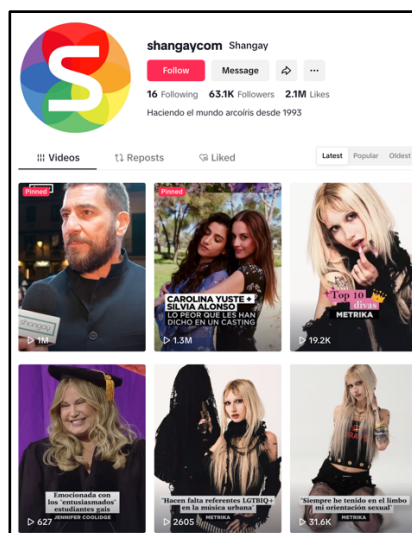
Finançament: Shangay és una publicació gratuïta finançada per la Unió Europea a través del projecte Next Generation EU, per publicitat i per finançament privat.

Web: La pàgina web d'actualització diària i on es pot trobar la revista digitalment és <https://shangay.com/>

Xarxes Socials: Shangay té una gran presència a xarxes socials, sobretot a Instagram (@shangaycom) i TikTok (@shangaycom), on publiquen diàriament i compten amb una suma de més de 205.000 seguidors. També tenen perfil a X (@shangaycom), Facebook (@Shangay), Threads (@shangaycom) i YouTube (@Shangaycom).

*Il·lustració 12: Feed del perfil d'Instagram del Shangay. Fotografia del 15 de maig de 2025.
Font: Instagram de Shangay*

*Il·lustració 13: Feed del perfil de TikTok de Shangay. Fotografia del 15 de maig de 2025.
Font: TikTok de Shangay*

4.5. Togayther

Amb més de 10 anys de recorregut, Togayther és un medi LGBTIQ+ digital i en paper desenvolupats per professionals a Andalusia, que s'ha convertit en un referent al país. Va néixer amb l'objectiu d'oferir tota la informació LGBTIQ+ d'Andalusia en relació amb la cultura, l'oci i el turisme, i millorar la informació des de la comunitat LGBTIQ+ a la societat.

Temàtica de la revista: La revista tracta temes relacionats amb la cultura, l'oci i el turisme des d'una perspectiva LGBTIQ+, abordant temes com els drets LGBTIQ+, la visibilitat, la salut sexual i la lluita contra la discriminació.

Format: Togayther es publica tant en format digital com en paper. La versió digital està disponible en línia a través de la seva pàgina web (<https://www.togayther.es/>). I la versió impresa es distribueix majoritàriament a Andalusia, però es pot trobar en altres punts del país.

Idioma: Castellà

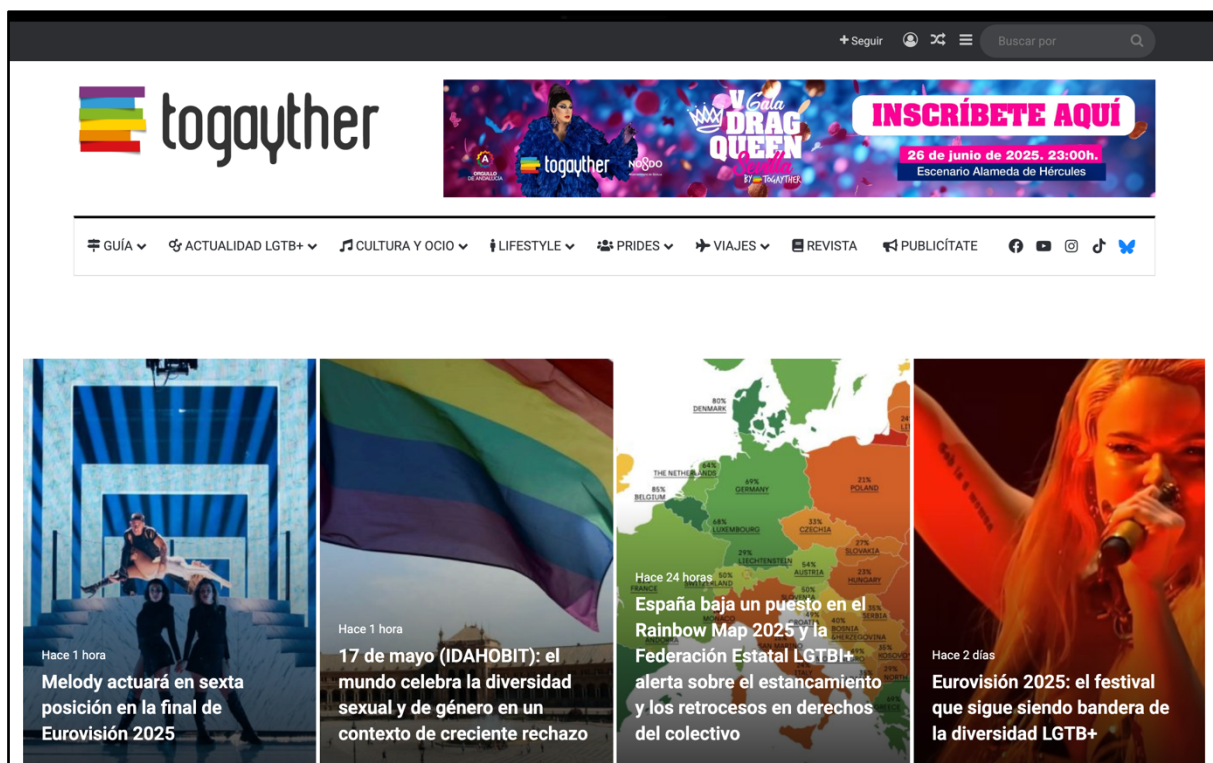
Públic: Aquesta revista s'adreça al públic LGBTIQ+, però sobretot a la comunitat andalusa. No obstant això, Togayther també busca arribar a un públic més ampli interessat en la cultura, oci i tinències, des d'una perspectiva diversa i inclusiva.

Identitat visual: Com tots els altres exemples que hem analitzat anteriorment, Togayther fa servir elements plens de colors que reflecteixen la diversitat i la creativitat del col·lectiu. A més, les portades acostumen a ser protagonitzades per figures destacades del món de l'entreteniment, de la mà d'un estil modern, atrevit i ple de colors.

Contingut: El contingut inclou entrevistes amb figures destacades del món de l'entreteniment i la cultura, reportatges, articles d'opinió, notícies d'actualitat i seccions de cultura, música, cinema, moda, viatges i salut. La revista també ofereix diverses guies d'oci i agenda d'esdeveniments relacionats amb el col·lectiu LGBTIQ+.

Finançament: Togayther és una publicació gratuïta que es finança principalment a través de publicitat i amb el suport d'empreses i institucions que aposten per la diversitat i inclusió de la comunitat LGBTIQ+.

Web: A la seva pàgina web, <https://www.togayther.es/> es pot trobar la revista digitalment i notícies i articles d'actualitat d'actualització diària.

Il·lustració 14: Pantalla principal de la pàgina web de Togayther <https://www.togayther.es/>. Font: Togayther

Xarxes Socials: Togayther compta amb una gran presència a xarxes socials tenint perfil a Facebook (@TogaytherES), YouTube (@togaythertodalainformacion3377), Instagram (@togayther_es), TikTok (@togaytherlgtbi) i Bluesky (@togaytherlgtb.bsky.social).

4.6. Conclusions

A través de les publicacions analitzades, **Orgull**, **Lambda**, **Zero**, **Shangay** i **Togayther**, es pot observar una clara tendència cap a la visibilització, l'activisme i la inclusió, així com un compromís amb la cultura i els drets humans. A continuació, es presenta un breu anàlisi sobre la temàtica, el format, el públic objectiu, la identitat visual, el finançament i de la web i xarxes socials.

Anàlisi de la temàtica:

Podem veure que hi ha una gran diversitat de temàtiques que van des de la reflexió sobre la sexualitat i el gènere fins a qüestions d'actualitat social i cultural, però mantenint l'enfocament en la comunitat LGBTIQ+.

Orgull, per exemple, es defineix com una publicació de reflexió LGTBI+, tractant temes diversos com la sexualitat, el gènere, els drets, la cultura i l'activisme, visualitzant així les diverses realitats. **Lambda** també tracta aquesta diversitat de temàtiques, però sobretot dona importància a la memòria històrica i aporta la perspectiva de l'activisme.

Zero, tot i que ja no està en circulació, va tenir un impacte significatiu en la seva època, centrant-se en la diversitat i la visibilització de personalitats públiques que sortien de l'armari. **Shangay** i **Togayther**, per altra banda, aporten una perspectiva més orientada a la cultura i l'oci, amb **Shangay** enfocant-se en la moda, l'estil de vida i l'actualitat, mentre que **Togayther** ofereix informació sobre turisme i oci des d'una perspectiva LGTBIQ+.

Aquesta diversitat de temàtiques permet que les revistes abordin les necessitats i interessos d'un públic ampli, contribuint a la normalització del col·lectiu en la societat.

Anàlisi del format:

Les revistes presenten una varietat de formats que faciliten l'accés a la informació. **Orgull** es publica trimestralment en paper i digitalment, amb accés gratuït

a ambdues versions, la qual cosa permet que un ampli espectre de lectors pugui gaudir del seu contingut en català. **Lambda** també ofereix tant format físic com digital, amb la possibilitat de subscripcions i punts de distribució físics.

D'altra banda, **Zero** era una revista mensual a la venda. I **Shangay** i **Togayther** mantenen també continguts en paper i en digital.

Aquesta dualitat física i digital permet a les revistes arribar a un públic més ampli.

Anàlisi del públic objectiu:

El públic objectiu de les revistes és variat i inclou tant membres del col·lectiu com persones interessades en temes de diversitat sexual i drets humans. **Orgull** busca arribar a tota la població amb un enfocament inclusiu mentre que **Lambda** s'adreça a persones del col·lectiu, però obre la porta a aquells que volen informar-se sobre temes de diversitat.

Zero, tot i que es dirigia principalment a un públic homosexual masculí, va aconseguir una gran repercussió mediàtica, ampliant el seu abast gràcies a l'ús de personatges públics. De la mateixa manera, **Shangay** s'enfoca especialment en homes homosexuals, però també busca atraure un públic més ampli interessat en la cultura i les tendències.

Togayther, per la seva banda, es dirigeix principalment a la comunitat andalusa, però també busca arribar a un públic més divers.

En conclusió, tot i estar centrats en la comunitat LGBTIQ+, i ser aquest és el seu públic principal, totes les publicacions busquen arribar a l'àmplia resta de la població, tot i que l'enfocament sigui més un públic homosexual o restringit per territori.

Anàlisi de la identitat visual:

La identitat visual de les revistes, com en qualsevol projecte o empresa, és un aspecte clau que contribueix a la imatge de marca.

Orgull utilitza colors que reflecteixen la diversitat i la inclusió, amb un disseny modern que atrau l'atenció. **Lambda** ha evolucionat al llarg dels anys, però manté un to sobri amb una paleta de colors definida que el distingeix d'altres publicacions LGBTQ+.

Per la seva banda, **Zero** va destacar gràcies a les seves portades icòniques i un estil sofisticat que combinava moda i cultura visual. **Shangay** destaca per la seva estètica vibrant i moderna, inspirada en la cultura pop. I **Togayther** utilitza colors vius i un estil atrevit, amb portades protagonitzades per figures destacades del món de l'entreteniment.

Aquesta diversitat en la identitat visual ajuda a comunicar els valors i missatges de cada revista, atraient així un tipus de públic concret, tot i continuar enfocat en el col·lectiu LGBTQ+.

Anàlisi del finançament:

El finançament és un repte comú per a les revistes LGBTQ+. **Orgull** es finança a través de suport institucional, col·laboracions i publicitat, mentre que **Lambda** depèn dels recursos propis del Casal Lambda, subvencions i aportacions de socis.

Shangay és finançada per la Unió Europea, publicitat i finançament privat, i **Togayther** es finança principalment a través de publicitat i suport d'empreses i institucions que promouen la diversitat i la inclusió.

Per altra banda, **Zero** es finançava principalment a través de vendes i publicitat, però va tancar per falta d'ingressos regulars, un recordatori dels desafiaments que poden afrontar les publicacions independents.

Tot plegat reflexa una aporta per la diversitat d'ingressos, no quedant-se només amb publicitat, finançament privat o suport institucional. Aposten per una combinació de diferents finançaments.

Anàlisi de la pàgina web i les xarxes socials:

Per acabar, la presència a Internet i xarxes socials és essencial per a cadascuna de les revistes encara actives. Totes tenen pàgina web, cosa que permet arribar a un públic més jove i divers que busca informació en línia. En les pàgines web, mantenen la seva identitat visual, cosa que facilita al públic l'associació del producte a la marca, és a dir, l'associació de la revista física o digital a l'empresa.

Amb més o menys mesura, tots compten amb presència a xarxes socials, cosa que permet la interacció amb els lectors i la creació d'una comunitat digital al voltant de les temàtiques LGBTIQ+. Un gran exemple és **Shangay**, que compta amb una gran comunitat digital de més de 200.000 seguidors.

Per altra banda, la presència a una pàgina web i a xarxes socials permet a les revistes oferir nous continguts d'actualització diària, ajudant així a mantenir l'interès dels lectors.

En conclusió, les revistes analitzades presenten un panorama divers i a la vegada unificat per una gran temàtica, amb un fort compromís amb la visibilització i la defensa dels drets del col·lectiu. A través de les seves diverses temàtiques, formats i identitats visuals, aquestes publicacions no només informen, sinó que també actuen com a plataformes d'activisme i reflexió, al que aspira la revista Prisma.

5. Creació de la revista Prisma

Un cop realitzada tota la investigació prèvia, es presenta **Prisma**, la nova revista LGBTIQ+ en català.

A continuació, s'explica la creació de la revista. Aquesta inclou la presentació de la revista, un estudi de mercat, el públic objectiu, els recursos humans, una anàlisi DAFO, el manual d'estil, el format, les temàtiques, continguts i seccions, el pla de màrqueting i el finançament, que donarà pas al disseny del primer número 0 de la revista.

5.1. Presentació de la revista

Prisma és una revista enfocada a donar veu i informar a una comunitat que no té molts espais en l'àmbit de la comunicació en la llengua catalana. A través d'una revista dinàmica, entretinguda i interessant, la comunitat LGBTIQ+ podrà tenir un espai on informar-se i entretenir-se sobre els elements que envolten la seva comunitat a Catalunya.

Amb una periodicitat bianual, Prisma es la revista que tractarà temes interseccionals des d'una perspectiva diversa i inclusiva, incloent entrevistes, reportatges i articles d'opinió, entre d'altres.

Cada número tractarà temes d'interès per a la comunitat com poden ser els drets LGBTIQ+, temes culturals com música, art, cinema o literatura, entrevistes a personalitats catalanes i altres continguts d'interès, com la col·laboració d'un periodista extern en cada número de la revista.

En una segona fase, no inclosa en aquest projecte, es preveu fer el llançament digital de Prisma. Si bé en aquesta primera fase es compta amb l'ús de xarxes socials, la segona fase impulsaria Prisma a través de la creació d'una pàgina web. Aquesta web obriria la possibilitat futura d'expandir el medi de comunicació a un portal de notícies d'actualització diària.

5.1.1. Missió, visió i valors

Missió

La principal **missió** de la revista Prisma és crear uns continguts segurs, informatius i interessants per la comunitat LGBTIQ+ de parla catalana. Proporcionar articles, reportatges, entrevistes i agenda del que passa i de la gent de la comunitat de Catalunya i altres països catalans. Sempre des d'una perspectiva inclusiva i respectuosa.

L'objectiu és donar veu, espai i presència a les realitats del col·lectiu LGBTIQ+ dins de l'àmbit de la comunicació de parla catalana. A través d'articles, reportatges i entrevistes volem crear un lloc segur, de trobada, de reflexió i d'expressió lliure, on el pensament crític, la creativitat i les experiències individuals i compartides tinguin un espai digne, respectuós i de confiança.

Ens comprometem a donar espai a narratives invisibilitzades, a qüestionar els discursos LGBTIQ-fòbics i a reivindicar la pluralitat de cossos, desitjos, identitats i formes d'estimar, de viure i de sentir.

Visió

Aspirem a convertir-nos en una revista referent dins la comunitat LGBTIQ+ i als territoris de parla catalana, contribuint a un canvi social i a la creació d'una xarxa cultural forta, viva i compromesa amb la diversitat i el col·lectiu. Aspirem a contribuir a la creació d'una societat lliure i digna, sense impediments o por per ser un mateix.

Des de Prisma, volem aportar el nostre granet de sorra i generar un espai segur on les identitats no normatives puguin ser celebrades i estimades. Fent servir la cultura com a eina de transformació, i fer activisme des de la paraula, la imatge, l'art, el relat i la memòria.

Volem que cada edició sigui una manera de connectar amb persones, generacions, realitats i disciplines, representant la comunitat LGBTIQ+ de parla catalana.

Valors

Diversitat i inclusió: Englobem i promovem la pluralitat de gèneres, orientacions, expressions, cossos i vivències. Volem reflectir la riquesa del col·lectiu i donar espai i suport a veus sovint silenciades.

Defensa de la llengua i la cultura catalana: El català no és només una llengua vehicular, és una eina d'expressió cultural i un espai de cohesió on el col·lectiu LGBTIQ+ també és present. I entenem la cultura catalana com a part indispensable de la identitat i diversitat de part del col·lectiu.

Qualitat, rigor i cura: Apostem per un periodisme, creació literària i treball artístic responsables, curosos i profunds, donant el valor que li pertoca a les històries compartides. I treballar amb cura tant pel contingut com per la forma.

Educació i pensament crític: Entenem la revista, no només com una eina expositiva, sinó que també com a eina pedagògica, tant per a persones del col·lectiu com per al conjunt de la societat. Ens comprometem a oferir continguts que ajudin a combatre l'LGBTIQ-fòbia, a generar coneixement i a promoure la reflexió crítica sobre qüestions de gènere, sexualitat, identitat i drets socials.

Espai de treball digne i col·laboratiu: Defensem unes condicions laborals justes i un ambient de treball segur, ètic i acollidor per a totes les persones que hi participen. Fomentar el respecte, la creativitat compartida i la transparència en els diversos processos.

Arrelament territorial: Volem fugir del centralisme i celebrar la diversitat territorial, escoltant i visibilitzant les veus LGBTIQ+ des de realitats diverses d'arreu de Catalunya.

Compromís amb la memòria històrica: Volem honorar les lluites i els relats del passat que ens han obert camí, i poder connectar aquestes vivències amb altres generacions.

5.2. Públic objectiu

El públic objectiu principal de Prisma és el col·lectiu LGBTQ+, que inclou lesbianes, gais, bisexuals, persones trans, intersex, queer i altres identitats. L'objectiu és ser una revista que doni veu, visibilitzi i representi totes aquestes identitats, i crear un espai segur per a tothom.

No obstant això, Prisma no es limita exclusivament al col·lectiu. També volem arribar a aliats i a qualsevol persona interessada en aprendre sobre aquesta temàtica. Aquesta inclusió d'aliats en el nostre públic no només ens beneficiaria com a empresa, sinó que contribueix a una societat més educada en matèria LGBTQ+, objectiu principal de Prisma. Una societat que entengui les diverses lluites i experiències del col·lectiu és imprescindible per al futur pròsper de la comunitat.

D'altra banda, el públic es veu limitat a una llengua relativament petita. Som conscients que si la revista fos en castellà tindríem un públic objectiu centenars de cops més gran, però donar valor a la llengua catalana és important per a Prisma. Volem crear un espai de referència per a la comunitat catalana, ja que com hem analitzat anteriorment, falten espais en aquesta llengua. Tot i ser conscients de la limitació territorial, donem valor a la llengua i ajudem a preservar-la.

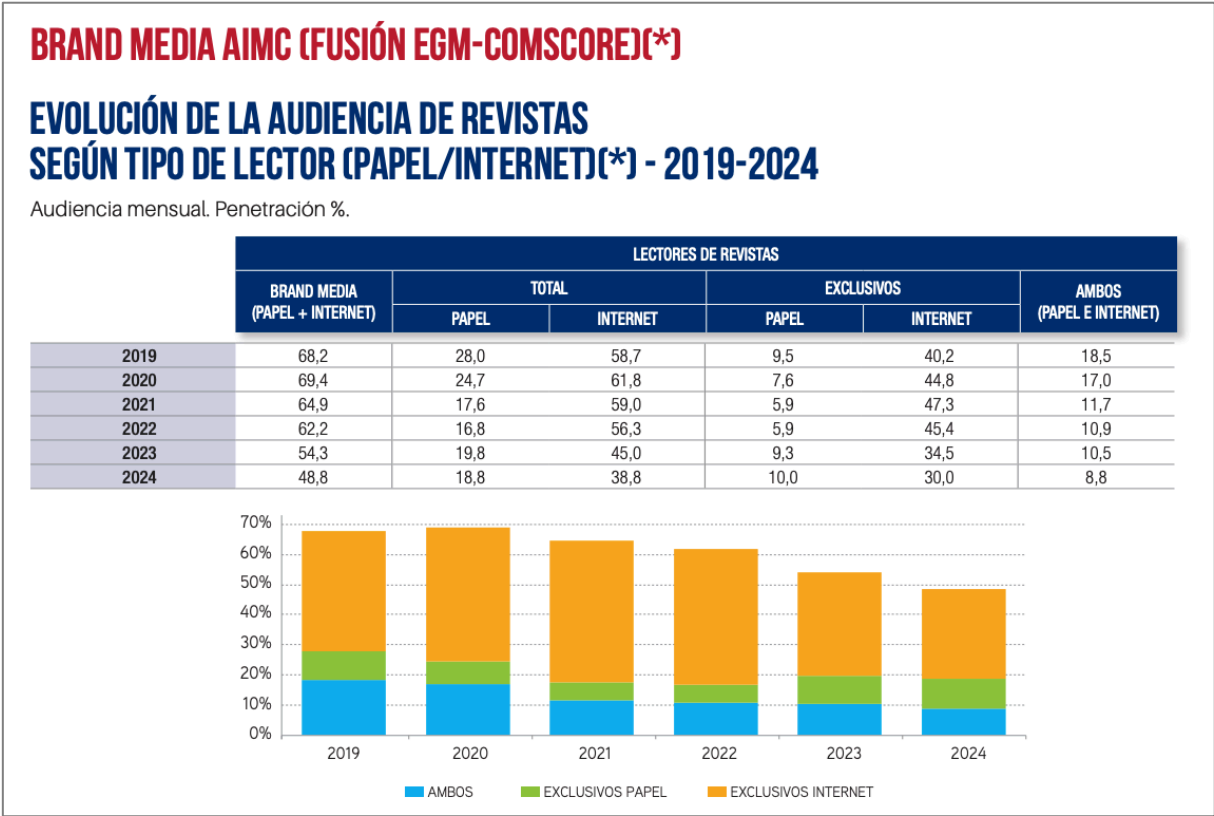
Un dels punts positius de ser una revista física és que no limitem el nostre públic a una edat concreta, cosa que permet tant a joves com a persones grans gaudir dels nostres continguts sense la necessitat de tenir coneixements tecnològics.

En conclusió, Prisma està pensada per ser un espai inclusiu on tothom sigui benvingut. Formi part de la comunitat o no, sigui jove o de la tercera edat, Prisma crea un espai per gaudir continguts de temàtica LGBTQ+ en la llengua catalana.

5.3. Estudi de mercat

Tot i no haver-hi molts articles o informes accessible sobre el sector de les revistes físiques en català de temàtica LGBTIQ+, si tenim algunes dades sobre la premsa dins l'àmbit de la comunicació.

Gràcies a l'estudi Marco General de los Medios en España 2025, de la AIMC (Asociación para la investigación de medios de comunicación) podem obtenir una visió general de les audiències dels diferents mitjans espanyols fins al 2024. D'aquest estudi ens centrarem en l'apartat de revistes.

Taula 1: Evolución de la audiencia de revistas según tipo de lector (papel/internet) - 2019 - 2024.
Font: Asociación para la investigación de medios de comunicación, 2025.

Com podem observar en aquesta primera taula (Taula 1), tot i haver-hi una davallada general de lectors de revistes en els últims anys, va haver-hi un increment del 3,4% de penetració en lectors de revistes exclusivament de paper del 2022 al 2023, passant del 5,9% al 9,3% de penetració. I en aquest passat 2024 va continuar aquest increment augmentant un 0,7%, arribant al 10% de penetració.

En canvi, la penetració de lectors de revistes exclusius per internet disminueix un 10,2% entre els anys 2019 i 2024, passant d'un 40,2% a un 30% de penetració en els últims 6 anys.

D'altra banda, si ens centrem en el perfil de l'audiència, obtenim alteres dades interessants:

PERFIL DE LA AUDIENCIA DE REVISTAS SEGÚN TIPO DE LECTOR (PAPEL/INTERNET)(*) - 2024			
En porcentajes.			
	REVISTAS		
	BRAND MEDIA (PAPEL + INTERNET)	PAPEL	INTERNET
POR SEXO			
Hombre	36,6	36,7	34,4
Mujer	63,4	63,3	65,6
POR EDAD			
14 a 19	3,8	7,6	1,7
20 a 24	4,0	7,2	2,2
25 a 34	11,8	12,2	11,4
35 a 44	16,6	14,5	17,4
45 a 54	22,0	20,0	23,6
55 a 64	19,8	17,2	21,5
65 a 74	12,7	11,1	13,5
75 o más	9,4	10,1	8,8
Edad promedio (años)	50,6	48,3	51,8
POR ÍNDICE SOCIOECONÓMICO (**)			
IA1	12,3	14,9	11,3
IA2	18,9	20,8	18,6
IB	14,9	15,7	14,9
IC	25,6	23,5	26,5
ID	10,5	9,5	10,8
IE1	12,9	10,6	13,3
IE2	5,0	5,0	4,7
(*) Datos procedentes de Brand Media AIMC, obtenidos mediante la fusión de datos EGM (lectores mensuales en papel o visor digital - año 2024) y Comscore (usuarios únicos mensuales en web o app - mayo-junio-septiembre 2024) para 16 revistas pertenecientes a 4 grupos editoriales (Prensa Ibérica; Hola; Grupo RBA; Semana).			
(**) IA1 mayor índice socioeconómico. IE2 menor índice socioeconómico.			

Taula 2: Perfil de la audiencia de revistas según tipo de lector (papel / internet) - 2024. Font: Asociación para la investigación de medios de comunicación, 2025.

Som conscients que aquestes dades només inclouen homes i dones, i que no reflecteixen els nostres valors ni totes les identitats de gènere. No obstant això, és l'única font d'informació fiable disponible.

Com podem veure en la taula anterior (Taula 2), les dones representen el 63,3% del públic de revistes en paper, mentre que els homes un 36,7%. També podem observar que el grup més gran de consumidors se centra entre els 45 i els 54 anys, representant un 20% del total de lectors de revistes de paper. El públic de més de 65 anys

representa un 21,2% i els joves entre 14 i 24 un 14,8%. Aquestes dades reafirmen encara més la decisió de no estar tancats a cap franja d'edat concreta, volem que les persones grans encara puguin gaudir de continguts en paper i donar-nos a conèixer a un públic més jove.

D'altra banda, si ens centrem en el nostre àmbit d'actuació, la temàtica LGBTQ+, ens trobem només amb 3 publicacions: Les revistes Orgull i Lambda, estudiades al benchmarking, i Infogai, una publicació queer enfocada al públic Gai de Barcelona.

Podem afirmar, doncs, que hi ha un mercat no molt cobert, on la creació de Prisma tindria recorregut. Mar Sifre, a més, ens ho afirma: és un espai no ocupat. Per tant, hi ha l'existència d'un públic que no està cobert, cosa que permet l'èxit de la revista Orgull i de l'entrada de noves publicacions com Prisma.

Tot i així, Sifre reconeix que hi ha publicacions i articles d'altres medis enfocades a aquesta temàtica, però manca l'existència de periodisme LGBTQ+, a excepció d'Orgull. D'altra banda, critica l'efecte bombolla de les publicacions que venen de l'activisme, molts articles i opinions, però que no surten de les petites comunitats i on escasseja la premsa escrita.

Per altra part, Sifre afirma una molt bona benvinguda d'Orgull per part de la publicitat. Tot i que en aquesta primera edició de la revista no hi ha un espai destinat, la publicitat jugarà un paper important per a les pròximes edicions i en l'àmbit digital, tant en web com a xarxes socials, i tenir la certesa que hi ha una gran disposició per part de les empreses a publicitar-se en publicacions LGBTQ+ és clau per a la prosperitat de Prisma.

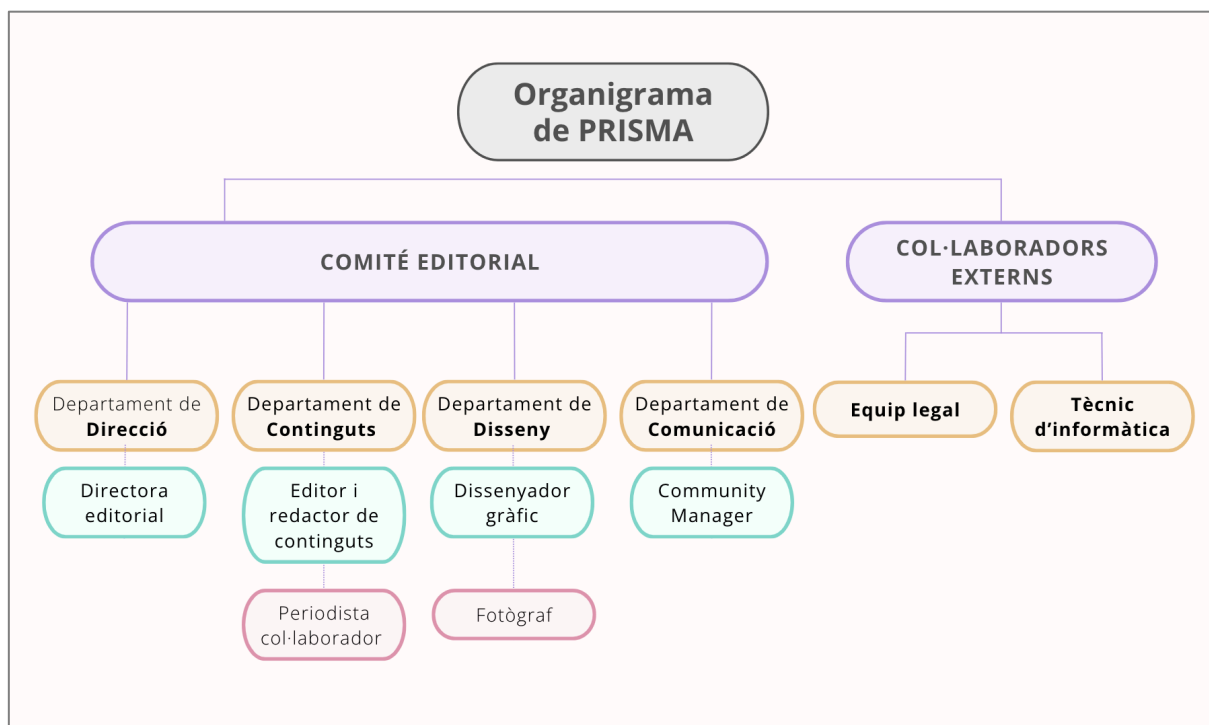
5.4. Recursos humans i organigrama

A causa de la novetat del negoci i la bianualitat de la revista, Prisma inicialment no necessitarà una gran quantitat de treballadors. Comptarà amb 4 departaments, Direcció, Continguts, Disseny i Comunicació, i també amb professionals externs pel que fa a relacions laborals, assessorament legal i equip informàtic.

La directora, en aquest inici de projecte, també portarà a terme les tasques de comunicació, la posició de Community Manager. Per tant, només hi haurà 3 posicions fixes, la directora, amb les tasques del departament de Direcció i Comunicació, el periodista o comunicador audiovisual, encarregat del departament de Continguts, i el dissenyador, encarregat del departament de Disseny.

A més a més, es contractarà un fotògraf de contractació ocasional, freelance, en els casos necessaris i tindrem la col·laboració d'un periodista convidat a cada número.

Com a resultat, l'organigrama queda de la següent manera:

Il·lustració 15: Organigrama de la revista Prisma. Font: pròpia

Les diverses funcions de l'equip són les següents:

1. Directora Editorial de Prisma, Departament de Direcció:

La directora editorial és la responsable de la visió i coordinació general de Prisma, a més de la direcció econòmica, de mà d'un equip legal extern. Defineix la línia editorial i els objectius de continguts, planificant els temes de cada número, i editant i revisant cada publicació. És també responsable de supervisar, dirigir i coordinar els diferents departaments, i de revisar el disseny i maquetació final. En ser una revista en paper, també s'encarrega de revisar proves d'impressió i coordinar els terminis d'impremta. Finalment, és la representant de Prisma davant col·laboradors i institucions.

2. Editor i redactor de continguts, Departament de Continguts:

És l'encarregat de la redacció, escrivint, editant i corregint els diferents articles i reportatges de la revista. A més, de fer propostes de continguts i assegurant un to i estil coherents amb la línia editorial. També s'encarrega d'adaptar els continguts als diversos canals, com a xarxes.

3. Dissenyador gràfic, Departament de Disseny:

És el responsable de la imatge visual de Prisma i de la identitat gràfica de cada número. S'encarrega de crear la maquetació dels articles i seccions, dissenyant portades i elements visuals, triant les diverses tipografies, paletes de colors i estils visuals, a més de retocar imatges i preparar els continguts per a impressió. Ha d'assegurar una coherència visual entre números i plataformes i preparar els arxius finals per a impressió.

4. Community Manager, Departament de Comunicació:

És la responsable de la presència de Prisma a les diverses xarxes socials. Adapta textos per a cada plataforma, juntament amb l'editor de continguts, i interactua amb la comunitat, responent a comentaris i missatges. Monitora l'impacte de les publicacions i genera informes amb l'objectiu de fer créixer la comunitat digital i fomentar la participació. A més, és la responsable de buscar i tancar col·laboracions amb altres

marques i de la presència de Prisma a altres medis. Com s'ha mencionat anteriorment, aquestes tasques les durà la Directora Editorial fins que la revista creixi i produeixi prou beneficis per contractar una altra persona.

5. Legal:

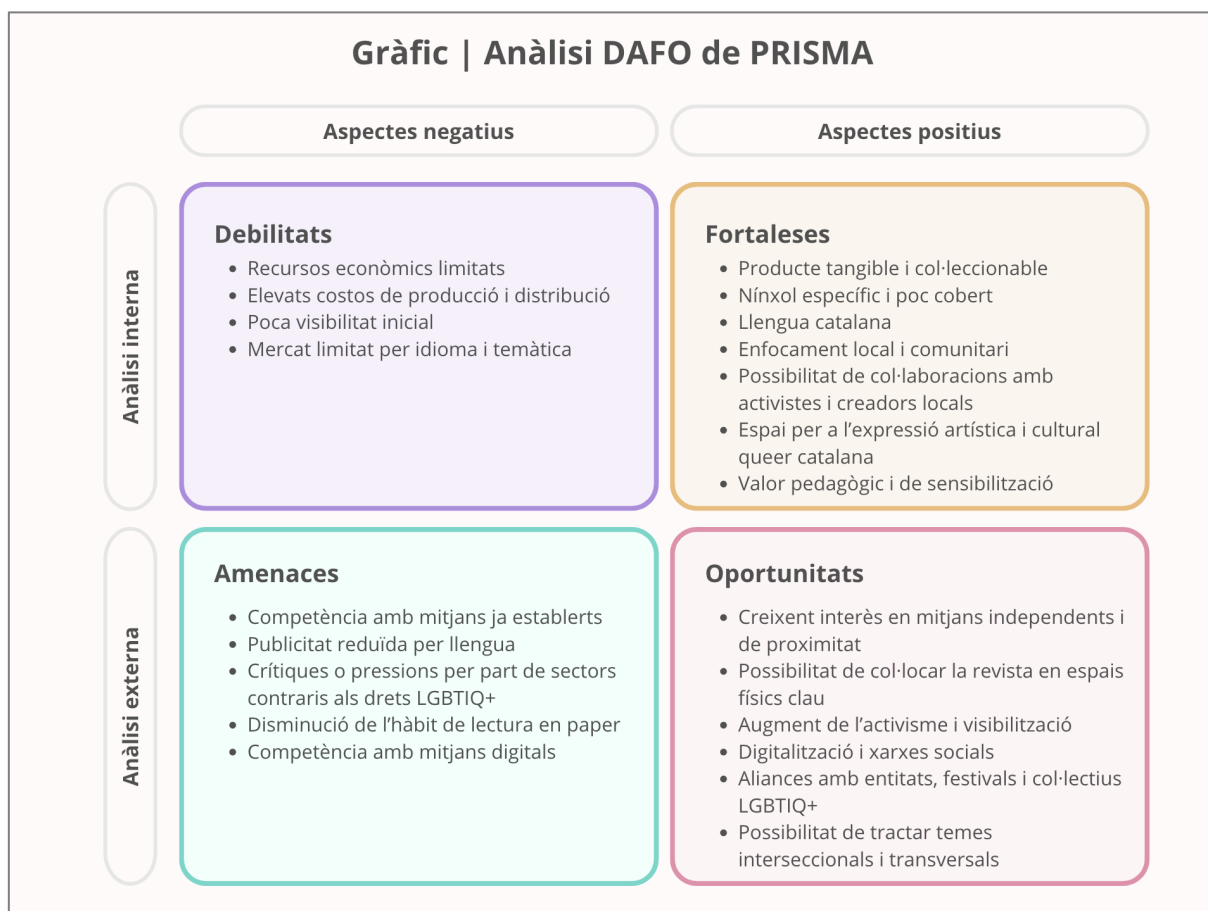
Es tracta d'un equip legal extern responsable de redactar i revisar contractes amb col·laboradors, assegurar l'ús legal de continguts per evitar problemes de drets d'autor, assessorar en temes de propietat intel·lectual, redactar les condicions legals de subscripció i venda i gestionar temes relacionats amb la protecció de dades.

6. Tècnic de suport digital, Informàtica:

És un col·laborador extern responsable de donar suport tècnic, assegurar un bon funcionament del sistema d'enviament, ajudar a mantenir operativa i segura la base de dades, mantenir el bon funcionament de la pàgina web de Prisma en una segona fase.

5.5. Anàlisi DAFO

A continuació es presenta l'anàlisi DAFO de Prisma. Aquesta anàlisi és una eina que serveix per entendre millor la situació d'aquest projecte a partir de quatre elements clau: **debilitats**, **amenaces**, **fortaleses** i **oportunitats**. Aquest tipus d'anàlisi es divideix en dues parts principals: l'**anàlisi interna** i l'**anàlisi externa**, cadascun amb els seus **aspectes positius i negatius**.

Taula 3: DAFO del llançament de la revista Prisma. Font: pròpia.

En primer lloc, l'**anàlisi interna** s'enfoca a estudiar els elements que depenen de la revista. Dins d'aquest àmbit es troben les **fortaleses**, que són els **aspectes positius interns**, com ara el nínxol poc cobert o el valor pedagògic del projecte. També s'hi identifiquen les **debilitats**, que són els **aspectes negatius interns**, com ara la manca de finançament, els alts costos de producció i distribució o la limitació del mercat.

En segon lloc, l'**anàlisi externa** se centra en factors que venen de l'entorn i que no es poden controlar directament, però que influeixen en el projecte. Aquí s'analitzen les **oportunitats**, que són els **aspectes positius externs**, com ara l'augment de l'activisme LGBTIQ+ o el creixent interès en mitjans independents i de proximitat. També es tenen en compte les **amenaces**, que són els **aspectes negatius externs**, com ara l'existència d'una competència establerta, la disminució de l'hàbit de lectura en paper o l'augment de l'interès per mitjans digitals.

En conjunt, l'anàlisi DAFO permet a Prisma obtenir una visió clara de la situació actual i ajudar a prendre decisions estratègiques futures més encertades. Tot seguit, es detalla cada apartat.

Debilitats:

- **Recursos econòmics limitats:** Especialment al principi, pot costar sostenir la revista econòmicament.
- **Elevats costos de producció i distribució:** El factor físic de la revista implica una complicació d'impressió, paper, logística i enviaments que les revistes digitals no tenen, incrementant el pressupost considerablement.
- **Poca visibilitat inicial:** En ser una revista independent d'altres mitjans, és difícil competir amb mitjans més grans o consolidats, encara que no siguin en català.
- **Mercat limitat per idioma i temàtica:** A causa del nínxol concret i a una llengua limitada a un territori, relativament petit, si la comparem a altres llengües, l'audiència potencial és limitada.

Amenaces:

- **Competència amb mitjans ja establerts:** Com s'ha analitzat en el *Benchmarking*, ja hi ha diversos mitjans LGBTIQ+ establerts tant en català, amb revistes com **Orgull** o **Lambda**, com en castellà, amb mítiques revistes com **Shangay** o **Togayther**.

- **Publicitat reduïda per la llengua:** Algunes marques o empreses poden veure l'ús de la llengua catalana com a una barrera per publicitar-s'hi, a causa de la possible percepció d'un públic reduït.
- **Crítiques o pressions per part de sectors contraris als drets LGBT:** Com en tots àmbits i vides de la comunitat LGBTIQ+, hi ha sectors contraris als drets LGBT que poden criticar o pressionar la revista per la temàtica que tracta.
- **Disminució de l'hàbit de lectura en paper:** Cada cop més gent opta per continguts digitals i gratuïts, per la seva comoditat i accessibilitat.
- **Competència amb mitjans digitals:** Els mitjans digitals, més àgils i econòmics, són una gran competència.

Fortaleses:

- **Producte tangible i col·leccionable:** El format físic té un valor afegit que moltes persones aprecien, especialment si el disseny i la qualitat editorial són cuidats.
- **Nínxol específic i poc cobert:** Com s'ha vist a l'apartat de Benchmarking, no hi ha moltes publicacions de temàtica LGBTIQ+ en català, fet que permet a Prisma destacar dins aquest mercat.
- **Llengua catalana:** L'ús del català aporta un valor cultural i identitari, i pot atreure un públic fidel i compromès, no només amb la comunitat LGBTIQ+ sinó que també amb la llengua.
- **Enfocament local i comunitari:** En centrar-se majoritàriament en les realitats i referents del col·lectiu de Catalunya, narra una realitat compartida per la comunitat en un lloc concret, Catalunya.
- **Possibilitat de col·laboracions amb activistes i creadors locals:** Com ja s'ha explicat en el marc teòric, i he viscut de primera mà, la possibilitat de col·laborar amb artistes i activistes locals no és complicat gràcies al seu sentiment de

compromís amb la comunitat, fet que augmenta la qualitat i rellevància dels continguts de la revista.

- **Espai per a l'expressió artística i cultural queer catalana:** La revista, tot i estar centrada en la comunitat LGBTQ+, abraça diferents disciplines com la política i els drets, però també l'art, la música o la literatura, sovint poc representats en altres mitjans.
- **Valor pedagògic i de sensibilització:** El format físic de la revista és ideal per ser distribuïda en espais educatius, biblioteques i centres culturals o comunitaris.

Oportunitats:

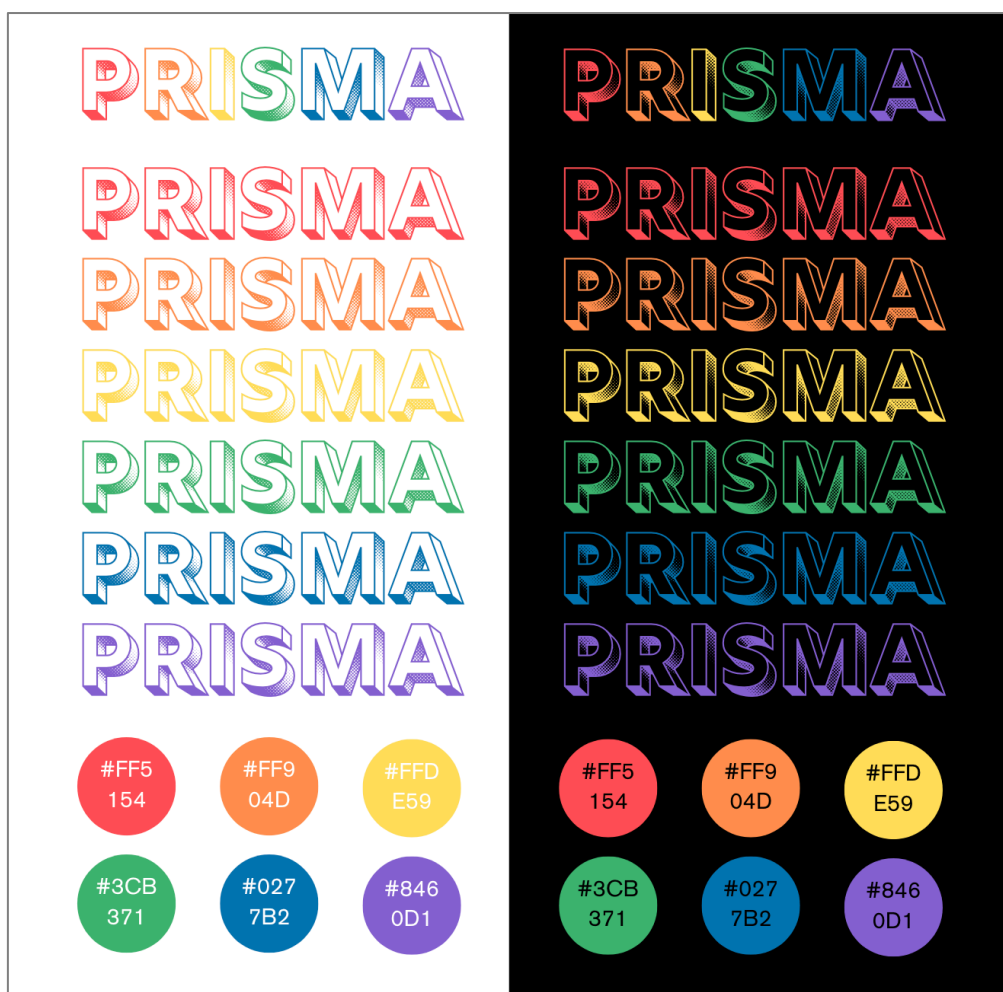
- **Creixent interès en mitjans independents i de proximitat:** Especialment entre el públic jove i progressista, una revista nova, i de temàtica LGBT pot ser de gran interès.
- **Possibilitat de col·locar la revista en espais físics clau:** El fet de ser una revista física, obre la possibilitat de mostrar la revista en llibreries, biblioteques, associacions, festivals LGBTQ+ ... i donar-li visibilitat.
- **Augment de l'activisme i visibilització LGBTQ+:** Amb l'augment de l'activisme cal que l'acompanyi un mitjà que doni veu al col·lectiu i a les seves preocupacions.
- **Digitalització i xarxes socials:** L'augment de l'ús de la tecnologia i les xarxes socials faciliten l'expansió i difusió del projecte amb pocs recursos.
- **Aliances amb entitats, festivals i col·lectius LGBTQ+:** Pot ajudar a consolidar el projecte i ampliar l'abast.
- **Possibilitat de tractar temes interseccionals i transversals:** Tractar temes interseccionals i transversals com el feminisme o el racisme, podria ampliar l'interès i el públic objectiu, sense perdre la temàtica principal.

5.6. Manual d'estil gràfic i de redacció

Un manual d'estil és un document que estableix les normes i directrius per a la redacció, edició i presentació dels continguts. D'aquesta manera Prisma manté una identitat clara que permet a editors i lectors identificar la revista pel seu estil.

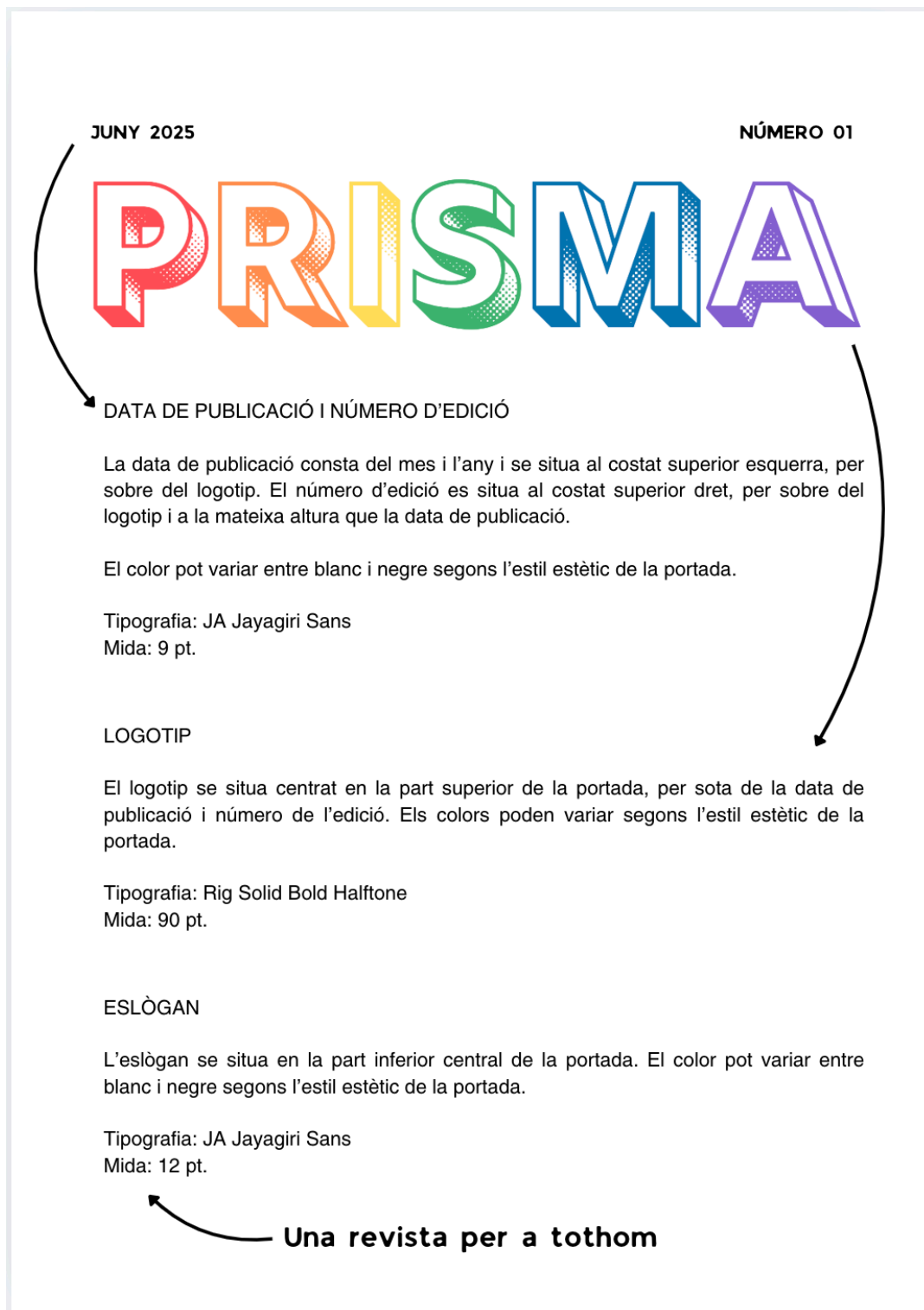
El **manual d'estil gràfic** ajuda a mantenir una coherència i continuïtat visual en els diversos articles i continguts a publicar.

El logotip de Prisma utilitza la tipografia Rig Solid Bold Halftone en majúscules i juga amb una varietat de 6 colors per a 6 lletres, els colors corporatius de Prisma. Els colors escollits són tonalitats de vermell, taronja, groc, verd, blau i lila, que fan un giny a la bandera LGBTIQ+. A més, permeten el seu ús tant davant de blanc com de negre.

Il·lustració 16: Logotip i colors corporatius. Font: pròpia.

La portada consta del logotip (PRISMA), l'eslògan (Una revista per a tothom), la data de publicació (mes i any) i el número d'edició:

Il·lustració 17: Manual d'estil de portades de Prisma. Font: pròpia

Des de Prisma volem que cada article, reportatge o entrevista tingui la seva pròpia identitat, donant la importància que li pertoca a cada articles, per això les tipografies, mides i colors podran variar per raons estilístic sempre que la direcció ho autoritzi. Tot i així es preferible seguir els colors corporatius i el següent manual d'estil:

TÍTOL	TÍTOL
	Tipografia: JA Jayagiri Sans Mida: 45 pt.
<i>SUBTÍTOL</i>	SUBTÍTOL
	Tipografia: Adumu Regular Mida: 16 pt.
Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Nam fermentum dolor non mauris rutrum bibendum. Nunc tempus eget dui a gravida. Aenean ac ultricies libero, a ultricies turpis. Integer rutrum volutpat maximus. Fusce feugiat ex non lectus feugiat viverra sed eget dolor. Duis at est lorem. Vivamus eros justo, auctor dignissim hendrerit eget, venenatis vitae sapien.	COS
	Tipografia: JA Jayagiri Sans Mida: 10,5 pt. Interlineat: 1,4 pt. S'afegeix espai després de cada paràgraf.
	* Tant la mida com l'interlineat poden variar per motius de disseny.
Nunc et lobortis nisl. Donec condimentum cursus ex eu finibus. Aenean nec tristique erat. Nulla aliquet sem a cursus finibus. Integer tempor quis nulla et tempor. Curabitur sit amet scelerisque leo, sit amet eleifend mauris.	
	COLORS CORPORATIUS
	#FF5154 #FF904D #FFDE59 #3CB371 #0277B2 #8560D1 #FFFFFF #000000

Il·lustració 18: Manual d'estil per a articles de Prisma. Font: pròpia

El **manual de redacció** estableix unes normes i directrius per a la creació dels diferents continguts, siguin articles, reportatges o entrevistes. Els continguts hauran de seguir les següents normes:

- **Objectiu de Prisma:** Tots els continguts hauran de seguir els objectius de Prisma, promovent la visibilitat i la representació de la comunitat LGBTQ+.
- **To:** El to dels continguts ha de seguir els valors i objectius de la revista, ha de ser un to inclusiu, respectuós i empàtic cap al col·lectiu i altres minoritats, sense ser ofensiu o exclouent. No s'acceptarà cap discurs LGBTQ-fòbic, racista, sexista o altres discursos discriminatius que faltin el respecte a altres grups.
- **Estil:** Es promou un estil informal i proper, però professional, utilitzant un llenguatge accessible i comprensible per a tots els lectors.
- **Normes de redacció:** Caldrà seguir les normes gramàtiques i ortogràfiques de la llengua catalana. I fer servir un llenguatge inclusiu que respecti totes les diverses identitats de gènere.
- **Imatges:** En el cas de fer servir imatges, aquestes hauran de ser en qualitat i hauran de ser acompanyades del nom de l'autor o autora.

Tots els textos seran revisats per assegurar que compleixen aquestes normes abans de ser publicats per afirmar que segueixen els estàndards de qualitat i coherència.

5.7. Format

El **format** de la revista fa referència a les dimensions, estructura i disseny.

En el cas de Prisma, es tracta d'una revista física de 24 pàgines en DIN A5, és a dir, 21 cm x 14,80 cm. La decisió de fer servir un DIN A5 en comptes del comú DIN A4 es basa en motius pràctics i estètics.

Un DIN A5, més petit i lleuger, permet al lector moure la revista allà on va, que sigui fàcil de manejar i més còmode de llegir. Per altra banda, aquest format utilitza menys

paper repercutint no només en els costos de producció sinó també en la sostenibilitat. A més, un format més petit permet una sensació d'intimitat i apropament, interpel·lant a la connexió emocional que Prisma pretén crear amb el lector.

El tipus de paper influeix en la qualitat visual de la revista, per això Prisma utilitzarà un paper brillant. Aquest tipus de paper permet reflectir millor la llum, proporcionant colors més vius i saturats, i fent que els colors i imatges destaquin més, contribuint a la visió creativa i moderna de Prisma. D'altra banda, és més resistent a taques i aigua, mantenint un bon estat de la revista durant més temps que no pas si s'utilitzés un paper mate o reciclat.

En l'estructura ens diferenciem d'altres revistes no mantenint uns patrons establerts. La intenció de Prisma és tractar cada article com a únic, diferenciant-se dels altres per una estructura lliure i personalitzada, amb lliure decisió del format de les imatges i elements gràfics, i de la tipografia del títol i subtítol. Tot i així, s'haurà de mantenir la tipografia del cos i els colors identitaris.

Les úniques seccions que mantindran una estructura similar en cada edició són l'apartat de glossari i l'espai del col·laborador, mantenint colors, tipografia i estructura.

Aquesta visió estructural s'entén millor amb la informació proporcionada en l'apartat 6.2. Maquetació, pàgina 78, on es visualitza el disseny i estructura del primer número de Prisma.

Si bé el projecte presentat es basa en la realització d'una revista en paper, una segona etapa d'aquest projecte seria la creació d'una pàgina web.

Aquesta web facilitaria l'accés als continguts i permetria expandir la revista a altres territoris. A més, també permetria la distribució a demanda de la revista física i la incorporació de la interactivitat entre els lectors i l'editorial.

El format d'aquesta web mantindria el manual d'estil de Prisma, és a dir, la tipografia colors i estil, però també permetria implementar altres elements com vídeos i enllaços.

5.8. Temàtiques

L'objectiu de Prisma és que tots els membres de la comunitat LGBTQ+ se sentin inclosos en aquesta publicació, independentment de la seva identitat, expressió de gènere, o orientació sexual. Però també volem anar més enllà, volem que tothom que vulgui pugui llegir la nostra revista i informar-se, entendre i conscienciar-se de les diverses realitats que envolten la nostra comunitat.

Amb aquesta finalitat, pretenem crear un punt de lectura on els membres del col·lectiu se sentin escoltats i entesos, i alhora, crear una revista transversal que respecti altres realitats invisibilitzades, com la violència domèstica i sexual, les discriminacions i el racisme, o la vulneració de drets humans.

Per tant, cada número de la revista pren la temàtica LGBTQ+ com a tema central, però s'aborden una varietat de temes diversos com els que veiem a continuació:

- **Identitat i gènere:** Articles, testimonis i recursos educatius.
- **Història del moviment LGBTQ+:** Entrevistes a testimonis de la lluita, referents i dates clau.
- **Drets i activisme:** Situació legal actual, avenços i retrocessos arreu del món, entrevistes amb activistes, entitats o personalitats polítiques.
- **Educació:** Tractament de la diversitat sexual i de gènere a les escoles, propostes pedagògiques, articles educatius.
- **Realitats LGBTQ+ al món:** Lligat amb el punt anterior, la comparació internacional: realitats a altres països, diversitat de situacions econòmiques i socials, legislació a altres països, migració, asil i refugi.
- **Experiències personals:** Relats en primera persona sobre l'experiència de sortir de l'armari, transicions, discriminació, descobriments d'identitat, amor, etc.

- **Internet i xarxes socials:** Referents i influències queer, aplicacions de cites, guien envers el ciberassetjament, activisme digital.
- **Salut mental:** Reportatges, articles i entrevistes sobre l'impacte de la discriminació i la importància del suport psicològic i emocional.
- **Sexe i afectivitat:** Articles sobre desitjos, pràctiques, relacions no normatives, salut sexual i emocional...
- **Estètica i moda:** Expressió del gènere a través del vestuari, estils i tendències no normatives.
- **Cultura queer:** Art, cinema, música i literatura amb perspectiva LGBTIQ+, recomanacions i entrevistes a diferents artistes.
- **Oci i espais segurs:** Articles sobre la importància de tenir espais propis com bars, festivals, associacions, cultura nocturna ...

5.9. Continguts i seccions

Dins de cada número de la revista hi haurà una varietat de continguts relacionats amb les temàtiques escollits per la direcció de la revista. Aquests podran ser articles, reportatges, entrevistes, cròniques, etc. Que parlin, per exemple, de la discriminació, de l'art, de tendències o de referents, però sempre trobant un equilibri entre totes les possibles temàtiques.

Per altra banda, cada revista inclourà unes seccions que s'aniran repetint al llarg de les diverses edicions. Aquestes són l'apartat de glossari i l'espai del col·laborador.

Començant per l'apartat de **glossari**, en cada edició es realitzarà aquest apartat educatiu amb l'objectiu de donar a conèixer diverses paraules i terminologia de l'univers LGBTIQ+. Cada revista agafarà una lletra de l'abecedari i definirà conceptes que comencin per aquesta lletra.

En el cas de la primera edició s'utilitzarà la lletra A, definint conceptes com agènere, aromàntic, asexual o aliat. En el cas de la segona edició es tractaria de la lletra B, definint conceptes com binarisme, bisexual o bifòbia. Amb la lletra C es definirien conceptes com cisgènere, cissexual, cisonormativitat, cross-dresser, etc. I així edició rere edició per visibilitzar i ensenyar les diferents realitats i vocabulari del qual disposem en matèria LGBTIQ+.

I també disposarem de l'espai del col·laborador. Aquest espai dona l'oportunitat a una persona exterior a l'editorial a tractar amb llibertat qualsevol tema relacionat amb la temàtica LGBTIQ+. Així mateix, no caldrà ser periodista o acadèmic per poder participar en aquest espai. Qualsevol persona, formi part o no del col·lectiu, podrà oferir el seu escrit, article o reportatge per a aquesta secció. Independent del contingut, però, haurà de seguir els valors de la revista, vetant qualsevol contingut irrespectuós o discursos LGBTIQ-fòbics.

5.10. Pla de màrqueting: promoció i distribució

Entrant en matèria del llançament de Prisma, prèviament al llançament de la revista s'ha creat un *social media plan* per donar a conèixer l'empresa durant el mes de maig, el llançament del primer número es al juny de 2025.

Aquest pla de màrqueting està centrat en Instagram, una de les xarxes més potents del moment. Aquesta xarxa social és la plataforma inicial pel la qual donarem a conèixer el producte, però en properes fases es preveu expandir a altres xarxes com X i Tiktok.

El següent pla de màrqueting té l'objectiu de crear comunitat i donar a conèixer Prisma. Combina diferents formats com imatges, vídeos i històries, per donar a conèixer la revista i els diferents continguts de la primera edició.

Maig 2025 - Social Media plan per a Instagram de Prisma						
DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE	DIUMENGE
			1 1. Publicació: Logo i eslògan. Text: Pistes del contingut.	2 2. Publicació: Portada difuminada	3 3. Reels: Presentació del concepte i els temes generals.	4
5 4. Publicació: Imatge Tania + cita.	6	7 5. Carrusel: Imatges de Colita de la manifestació de 1977.	8 6. Història: Enquesta sobre la manifestació de 1977.	9	10 7. Publicació: imatges detall de la revista física	11
12 8. Història: Pregunta "Que t'agradaria llegir a Prisma?"	13	14 9. Carrusel: Imatges Zoe + cita.	15	16 10. Reels: Making of de la revista.	17 11. Publicació: Anunci de data de llançament.	18
19 12. Carrusel: Imatges Rin.	20 13. Història: Enquesta sobre els usos del maquillatge.	21	22 14. Publicació: Anunci de seccions glossari i espai del col·laborador.	23	24 15. Publicació: Imatge presentació de la revista física.	25
26 16. Publicació: Presentació Estanis Serrano	27	28 17. Publicació: On aconseguir la revista física.	29	30 18. Històries: Recopilació de continguts mostrats.	31 19. Publicació: Recordatori de data de llançament (juny 2025).	

Taula 4: Social Media plan d'Instagram de Prisma. Font: pròpia.

D'altra banda, els punts físics de distribució de la revista en aquesta primera fase juguen un paper molt important per donar a conèixer Prisma, ja que encara no disposem d'una pàgina web. Per això s'ha decidit que aquest primer número compti amb 50 còpies gratuïtes distribuïdes a diversos espais culturals i LGBTIQ+ de Barcelona. D'aquesta manera donem a conèixer el producte i es crea un espai d'interacció i diàleg al voltant de la comunitat LGBTIQ+.

Un dels punts de distribució més importants és el Centre LGTBI de Barcelona situat al carrer Comte Borrell número 22, a més, compte amb més de 25.000 seguidors a Instagram. Aquest espai és un punt de trobada per a la comunitat, on ofereixen

recursos, serveis i informació sobre activitats, tallers i esdeveniments. La ubicació de la revista Prisma en aquest espai ens donaria a conèixer al nostre públic objectiu principal.

Altres punts importants per arribar a la comunitat LGBTQ+ són els bars i locals d'oci nocturn. Establiments com Arena, Metro Disco o Candy Darling, són reconeguts per ser espais inclusius per als membres del col·lectiu. La revista podria estar situada a la barra o a les taules, cosa que permetria que els diferents clients l'anessin mirant durant la nit. A més, aquests locals acostumen a organitzar diversos esdeveniments temàtics que podrien servir com a plataforma per a la promoció de la revista.

De la mateixa manera, la distribució a festivals i festes LGBTQ+ és clau. Sobretot tenint en compte que s'apropa l'estiu i el mes de l'Orgull amb festivals com el Pride Barcelona, que recull milers de persones de tota Catalunya. Tenir la revista en aquests esdeveniments no només augmentaria la visibilitat sinó que fomentaria el sentiment de comunitat i pertinença.

Altres punts de rellevància serien centres culturals i museus, així no només arribaríem a la comunitat LGBTQ+ sinó que ampliariem el nostre abast a tothom que estigui interessat a descobrir la cultura, història i situació actual de la comunitat.

Seguint el mateix objectiu, tenim la distribució a cafeteries i llibreries com La Central, que aportarien un públic lector interessat en la literatura i la cultura.

I per acabar, la distribució a universitats catalanes com la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat de Barcelona o la Universitat Pompeu Fabra, ajudaria a arribar a un públic jove. Aquests centres podrien tenir la revista a biblioteques i centres d'estudi, i també en esdeveniments relacionats amb la inclusió i la diversitat.

5.11. Finançament

En aquest apartat de finançament es presenta l'activitat econòmica del primer any de Prisma.

Com s'ha mencionat amb anterioritat, aquesta primera edició de prisma no disposa de publicitat, però sí que es veurà reflectida en el finançament, ja que comptem amb publicitat no només de la segona edició de la revista sinó també de publicitat per xarxes socials.

Concepte	Import (€)
Despesa anuals	
Registre de marca	300
Sous (3 persones)	5.800
Impressió	360,44
Honoraris col·laborador	800
Distribució i enviament	400
Total anual previst	7.660,44
Ingressos (venda + altres fonts de finançament)	
Subvencions culturals (ICEC)	3.000
Subvencions LGBTI (Departament d'igualtat i feminisme)	1.000
Publicitat	800
Micromecenatge	400
Subvencions municipals o locals	200
Venda	3.600
Total anual previst	9.000
Balanç total	+1.339,56

Taula 5: Resum financer primer any de Prisma. Font. pròpia.

La resta dels ingressos (9.000 €) a les despeses anuals (7.660,44 €) dona un balanç positiu, amb un benefici de 1.339,56 € anyals.

5.11.1. Estructura de costos

A continuació es presenta la despesa anual prevista per a Prisma.

Despesa anual	Cost anual (€)	Observacions
Registre de marca	300	
Sous (3 persones)	5.800	Sous directora, periodista i dissenyador gràfic, 2 cops a l'any
Impressió	360,44	500 còpies
Honoraris col·laborador	400	Estimat 200€ per número
Distribució i enviament	400	
Total anual previst	7.860,44	

Taula 6: Despesa anual del primer any de Prisma. Font: pròpia.

Els salaris de 3 empleats sumen 2.900 € per edició, tenint en compte 2 edicions a l'any la suma total és de 5.800 €.

Els costos d'impressió per a 250 exemplars d'una revista a DIN A5 (14,8 cm x 21 cm), en color amb acabat brillant de 24 pàgines, suma un preu de 180,22 €, a un preu unitari de 0,60 € sense IVA (Pressupost extret d'Exaprint.es). Tenint en compte la impressió de dues edicions per any el total per a 500 còpies és de 360,44 €.

5.11.2. Fonts de finançament

Les fonts de finançament inclouen:

- *Subvencions culturals per a l'edició de publicacions periòdiques culturals en la llengua catalana i occitana* per part de l'ICEC (Institut Català de les Empreses Culturals)
- Subvencions per a projectes LGBTI+ del Departament d'Igualtat i Feminisme.
- Publicitat: Inclou la publicitat a la revista de la segona edició i publicitat a xarxes socials d'empreses i locals que donin suport a la comunitat LGBTIQ+.

- Micromecenatge: A través de la plataforma Verkami es poden recaptar fons directament del públic interessat en la creació d'espais de temàtica LGBTQ+.
- Subvencions locals: Subvencions de diputacions i ajuntaments per a projectes culturals i de promoció de la diversitat.

D'altra banda se sumarien els ingressos per vendes:

A un preu de 8€ la unitat i una venda potencial de 450 unitats, 200 pel primer número (50 són distribuïdes gratuïtament) i 250 de segon, el ingressos per vendes sumarien un total de 3.600€.

A continuació es mostra les fonts d'ingressos previstes:

Font de finançament	Import estimat (€)	Observacions
Subvencions culturals (ICEC)	3.000	Sol·licitud com a revista cultural en català.
Subvencions LGBTI (Departament d'igualtat i feminisme)	1.000	Sol·licitud per temàtica i contribució social.
Publicitat	800	Empreses i locals aliats a la comunitat LGBTQ+
Micromecenatge	400	Campanya de suport a la comunitat (Verkami).
Subvencions municipals o locals	200	Ajuntaments, entitats o centres de Catalunya.
Total anual previst	5.400	

Taula 7: Fonts de finançament del primer any de Prisma. Font: pròpia.

6. Número 01

A continuació es presenta el primer número de Prisma. Amb una durada de 24 pàgines a DIN A5, en aquesta revista parlem de política, història, cultura i maquillatge, mantenint l'estètica i valors mencionats en apartats anteriors.

6.1. Continguts:

Primerament, tenim la portada, amb el nom de la revista, la data de publicació (juny 2025), el número de l'edició (Número 01) i el lema (Una revista per a tothom). De fons, una foto pròpia realitzada per a l'article de maquillatge explicat més endavant.

La següent plana després de la portada inclou una petita dedicatòria a tothom que ha donat suport i temps a aquest projecte i als lectors. El text és el següent:

Dedicatòria inicial:

A tothom gràcies.

Gràcies a tothom que ha donat el seu suport a aquest projecte.

Gràcies Rin, Estanis, Tània i Zoe, per haver invertit el vostre temps i talent altruïstament.

I gràcies a tu, per donar-nos l'oportunitat de compartir aquest petit espai amb tu i fer que Prisma sigui una realitat.

Amb amor, Naroa

Tot seguit es presenten els continguts de la revista, anunciant títol, subtítol, si n'hi ha, i la pàgina corresponent.

Comencem doncs amb els articles de la revista.

Per començar, trobem la carta de l'editora, un manuscrit on explico com a editora de la revista quina és la meva intenció amb aquest projecte. És una manera de què els lectors entenguin el projecte des d'una perspectiva més íntima i personal, i també és una oportunitat perquè es familiaritzin amb el to editorial de Prisma. És aquí on explico les motivacions que m'han portat a crear Prisma, els objectius, els valors i la intenció de crear un espai per a tothom. Per acabar, dono les gràcies als lectors de la revista, per confiar en aquest projecte i estar disposats a llegir i aprendre. La carta és la següent:

Carta de l'editora

Durant molt de temps em vaig considerar aliada. Acompanyava, escoltava i defensava. Celebrava les lluites de les meves amigues i amics com si també fossin meves, i ho eren, però des de fora. Fins que, fa no tant, vaig entendre que no només caminava al costat del col·lectiu LGBTQ+, sinó que en formava part.

Prisma neix des d'aquesta descoberta. Des del desig de crear un espai on totes les experiències valguin, també les que no encaixen en cap etiqueta clara o que encara s'estan definint. Un espai on no calgui haver passat cap prova per existir amb dignitat.

Necessitem noves plataformes perquè les d'ara no sempre ens representen. Perquè sovint es parla de nosaltres, però no amb nosaltres. Perquè encara hi ha massa veus silenciades i massa realitats que incomoden. I perquè la diversitat no és una moda ni un contingut, és vida, identitat i resistència.

Prisma és una revista feta des del compromís i formant part del col·lectiu. És un espai obert, plural i en construcció constant. Ens importa la cultura, la política, el cos, la varietat d'emocions i experiències, la memòria, els futurs. Ens importa la vida en totes les seves formes, especialment aquelles que han estat invisibilitzades o menyspreades.

A Prisma tenim molt clar que el coneixement transforma. Per això, ens comprometem no només a visibilitzar, sinó també a educar. Volem ser una eina per entendre millor les diverses realitats LGBTIQ+, tant pel col·lectiu com per a qui estigui interessat en aprendre. Apostem per continguts que ajudin a qüestionar, ampliar perspectives i construir una societat més informada, més empàtica i més justa. I també assumim que aprendre és part del procés, sabem que no tenim totes les respostes, però sí la voluntat de seguir escoltant i millorant.

Quan diem “una revista per a tothom”, no és només un lema. És una responsabilitat. Volem parlar de realitats trans, no-binàries, racialitzades, migrants, neurodivergents, precàries. No volem ser una veu única, sinó una suma de moltes. I volem fer-ho amb respecte i orgull, on tothom sigui benvolgut.

Gràcies per ser aquí, per llegir, per voler aprendre i per començar aquest camí amb nosaltres.

Naroa

A continuació ens trobem amb la secció de glossari, una secció que es repetirà en cada edició amb l'objectiu de donar a conèixer diverses paraules i terminologia de l'univers LGBTIQ+. En aquesta primera edició expliquem la dinàmica d'aquesta secció i es defineixen paraules que comencen per la lletra A, definint els conceptes agènere, aromànitc, asexual i aliat.

Les definicions s'han creat a partir d'una combinació de definicions del Termcat (Breu, 2021), de l'Observatori contra l'LGTTBI-fòbia (Observatori contra l'LGTTBI-fòbia, 2025) i del Glossari de Termes LGBT per a equips d'atenció a la salut del National LGBT Health Education Center (Glosario de Términos LGBT para equipos de atención a la salud, s.d.). S'han combinat amb algunes modificacions per intentar definir el més complet i respectiu possible els diferents termes descrits.

Glossari

Cada edició de Prisma inclourà un apartat de glossari amb l'objectiu de donar a conèixer diverses paraules i terminologia de l'univers LGBTIQ+. Sovint les paraules que no coneixem ens impedeixen comunicar amb respecte les realitats d'altres i aprendre aquestes paraules és una manera de reconèixer-les i validar-les. Per això, comencem en aquesta primera edició amb la lletra A, i anirem avançant lletra a lletra, edició rere edició, definint conceptes, identitats i expressions que formen part del nostre dia a dia.

- **Aromàntic:** Orientació que descriu a les persones que experimenten poca o cap atracció romàntica cap als altres o falta d'interès a formar relacions romàntiques.
- **Asexual:** Orientació sexual que defineix a les persones que senten baix o gens interès per l'activitat sexual envers altres persones. Tot i això, no significa que no tinguin interessos afectius, romàntics o sensorials.
- **Agènere:** Persona que no es sent a si mateixa ni com a home ni com a dona, que no té identitat de gènere o cap gènere que expressar.
- **Aliat:** Persona que dona suport i defensa els drets de les persones LGBTIQ+ tot i no formar part del col·lectiu.

Seguidament, presentem el primer article contundent, una entrevista a Tània Verge, la primera consellera del Departament d'Igualtat i Feminismes, realitzada el 9 d'abril de 2025 al Parlament de Catalunya.

Després d'una breu introducció de la consellera, ens parla de com es va crear el departament, quins reptes i obstacles van trobar, quina era la percepció inicial dins del govern, quines tasques realitzava, descriu l'evolució dels drets LGBTIQ+ a Catalunya,

els projectes destacats, la seva percepció sobre els reptes de la comunitat LGBTQ+ i finalment com ha estat la seva experiència.

A aquesta entrevista l'acompanya una fotografia de la Tània de realització pròpia. També s'afegeix una cita: "Catalunya sempre ha sigut pionera. Des de la primera manifestació als anys 70 [...] a la regulació de parella amb independència d'orientació sexual l'any 1998".

L'article selecciona les parts que he considerat més importants d'una entrevista de 40 minuts, l'entrevista sencera es pot trobar als annexos (annex 1).

Dels carrers al Govern: Creació del Departament d'Igualtat i Feminismes

La Tània Verge ha passat a la història com la primera consellera d'Igualtat i Feminismes del Govern de Catalunya, un departament pioner nascut el 2021 amb la voluntat de posar al centre les lluites feministes i LGBTQ+. Amb una trajectòria acadèmica i activista, vinculada als estudis de gènere i la justícia social, Verge ha treballat per incorporar les polítiques feministes i LGBTQ+ com a eixos centrals de l'acció del govern, amb l'objectiu de transformar estructuralment les desigualtats de gènere i garantir els drets de col·lectius històricament discriminats.

Parlem amb ella sobre com es va gestar aquest projecte, què s'ha aconseguit fins ara, i com veu el futur dels drets LGBTQ+ en un context de repunts reaccionaris.

- **Tània, podries explicar-nos com es va crear el Departament d'Igualtat i Feminismes i quins reptes vas afrontar en el procés?**

El Departament va néixer com a resposta a les mobilitzacions socials que havien tingut lloc al carrer, impulsades per moviments feministes, LGTBI i antiracistes. Per tant, va ser una victòria col·lectiva d'aquests moviments, però un govern no tradueix automàticament les demandes socials.

Històricament, les polítiques d'igualtat havien estat considerades de segona, amb poc volum de recursos i visibilitat. Esquerra Republicana va incloure en el seu programa electoral la creació d'aquest departament, que reflectia la mobilització social, era necessari que un partit recollís aquestes demandes i les portés a les institucions. És per això que considero que la creació d'aquest departament va ser una aposta valenta, amb un equip que provenia en gran part dels activismes socials i acadèmics.

- **Quins reptes vau afrontar un cop establerts?**

Veníem d'una situació on les polítiques d'igualtat eren invisibilitzades. La Generalitat havia tingut polítiques d'igualtat, però eren de segon o tercer nivell. La creació del departament va permetre elevar aquestes polítiques a un nivell de decisió política més alt, guanyaven pes. En dos anys, vam multiplicar per 150 el pressupost de les polítiques d'igualtat, un increment significatiu. No obstant això, el repte era crear polítiques noves mentre establíem una nova estructura i incorporàvem personal.

- **Com va ser aquest procés de construcció?**

Va ser un procés complex. Vam heretar estructures i serveis que necessitaven ser refundats. La coordinació política i els serveis havien d'estar junts, ja que les decisions polítiques afecten els serveis. Els noms de les direccions generals eren pensats per ser un missatge polític també. La transformació feminista que vam presentar tenia un enfocament estructural i interseccional, reconeixent que hi ha sistemes d'opressió que hem de combatre.

- **Quins obstacles vau trobar en el camí?**

Un dels grans reptes va ser canviar la manera de fer transversalitat dins la Generalitat. Quan un seu a la taula dels grans, es pot exercir el poder de decisió. A l'inici del departament, vam haver de vetar un avantprojecte de llei perquè no incorporava la perspectiva de gènere. Feia un mes que estàvem al govern i aquest avantprojecte era del soci de coalició, ens podia portar problemes utilitzar el VET

després d'un mes, però no fer-ho implicava un missatge extern molt negatiu. I aquest va ser el missatge potent, el VET, ja que demostrava que no acceptàvem lleis que no respectessin els nostres principis. Vam treballar per incorporar la perspectiva de gènere des del principi, no només al final del procés.

- **Com es va percebre la vostra feina dins del govern?**

Hi havia una percepció inicial que érem “les del gènere”, però vam treballar per canviar aquesta narrativa. Vam introduir la perspectiva IFE, l'acrònim d'igualtat i feminisme, que incloïa la perspectiva de gènere, perspectiva LGTBI, d'igualtat de tracte i no discriminació, i antiracista. La transversalitat era clau, i el govern monocolor va facilitar aquest treball conjunt. Va haver-hi un punt que vam haver de racionalitzar els nostres fronts oberts i aprendre a gestionar les demandes dels altres departaments per la quantitat de feina que teníem.

- **Quines tasques tenies com a consellera?**

Hi ha una part que és molt funció representativa, liderant el departament i sent la cara visible en actes institucionals. També era responsable de l'impuls polític, treballant amb la secretària general i les secretàries sectorials. Per altra banda, la negociació era multinivell, començant amb reunions d'alt nivell i després treballant amb els equips. I la dimensió del Consell Executiu era important per compartir polítiques i identificar àmbits interconnectats.

- **Com descriuries l'evolució dels drets LGBTIQ+ a Catalunya en les últimes dues dècades?**

Catalunya sempre ha estat pionera en drets LGTBI, des de la primera manifestació arreu l'Estat per la despenalització de l'homosexualitat als anys 70 fins a la regulació de parella i adopció amb independència d'orientació sexual l'any 1998, també previ a l'estatal. I més recentment, hem vist un avanç significatiu, amb la creació del Departament d'Igualtat i Feminismes i l'aprovació de la Llei 11/2014, també pionera en tot l'Estat per erradicar l'LGTBI-fòbia. Ara estem treballant en la modificació

d'aquesta llei per actualitzar-la, blindar els drets aconseguits i anar més enllà. La formació del personal públic ha de ser obligatòria per garantir la diligència deguda en la prevenció i atenció a les violències LGBTI-fòbiques.

- **Quins projectes destacaries com a importants durant la teva gestió?**

Dos projectes que considero fonamentals són la xarxa SAI (Servei d'Atenció Integral LGBTI+) i el centre de memòria del moviment LGTBI.

La xarxa SAI ha crescut significativament, amb gairebé 120 punts de servei arreu de Catalunya, i hem pogut incorporar recursos per atenció psicològica i assessorament jurídic i personal tècnic a temps complet. Aquesta capacitat territorial no existeix en cap altre país, com a mínim en l'àmbit europeu. De fet, la Comissió Europea ens va atorgar el 2023 el Premi Capitals Europees de la Inclusió i la Diversitat per aquest enfocament integral.

L'altre gran projecte, que sabíem que no s'executava en dos anys, és un centre de memòria en col·laboració amb el Casal Lambda, que busca digitalitzar l'arxiu del moviment LGTBI. Sabíem que aquest és un treball de formigueta i és evident que d'un dia per l'altre no ho fas.

- **Com es treballa la sensibilització i formació de polítiques LGTBI a les escoles?**

Hi ha dues dimensions: la formació del professorat i la sensibilització de l'alumnat. Hem modificat els decrets d'educació per incloure la perspectiva de gènere com a competència transversal. Això implica formacions per al professorat i la implementació de protocols contra l'assetjament. I per a l'alumnat, l'educació sexual integral ha de ser institucionalitzada com a currículum en totes les etapes educatives, és un canvi de plantejament. Ara mateix queda molt camí per recórrer.

- **Quins reptes creus que té encara la comunitat LGBTIQ+?**

Parlant de polítiques públiques, un dels principals reptes és aconseguir més recursos. Tot i que es va triplicar el pressupost a les polítiques LGTBI, necessitem pressupostos més potents.

Després crec que hi ha un repte molt important a nivell de societat i que és global, que és aquesta onada reaccionària. És important recordar que els avenços en igualtat no són lineals i que cal defensar els drets aconseguits. Perquè es pot retrocedir. Es pot retrocedir en drets, i molt. I a cada retrocés, després per revertir poden ser 10 anys. Al mateix temps, cal seguir combatent aquesta idea que té molta gent, que és que la igualtat ja està aconseguida. Molts cops aquesta fal·làcia de la igualtat és una barrera perquè la gent s'impliqui més. La sensibilització i la formació són essencials per entendre que estem parlant de sistemes d'opressió que afecten a tots els àmbits de la vida.

- **Quins àmbits necessiten més atenció pel que fa a polítiques LGBTIQ+?**

L'educació és clau, especialment en l'educació sexual integral, que ajuda a desterrar prejudicis i a empoderar les persones. També és fonamental l'àmbit de la salut, ja que la formació dels professionals mèdics és limitada. Hem de garantir que totes les persones siguin tractades de manera equitativa i que els serveis de salut estiguin adaptats a les necessitats de la comunitat LGBTIQ+.

- **Com ha estat la teva experiència com a primera consellera del Departament d'Igualtat i Feminismes?**

Ha estat un viatge increïble. *Viatge* perquè moltes de nosaltres érem conscients que la política institucional és un espai de pas, un viatge d'anada i de tornada. Veníem de l'activisme i tornàriem després a l'activisme, a les nostres feines. I la possibilitat d'estar expandint, ampliant aquestes polítiques i aquests drets amb un equip de companyes i companys que venien de l'activisme, amb aliances amb moviments socials, amb societats científiques, col·legis professionals... Ha sigut brutal.

Hem demostrat que és possible implementar polítiques desacomplexades i transversals. I crec que això és motiu d'orgull, de la feina feta i de la col·laboració.

És un aprenentatge de vida.

Darrere d'aquesta entrevista li segueix un article fotogràfic de la primera manifestació de l'Orgull a Espanya l'any 1977. El text s'ha redactat a partir dels coneixements adquirits en la investigació històrica reflectida al marc teòric, complementat amb informació d'un article de Ángela Bernardo (Bernardo, 2015), concretament els lemes utilitzats en la manifestació.

Les fotografies van ser realitzades per Colita, Isabel Steva Hernández, el dia de la manifestació el 26 de juny de 1977, recuperades de Films Feministes (Primera manifestació LGTB a Barcelona convocada pel FAGC – Fils Feministes, s.d.).

Nosaltres no tenim por, nosaltres som

Amb aquest lema, es celebrava el 26 de juny de 1977, al cor de Barcelona, la primera manifestació pública de l'Orgull LGBTIQ+ a Espanya.

Organitzada pel Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), aquesta mobilització va congrega unes 4.000 persones, una gran xifra per a l'època, que van sortir al carrer en plena transició democràtica, només dos anys després de la mort de Franco, quan la repressió i la criminalització de les identitats sexuals i de gènere encara eren molt presents.

Aquesta manifestació sol·licitava l'amnistia pels delictes sexuals i la derogació de la Llei de Peligrositat i Rehabilitació Social, una llei que perseguia les conductes considerades "antisocials", inclosa l'homosexualitat, i que incloïa penes de fins a 5 anys en presons o manicomis. Afegint també l'enfocament de "curar" l'homosexualitat a través de teràpies d'aversion i lobotomies.

La marxa per les Rambles de Barcelona va ser un acte de valentia i visibilitat en un moment en què sortir a reivindicar públicament la pròpia orientació sexual o identitat de gènere podia comportar greus riscos personals i socials.

Consignes com **“Contra la repressió política i social”**, **“Amnistia sexual!”**, **“No som perillosos!”** o **“El meu cos és meu i faig amb ell el que em dona la gana”** van ser les protagonistes en aquesta marxa que denunciaven les lleis franquistes vigents que perseguïen i criminalitzaven les persones homosexuals i trans.

La manifestació va ser durament reprimida per la policia, però no només va posar en evidència la discriminació, sinó que també va marcar l'inici d'un moviment LGBTIQ+ que amb els anys es consolidaria com un dels més importants i visibles a l'Estat espanyol.

Aquestes imatges de Colita, capturen un moment fundacional, ple d'esperança i resistència, que va obrir camí a la reivindicació dels drets i la llibertat de ser qui som. La memòria d'aquell dia segueix viva, recordant-nos que cada pas endavant es construeix sobre la valentia del passat.

Continuem amb un article musical. Un pròleg sobre la música presenta Cicatrices, el debut musical de Zoe Garcia, un artista trans, no binari, neurodivergent i bisexual. L'article és fruit d'una entrevista personal realitzada el 3 d'abril de 2025 als Premis Orgull, on Zoe va cantar per primer cop en un escenari algunes de les seves noves cançons del seu primer disc com a solista. Dins l'article també es pot trobar la següent cita: “Ser una persona trans en un món ple de transfòbia deixa cicatrius que marquen la identitat”. Entrevista sencera disponible a annexos (Annex 2).

A l'article l'acompanya la portada del disc, fotografia realitzada per Victor Nuns, i una fotografia de l'actuació als Premis Orgull, realitzada per mi mateixa.

Pròleg

La música, sovint, diu allò que les paraules no poden. És llenguatge i refugi, crit i silenci. Una melodia pot obrir portes internes, tocar records que crèiem oblidats o fer-nos sentir companyia en la solitud més profunda. És art que escoltem, però també que sentim, a la pell, al ventre i a les cicatrius invisibles que arrosseguem.

Ens acompanya en totes les etapes de la vida, com una banda sonora que ens escolta mentre creixem, estimem, dubtem i ens transformem. Algunes cançons ens sostenen quan no podem més. Altres ens donen força per continuar, o ens fan ballar quan pensàvem que havíem oblidat com fer-ho. La música ens recull quan caiem,

però també ens celebra quan ens reconeixem. Ens fa visibles, fins i tot en la invisibilitat. Ens uneix en la diferència i ens recorda que no estem sols.

Hi ha cançons que esdevenen casa, i d'altres, que ens trenquen per dins, però totes ens mouen. I potser, en aquest moviment, hi ha la clau d'alguna veritat. Potser, quan escoltem de debò, és quan més a prop estem de ser lliures.

En aquest sentit, *Cicatrices*, l'àlbum debut de Zoe, és molt més que música: és un espai de reconeixement i de resistència emocional. Zoe converteix la fragilitat en força i construeix un refugi sonor per a totes aquelles persones LGBTQ+ que han après a sobreviure sentint intensament.

Cicatrices, el debut musical de Zoe

Zoe és conegut per la seva trajectòria com a poeta, escriptor i activista. Ha publicat llibres com *Autigénero* i poemaris com *Entropía* i *Entalpía*, i ha participat en projectes musicals com Akelarre, així com acompanyant artistes com Ginestà i Maio. Amb *Cicatrices*, fa un pas endavant en la seva carrera artística, oferint un

disc que reflecteix les seves experiències com a persona trans no binària, neurodivergent i bisexual. Ens ho explica als Premis Orgull, en el primer concert de Cicatrices.

Compost per 11 cançons, Cicatrices és un àlbum que neix de la necessitat de compartir les emocions més profundes. El procés ha estat un repte personal, lluitant contra el síndrome de l'impostor, per la qual cosa mai s'havia atrevit a fer música. Malgrat les dificultats, va trobar el coratge, acompanyat de persones que el van inspirar i donar suport.

El títol "Cicatrices" no només fa referència a les cicatrius físiques que té al pit, sinó que també simbolitza les marques emocionals i les experiències viscudes.

A través de les seves cançons, busca visibilitzar aquestes cicatrius, tant les físiques com les emocionals, i compartir la seva història amb el món.

El projecte ha estat creat de manera autogestionada, un procés molt tranquil i que li ha sentat molt bé a nivell personal i artístic. Amb la producció musical de Xicu i la mescla i masterització a càrrec de Mixbyquique, Zoe destaca la importància de l'autogestió com a forma de respectar els seus propis ritmes, especialment com a persona neurodivergent.

Aquest debut dalt l'escenari, Zoe ens confessa que era un moment molt esperat i preparat amb molta cura. Menciona que, tot i haver tocat amb altres grups en el passat, aquest concert ha estat especial perquè representa el seu debut com a artista solista.

En l'entrevista, Zoe va reflexionar sobre els seus referents musicals, que han influït en la seva trajectòria. Va mencionar artistes com Roba Estesa i Clara Peya, que han estat pioners en la representació de veus queer i dissidents en la música.

Amb Cicatrices, Zoe es consolida com una veu referent per a les persones trans, neurodivergents i LGBTIQ+ a Catalunya. El seu treball combina l'activisme amb

l'expressió artística. És una declaració d'identitat i una invitació a la reflexió sobre les experiències que ens marquen.

Ha aconseguit crear un disc que ressona amb aquells que han viscut situacions similars. I s'emociona quan explica la reacció del públic: sorprenent i positiva.

Zoe no només comparteix la seva història, sinó que també obre la porta a un diàleg més ampli sobre la diversitat i la inclusió en el món musical. Us convidem a escoltar Cicatrices, ja disponible en totes les plataformes.

Posteriorment, es presenta Maquillatge, un article sobre el maquillatge com a eina d'expressió i alliberament per a la comunitat LGBTQ+. El text, que convida a la reflexió sobre l'ús del maquillatge, s'acompanya de fotografies a Rin, on es maquilla i posa per a la càmera.

Maquillatge. Eina d'expressió i alliberament per a la comunitat LGBTQ+

El maquillatge sempre ha estat lligat a unes expectatives molt clares sobre els rols i perspectives de gènere. Els homes lligats a una imatge masculina associada amb força física i la repressió emocional, i les dones suposades a encaixar en els estàndards de bellesa de la feminitat tradicional.

Aquestes normes socials han exclòs i marginat durant molt temps a qui no encaixava en aquestes expectatives, com és el cas de les persones de la comunitat LGBTQ+. Però és aquí i ara on el maquillatge es converteix en una forma de desafiar aquestes normes, trencant estereotips i construint noves narratives sobre el gènere, la sexualitat i la seva relació amb el maquillatge.

Maquillar-se, un procés que juga amb colors, textures i formes, si bé durant molt temps ha estat exigít per unes expectatives socials, també té un profund efecte en la confiança i salut mental de tothom qui l'utilitza. Tapar aquelles imperfeccions que t'incomoden sovint crea una major confiança en un mateix, sentint-se més atractiu i

segur per afrontar situacions socials o professionals. D'altra banda, maquillar-se implica temps. Dedicar un espai i un moment a la cura personal afavoreix la salut mental i la relació amb un mateix.

A part d'una, no tan simple, elecció estètica, el maquillatge és art. És una forma d'expressar-nos personalment i artísticament, i és una eina d'alliberament i autoafirmació. Per a persones trans, no binàries o fluides el maquillatge pot ser un gran aliat. Ens permet jugar amb la nostra imatge corporal, desafiar les normes tradicionals de gènere i construir una identitat que ens representi. És una eina d'acceptació i afirmació identitària.

I no només és una eina d'expressió individual, el maquillatge té un gran impacte en altres cultures de la comunitat LGBTIQ+. El *drag*, per exemple, és un art que sincronitza música, elements teatrals, balls i maquillatge, sent aquest últim una eina fonamental per a la construcció d'un personatge. A través del maquillatge les persones que fan *drag* no només transformen el seu rostre sinó que construeixen una història i un personatge amb una identitat, que pot ser exagerat, poètic, còmic, provocador, etc.

Més enllà de la creació d'un alter ego, el maquillatge *drag* permet exagerar trets i faccions, i jugar amb les línies tradicionals de l'estètica masculina i femenina. A partir de pigments, pròtesis i tècniques, el *drag* converteix el maquillatge en un missatge polític i activista, desafiant les conviccions d'expressió de gènere i identitat sexual.

Si bé la pressió social i les expectatives de gènere tenen un gran impacte en l'ús del maquillatge, hem de deixar de creure que és només una eina estètica negativa. El maquillatge dins la comunitat no només ha qüestionat la narrativa de la bellesa com a requisit existencial, sinó que ha obert les portes a un món de creativitat, identitat i diversitat. Convertint el maquillatge en el nostre gran aliat.

Per acabar ens trobem amb l'espai del col·laborador. En aquesta primera edició l'Estanislau Serrano, un estudiant de periodisme, ens presenta *El petó de Judes*, un article que convida a la reflexió sobre la visibilitat de les mostres d'afecte públiques homosexuals.

El petó de Judes, espai del col·laborador

Un dels clixés homoeròtics més recurrents és el petó en secret, un gest que sovint es dona entre la morbositat i la discreció. Aquest acte, carregat de significats personals i socials, ha estat protagonitzat per molts principiants amb la condició de mantenir-lo ocult a la mirada pública. En l'àmbit homosexual, el petó en secret pot reflectir les tensions i contradiccions d'una societat que encara no ha normalitzat plenament aquestes expressions d'amor.

Un exemple recent que ha generat debat és la cobra de María del Monte a Inmaculada Casal després de rebre la Medalla d'Andalusia. Aquest gest va ser interpretat com una negativa a mostrar afecte públicament, contrastant amb altres moments icònics com el petó de Casillas a Sara Carbonero al Mundial de 2010. La diferència rau en el context: mentre que el petó heterosexual gaudeix d'una acceptació generalitzada, el petó homosexual encara s'enfronta a barreres culturals i mediàtiques. Això es reflecteix en la comparativa entre les representacions d'amor homosexual i hetero-sexual en televisió o cinema, on la presència de petons entre persones del mateix sexe és encara limitada.

La voluntat personal també hi juga un paper fonamental. María del Monte va justificar el seu gest al·legant timidesa, però és evident que aquest pudor està influït per una problemàtica social més àmplia. Si s'hagués trobat en un context heterosexual, probablement no hauria experimentat el mateix recel. Aquesta realitat posa de manifest que l'amor homosexual continua sent objecte de prejudicis i hipocresies socials.

Per això, és imprescindible visibilitzar encara més l'amor homosexual i combatre els discursos que pretenen normalitzar-lo mentre persisteixen actituds discriminatòries. El petó de Judes, com a símbol de traïció i hipocresia, ens recorda les contradiccions d'una societat que diu acceptar, però encara arronsa el nas davant l'amor lliure. Afortunadament, el petó homosexual comença a guanyar espai en produccions audiovisuals més mainstream, trencant barreres i reivindicant la seva legítima presència en l'esfera pública.

Estanis Serrano

6.2. Maquetació:

La maquetació de la revista s'ha realitzat seguint el manual d'estil gràfic i de redacció. El disseny escollit pretén crear un espai modern i creatiu, amb l'elecció d'una cromàtica de colors per a cada article de la revista.

Començant per la portada, aquesta primera edició segueix un estil simple però directe, mantenint el format establert al manual d'estil. Al nom de la revista, l'eslògan, la data de publicació i el número de l'edició, l'acompanya una fotografia d'estudi realitzada a la model Rin per a l'article *Maquillatge: Eina d'expressió i alliberament per a la comunitat LGBTQ+*. El disseny és el següent:

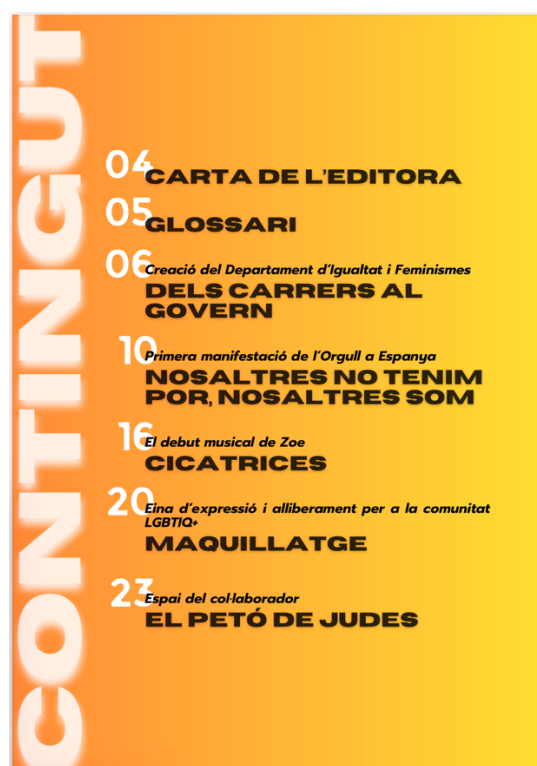
Il·lustració 19: Portada de la revista número 01 de Prisma. Font: pròpia.

Seguidament, tenim una dedicatòria (pàgina 2) i els continguts que es poden trobar a la revista (pàgina 3). Sobre un fons groc i taronja difuminat, les diverses tipografies juguem amb les mides, posicions i els colors blanc i negre per donar importància als continguts.

La paraula en blanc CONTINGUT se situa de costat, introduint els diversos títols, subtítols i número de pàgines dels articles. Els títols en negre se sobreposen sobre els números de les pàgines per crear la sensació de dinamisme.

Il·lustració 20: Pàgina 2 del número 01 de Prisma. Font: pròpia.

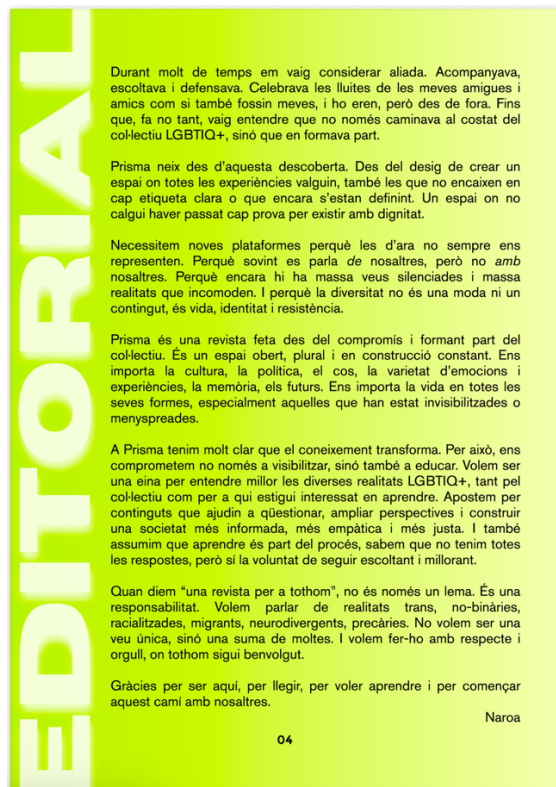

Il·lustració 21: Pàgina 3 del número 01 de Prisma. Font: pròpia.

A continuació es presenta la carta de l'editora (pàgina 4) i l'apartat de glossari (pàgina 5) sobre un fons de diversos tons verd difuminats.

La paraula EDITORIAL, en blanc, se situa de costat igual que a la pàgina 3, i al costat, en negre, la carta de l'editora.

L'apartat de glossari consta del títol centrat, una explicació de la secció i les diverses definicions. Aquestes van acompanyades de les diferents banderes.

Il·lustració 22: Pàgina 4 del número 01 de Prisma. Font: pròpia.

Il·lustració 23: Pàgina 4 del número 01 de Prisma. Font: pròpia.

El següent contingut és l'entrevista a Tània Verge. Consta de 4 pàgines, manté motius el color blau corporatiu i l'acompanya una fotografia pròpia de la protagonista.

Il·lustració 24: Pàgines 6, 7, 8 i 9 del número 01 de Prisma. Font: pròpia.

A continuació es presenta l'article fotogràfic *Nosaltres no tenim por, nosaltres som*. El títol, en marró, i el text, en negre, acompanyen les fotografies en blanc i negre de Colita (Isabel Steva Hernández) sobre un fons cru. L'article consta de 6 pàgines, la tercera i quarta formen una única imatge.

Il·lustració 25: Pàgines de la 10 a la 15 del número 01 de Prisma. Font: pròpia.

Tot seguit es presenta un article cultural: *Cicatrices, el debut musical de Zoe*. Aquest article de 4 pàgines combina el groc i el blanc sobre un fons negre per donar a l'article una estètica més moderna i *underground*.

La pàgina 16 consta del text blanc del pròleg, rodejant una imatge de mig vinil, l'altra meitat del disc es troba a la pàgina 19. Aquest element de color groc dona continuïtat i dinamisme a l'article, dotant-lo d'un to musical divertit. El text de l'article, en blanc,

també compta amb la fotografia de Victor Nuns de la portada de Cicatrices, una fotografia pròpia realitzada el dia del concert dels Premis Orgull i una cita de color groc, de la mateixa tonalitat que el vinil, el títol i el subtítol.

Il·lustració 26: Pàgines 16, 17, 18 i 19 del número 01 de Prisma. Font: pròpia.

Posteriorment es presenta *Maquillatge: Eina d'expressió i alliberament per a la comunitat LGBTIQ+*. Aquest article de 3 pàgines combina text amb imatges d'estudi a

una model, Rin, on se la veu maquillant-se amb els colors rosa i blau, i posant per a la càmera. Les imatges són de creació pròpia.

Els colors rosa i blau del maquillatge es veuen reflectits en el disseny de l'article d'opinió, tant en el títol (rosa) i subtítol (blau), com en el degradat fons de l'article.

Il·lustració 27: Pàgines 20, 21 i 22 del número 01 de Prisma. Font: pròpia.

Per acabar amb els continguts, tenim l'espai del col·laborador, un espai que combina els colors blanc, negre i lila, amb uns petits elements gràfics en rosa.

Il·lustració 28: Pàgina 23 del número 01 de Prisma. Font: pròpia.

Finalment, tenim la contraportada, que consta del logotip en els 6 diferents colors corporatius sobre un fons negre.

Il·lustració 29: Contraportada del número 01 de Prisma. Font: pròpia.

7. Conclusions

La creació de Prisma no només ha sigut un projecte acadèmic, ha sigut un procés d'aprenentatge, enriquidor i transformador. Aquest treball combina la investigació i la creativitat per a la creació de Prisma, una revista de temàtica LGBTIQ+ en català i un espai que considero fonamental per a la construcció d'una societat més inclusiva i per a tots.

Quan vaig començar aquest treball només tenia un objectiu clar: visibilitzar i donar veu a les diverses sexualitats, identitats d'expressió i de gènere, i fer-ho en la meua llengua i des d'una mirada respectuosa i valenta. Sabia que volia crear una revista que no només informés, sinó que també entretingués, eduqués i crear un espai on tothom fos benvolgut.

Ha sigut un procés llarg, la creació de Prisma han sigut mesos d'investigació, d'escriptura, de producció i de disseny, però ha estat un procés realment gratificant. M'ha permès explorar l'àmbit del disseny, l'escriptura i la fotografia, permetent-me explorar la meua creativitat posant en pràctica els coneixements adquirits en la meua formació universitària.

I no només he pogut expressar la meua creativitat, m'ha permès submergir-me en la història i el periodisme LGBTIQ+. He descobert associacions pioneres que, en moments de repressió i discriminació, van trencar el silenci i van lluitar pels seus drets, drets que personalment gaudeixo avui en dia. He pogut conèixer professionals com la Tània Verge, primera consellera del Departament d'Igualtat i Feminismes, que amb els seus coneixements i dedicació ha pogut ajudar al col·lectiu amb la creació d'espais i memòria. I la Mar Sifre, que evoca la seva passió pel periodisme i la comunitat LGBTIQ+ en fascinants publicacions per a Orgull.

Aquest projecte també m'ha permès descobrir i aprendre de les publicacions actuals, que aposten per narratives més diverses, transversals i properes a les realitats del

col·lectiu, referents imprescindibles per a la creació de Prisma. I m'ha mostrat la importància de la col·laboració, del suport mutu i de la construcció d'una comunitat.

Des d'un punt de vista més personal, crear Prisma m'ha permès connectar amb mi mateixa. No només he pogut crear una revista, he pogut aprofundir en la meva identitat, he après a confiar en les meves capacitats, a gestionar el meu temps, a ser autocrític i a valorar el que he creat, una dificultat recurrent en la meva trajectòria.

I també he entès que projectes com Prisma són més necessaris que mai. En un context on els discursos d'odi creixen i on el retrocés en drets és una possibilitat, la creació d'espais de visibilització i representació és un acte de resistència.

Mirant enrere, no puc estar més orgullosa del projecte que he creat. Prisma és un dels projectes més significatius que he realitzat i crec, sense dubte, que la comunicació té un paper clar en la transformació social.

8. Bibliografia

- Asociación cultural Ajoblanco. (2025, 18 febrer). *Primera època - Historia de Ajoblanco*. Ajoblanco. <https://www.ajoblanco.org/ca/historia/primera-epoca>
- Asociación para la investigación de medios de comunicación. (2025). *Marco General de los Medios en España 2025*. https://www.aimc.es/a1mc-c0nt3nt/uploads/2025/02/Marco_General_Medios_2025.pdf
- Bernardo, Á. (2015, 28 juny). *Cuando las Ramblas quisieron ser Stonewall*. Hipertextual. <https://hipertextual.com/2015/06/homosexualidad-en-espana-historia>
- Biosca, A. (2021, 9 juny). *Roig i marica: repàs a la història del col·lectiu LGTBI a Espanya fins el matrimoni igualitari*. Mirall. <https://revistamirall.com/2021/06/09/roig-i-marica-repas-a-la-historia-del-collectiu-lgtbi-a-espanya-fins-el-matrimoni-igualitari/>
- Boswell, J., & Galmarini, M. A. (1993). *Cristianismo, tolerancia social y homosexualidad: los gays en Europa occidental desde el comienzo de la Era Cristiana hasta el siglo XIV*.
- Bonache, G. (2024, 25 juny). *¿Cuándo se penalizó la homosexualidad en España? Hacemos un repaso*. Amnistía Internacional. <https://www.es.amnesty.org/en-que-estamos/blog/historia/articulo/cuando-se-penalizo-la-homosexualidad-en-espana-hacemos-un-repaso/>
- Breu, Marta. *Diccionari LGBT (lèsbic, gai, bisexual, trans)* [en línia]. 3a ed. Barcelona: TERMCAT, Centre de Terminologia, cop. 2021. (Diccionaris en Línia). <https://www.termcat.cat/ca/diccionaris-en-linia/256/>
- Canet, V. (2011, 13 gener). *Treinta años de la legalización de la primera asociación LGTB*. Periódico Diagonal. <https://www.diagonalperiodico.net/treinta-anos-la-legalizacion-la-primera-asociacion-lgtb.html>

Canet, V. (2018, 15 maig). Home, gai i jove: la imatge del col·lectiu LGBTI als mitjans. *media.cat*. https://www.media.cat/wp-content/uploads/2018/05/Informe_LGTBI.pdf

Carrasco, A. (2025, 19 maig). *Manifest Dia Internacional Contra l'LGTBI-fòbia (17M) 2025*. Observatori Contra L'LGTBIfòbia. <https://observatori.cat/manifest-dia-internacional-contra-l-lgtbi-fobia-17m-2025/#:~:text=!'Observatori%20contra%20'l'LGTBI,s'han%20registrat%20125%20incid%C3%A8ncies>.

Casal Lambda. (2025, 10 febrer). *Revista l Casal Lambda*. <https://lambda.cat/revista/>

Colomer, O. V. I. (2024, 9 octubre). Més enllà de la primera llei LGBTI+. *El Punt Avui*. <https://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2465747-mes-enlla-de-la-primer-a-lei-lgtbi.html>

Fernández, R. (2024, 14 juny). *Homosexualidad: Número de países que criminalizan a la comunidad LGBTIQ+ en 2024* Statista. Statista. <https://es.statista.com/estadisticas/1380671/paises-que-criminalizan-a-la-comunidad-lgbt/#statisticContainer>

Gimeno, B. (2009, 10 març). *Los medios de comunicación y el tratamiento de la homosexualidad en los años de la transición*. Beatriz Gimeno. <https://beatrizgimeno.es/2009/03/10/los-medios-de-comunicacion-y-el-tratamiento-de-la-homosexualidad-en-los-anos-de-la-transicion/>

Glosario de términos LGBT para equipos de atención a la salud. (s. d.). *National LGBT Health Education Center*. <https://www.lgbtqihealtheducation.org/wp-content/uploads/2018/03/National-LGBT-Health-Education-Center-Glossary.SPANISH-2018.pdf>

Harassment and violence against LGBTIQ people on the rise. (2024, 20 juny). European Union Agency For Fundamental Rights.

<https://fra.europa.eu/en/news/2024/harassment-and-violence-against-lgbtq-people-rise>

Hubbard, T. K. (2020). Historical Views of Homosexuality: Ancient Greece. *Oxford Research Encyclopedia Of Politics*.

<https://doi.org/10.1093/acrefore/9780190228637.013.1242>

La Cruz, A. (2020). *La premsa LGBTIQ+ a Catalunya durant la dècada dels 70*. Dipòsit Digital de Documents de la UAB. <https://ddd.uab.cat/record/236755?ln=en>

Montero, L. (2024, 31 juliol). *El discurso político de VOX sobre el Ministerio de Igualdad en redes sociales: análisis del lenguaje empleado en las cuentas del partido político en Instagram y Twitter (Vox_es) Desde 2020 hasta 2023*. ID Digital School - Másteres Oficiales y Bootcamps Tecnológicos. https://iddigitalschool.com/wp-content/uploads/2024/07/MEM_34548-LUCIA_MONTERO_AMIGUET.pdf

Muñoz, A. (2023, 15 maig). Trans and intersex rights at the forefront of positive change for LGBTI people. *ILGA-Europe / Safety, equality and freedom for LGBTI people in Europe & Central Asia*. <https://www.ilga-europe.org/press-release/trans-intersex-rights-positive-change-rainbow-map/>

Muñoz, S. G. (2021). Ser homosexual durante el franquismo. Su rastro en los expedientes del Juzgado Especial de Madrid para la aplicación de la Ley de Vagos y Maleantes (1954-1956). *Cuadernos de Historia Contemporánea*, 43, 185-200. <https://doi.org/10.5209/chco.78177>

Observatori contra l'LGTTBI-fòbia. (2025, 2 maig). *Observatori contra l'LGTTBIfòbia - Eina per lluitar contra l'LGTTBIfòbia*. Observatori Contra L'LGTTBIfòbia. <https://lobservatori.cat/>

Primera manifestació LGTB a Barcelona convocada pel FAGC – Fils Feministes.
(s. d.). <https://filsfem.net/arxivaff/primera-manifestacio-lgtb-a-barcelona-convocada-pel-fagc/>

Serveis i tràmits de la Xarxa d'Atenció Integral (SAI). Departament D'Igualtat i Feminisme. <https://igualtat.gencat.cat/ca/ambits-dactuacio/lgbti/Serveis-i-tramits-de-la-Xarxa-dAtencio-Integral-SAI/> Recuperat el 02 de maig de 2025.

Solà Gimferrer, P. (2017, 26 juny). Cuarenta años de Orgullo: lo que ha cambiado y lo que no desde 1977. *La Vanguardia*.
<https://www.lavanguardia.com/vivo/lgbt/20170626/423704466682/cuarenta-anos-primera-manifestacion-orgullo-gay-espana-1977-entrevista-maria-giralt.html>

Subrat, P. (2017). *Cronología del Movimiento de Liberación Sexual / LGTBQ en el Estado Español (1970-2016)*. Recuperat el 8 d'abril de 2025, de <https://www.tiki-toki.com/timeline/entry/853052/CRONOLOGA-DEL-MOVIMIENTO-DE-LIBERACION-SEXUAL-LGTBQ-EN-EL-ESTADO-ESPAOL-1970-2016/>

Vicent, E. (2020, 20 desembre). *MELH, la primera organización LGBTI española*. IzquierdaDiario.es - Contrapunto. <https://www.izquierdadiario.es/MELH-la-primera-organizacion-LGBTI-espanola>

40 años del primer caso de sida en España - EresVIHda. (2023, 6 novembre). EresVIHda. <https://www.eresvihda.es/reportaje/40-anos-del-primer-caso-de-sida-en-espana/>

9. Annexos

9.1. Annex 1: Entrevista a Tània Verge

Entrevista a Tània Verge, exconsellera del Departament d'Igualtat i Feminismes, 9 d'abril de 2025 al Parlament de Catalunya.

Naroa: Si em poguessis parlar una mica del principi, de com es va crear el departament? Quins reptes vas tenir, com va sorgir la idea...

Tània: Nosaltres sempre dèiem que aquest departament va arribar a existir perquè hi havia hagut al carrer unes **mobilitzacions socials** importants. Hi havia un moviment feminista, un moviment LGTBI, un moviment antiracista que portaven molts anys al carrer, amb molta presència, amb molta capacitat mobilitzadora, i que, per tant, era una victòria col·lectiva de tots aquests moviments.

Al mateix temps, un govern no tradueix automàticament les demandes socials, hi ha d'haver un comportament més polític. I, per tant, aquí, Esquerra Republicana portava al programa electoral crear aquest departament, que, com dic, té a veure amb aquesta preeminència, amb aquesta mobilització social. Però hi ha d'haver un partit que ho reculli per portar-lo a les institucions.

Des dels moviments, sempre s'havia dit que hi hauria d'haver persones que tinguessin més coneixements de les matèries que es tracten, que aquestes polítiques eren sempre polítiques de segona, pel que fa a volum de recursos, visibilitat, capacitat de transversalitzar, de fer que les polítiques d'igualtat, o d'igualtats en plural, es tinguin en compte en tots els àmbits sectorials. Però, és clar, si no seus a la taula dels grans, això és més difícil que passi.

Lavors, es va crear aquest departament, i crec que hi ha una aposta valenta per part d'Esquerra Republicana, jo era independent quan entro, de justament això, crear un departament nou en el marc d'un govern de coalició, on la cohesió, com a mínim, dels departaments que cadascun dels partits gestionava havia de ser important. I no només

això, sinó que amb tot un equip que amb una proporció molt important venia dels activismes, fossin acadèmics o socials.

I això és molt potent, però és una qüestió de valentia, també, i fins i tot, diguéssim, que es veiés oportú, quan vam dir igualtat i feminismes, perquè és en si mateix una declaració d'intencions. Igual que era una declaració d'intencions el nom de cadascuna de les secretaries sectorials i les direccions generals que teníem.

Naroa: Quins reptes vas afrontar? Un cop allà dins us van treure pes?

Tània: Pes el guanyàvem tot, perquè pensa que del que es partia, tot i no arrencar de zero, perquè la Generalitat havia tingut polítiques d'igualtat abans, però tot eren segons, tercers i quarts nivells. O sigui, existia un Institut Català de les Dones, però això és un segon nivell, perquè no seus a la taula dels grans. És un organisme autònom que havia estat durant molts anys vinculat a tot l'àmbit del Departament d'Adhesió Social, de Drets Socials, amb els diferents noms, i després havia estat a Presidència. Però, clar, eren departaments que tocaven molts temes i, per tant, les polítiques d'igualtat de gènere eren només un tema, invisibilitzat, i no estàs amb la mateixa capacitat de negociar que la resta de departaments.

Les polítiques LGTBI, per exemple, eren un àrea. És a dir, en el rang tu tens **consellera** i **secretaria general**, que és número dos, però és un poder compartir, són les dues figures centrals en capacitat de decisió política. Després les **secretaries sectorials**, que són el paraigües que t'organitza el conjunt de direccions generals.

Nosaltres teníem la de feminismes i la d'igualtats. I a sota hi ha les **direccions generals**, hi ha organismes autònoms, agències... Un **àrea** encara està més per sota. És com una coseta petita dins d'una direcció general que porta molts altres temes.

Naroa: Se'ls hi donava poca importància en aquest sentit, no?

Tània: Home, clar, els recursos que s'hi dediquen, el rang que tinguin les estructures... Tot això al final no són només recursos econòmics, també és personal fent política pública, personal tècnic, però també és els càrrecs polítics, que és **capacitat**

negociadora. És a dir, si tu vols que una política sigui transversal en els diferents departaments, o en dos, és igual, hi ha coses que les has de poder treballar potser en dos departaments, no? Tu vols seure d'igual a igual amb la persona que ha de prendre les decisions a l'altre departament. I seure d'igual a igual vol dir que tu, si vas a negociar amb altres direccions generals o amb una altra secretaria sectorial, o eventualment amb la secretaria general, on allà amb temes de recursos econòmics es discutien en el sentit de negociar, eh? O a nivell de consellers i conselleres. Doncs: *“Això va tocant”, o: “això està encallat”. O: “Escolta, tenim aquesta proposta, com ho veieu? Seiem, no?, amb els equips”.*

Seure a la taula dels grans vol dir tot això. Vol dir que en dos anys, de fet, perquè dels tres governs republicans, van aprovar dos pressupostos. En dos pressupostos vam multiplicar per 150 el pressupost de les polítiques d'igualtat. O sigui, respecte al 2021, un increment del 150% en dos anys és important.

Que ho vam aconseguir tot? No. Nosaltres havíem demanat més pressupost, però això sabem que passa sempre, que tota estructura nova que es crea, doncs és una carrera de fons. Sempre ho havíem presentat així, ho enteníem que és així, passa igual en un ajuntament que en un govern... Però el repte important era: com fas polítiques noves mentre estàs creant una estructura, mentre se't va incorporant personal de manera permanent.

Naroa: O sigui, clar, va ser un procés de construcció mentre a la vegada havíeu d'estar també creant polítiques.

Tània: Clar, o sigui, heretes unes estructures i serveis, algunes totalment refundades, perquè això, un àrea LGTBI va passar a ser una direcció general de polítiques públiques LGTBI. L'àmbit de violències masclistes era una subdirecció que bàsicament gestionava els serveis de la xarxa d'atenció a les dones, ho vam elevar a direcció general perquè el tema s'ho mereix, no? Que la coordinació abans la feia l'Institut Català de les Dones.

Teníem la coordinació al Departament de Presidència i els serveis al Departament d'Acció Social i Famílies. Quin sentit té això? Han d'estar junts, no? La coordinació política i els serveis, han d'estar junts perquè les decisions polítiques afecten els serveis.

Lavors això, **direcció general** per a l'erradicació de les violències masclistes, **direcció general** de polítiques públiques LGTBI, **direcció general** de promoció i defensa dels drets humans...

Els noms estaven pensats perquè fossin en si mateix un missatge polític. I si agafes el pla de govern, que crec que és xulo, quan presentem descrivim la transformació feminista, que era una de les quatre transformacions que es marcava el govern, té un enfocament que és **estructural**, que és **interseccional**, que és explícitament i desacomplexadament **feminista**.

Estem aquí per fer això. I és evident que sense aquest **enfocament estructural** d'entendre que hi ha **sistemes d'opressió**, que es diuen cis-heteropatriarcat, que es diu racisme, no farem gaire cosa. Per tant, hem d'atendre les **necessitats immediates** però al mateix temps, el **canvi social i cultural** profund que toca, per remoure les arrels de totes les desigualtats, discriminacions i violències.

Per tant, a banda del repte de fer polítiques noves i nous enfocaments, mentre estaves creant tota una estructura, també hi havia un gran repte que era canviar, jo diria que re-fundar d'alguna manera, la manera de fer transversalitat dins la generalitat. Perquè, clar, et canvia molt quan seus a la taula dels grans a quan no hi seus.

I et poso un exemple. La primera llei que passava per govern, quan passa per govern és un avantprojecte, les lleis s'aproven totes aquí (al Parlament de la Generalitat), però la iniciativa legislativa també la té el govern. En aquest cas es diu avantprojecte, primer s'aprova al Consell Executiu i s'envia al Parlament. Doncs a la primera que passa sobre la taula no li podem donar l'ok, perquè no té perspectiva de gènere. No està prou incorporat o directament alguns articles contravenen la llei d'igualtat. No la podem activar. Com tots els departaments, presentem esmenes.

Qualsevol projecte normatiu de dins de govern és col·legiat i, per tant, els diferents departaments amb serveis jurídics, etc. poden presentar esmenes per enriquir el text. Llavors presentem les nostres esmenes, i no s'accepten.

Portàvem un mes al govern i aquest avantprojecte era del soci de coalició. És decisió fotuda perquè ens pot portar a problemes després d'un mes utilitzar el VET, però no fer-ho implica un missatge extern molt negatiu.

Naroa: Clar, és una contradicció.

Tània: Home, has creat un departament d'igualtat i feminismes amb una de les missions principals que és garantir la transversalitat i la primera llei que passa per govern no la té. Jo, a més venint de l'àmbit universitari, la llei era la llei de la ciència. És que no hi ha excusa. N'arriben a passar una de pesca i potser no en tinc ni idea, però just aquesta sí.

I la vam mantenir fins que es van acceptar els mínims que havien de tenir. És a dir, que seure a la taula dels grans et permetia en últim terme exercir el VET, i això havia de ser sempre l'últim recurs, l'última ràtio, però utilitzes un parell de vegades el VET i llavors és: *“¡Ostres, aquestes van en serio!”*.

Per tant: *“Ei, companyes, estem preparant un avantprojecte o us podríeu mirar”, no? “Podem seure i fer aquesta reunió?” o “Aquí no tenim molt clar com s'aplica la perspectiva de gènere però segurament vosaltres ho podeu identificar. Podeu mirar tal...”*. És a dir, que vam anar incorporant una manera de fer amb els diferents apartaments de **transversalitat**, podríem dir, *ex ante*.

És a dir, no m'ho passis quan està tot relatat, tot fet i llavors faig? Esmenes de colorins? No, no. Anem a parlar al principi de tot el substantiu perquè si una cosa, un projecte, una llei, un programa, un pla d'acció, etc. el redactes directament sec al gènere o a la igualtat de tracte i a la no discriminació, és que després va en pines.

Hi havia un altre element que és que al principi ens veien com “les del gènere”. Perquè era la tradició de les polítiques d'igualtat o les polítiques d'igualtat que tenien més

trajectòria i era... No, no. Li vam dir la perspectiva **IFE**, que era l'acrònim d'igualtat i feminisme, és perspectiva de gènere, perspectiva LGTBI, perspectiva d'igualtat de tracte i no discriminació, perspectiva antiracista...

I tampoc era només perspectiva de gènere interseccional, perquè hi havia vegades que l'eix central havia de ser antiracisme, per exemple, no? Llavors, companys i companyes dels altres departaments!

Clar, a vegades havíem de racionalitzar també una mica quants fronts oberts teníem, quantes coses, quantes converses de diferents projectes teníem amb altres departaments. Perquè cadascuna de les nostres direccions generals tenia, fos en l'àmbit de **polítiques LGTBI**, de **violències masclistes**, de **drets a les dones**, de **l'àmbit de cures i equitat en els treballs**... O sigui, teníem un departament que deia: *"Companyes, és que m'esteu demanant cinc coses alhora"* i és veritat. Potser a vegades no passava res, però altres vegades sí que havíem de dir: *escalonem, no?* Fem una mica d'ordre: demanem una cosa després de l'altra, no?

Tot això eren reptes. I trencar aquestes inèrcies que tenia la Generalitat i això crec que formava part també d'un dels objectius del govern republicà, de trencar els espais compartimentats tan estancs. Perquè rarament tens una política que només es queda allà. Moltes coses tenen impacte més allà o s'han de treballar de manera coordinada i bé, la veritat és que el govern monocolor al final també facilitava poder fer aquest treball més conjunt.

Narrea: Entenem que evidentment és una feina molt compartida amb el departament, però **en que consisteix la feina de consellera? Quines tasques concretes tenies tu?**

Tània: Hi ha una part que és molt **funció representativa**. La màxima representativitat o el lideratge d'un departament ets tu, per tant, en actes ets la cara visible, per tant, tant en la dimensió de premsa comunicativa externa d'explicar com també en representacions institucionals d'actes propis o d'entitats o dels espais referents dels nostres àmbits.

Però després hi ha una part d'impuls polític que aquí és compartida ,perquè tens la **secretària general** i també les **secretàries sectorials**, o sigui tens com una direcció reduïda.

Secretari general, teníem dues secretàries sectorials, i tens dues figures importants que és **cap de comunicació** i **cap de gabinet** perquè formen part també de la definició de l'estratègia política però també de la negociació amb altres departaments. Llavors, la part de negociació era multinivell, diguéssim. Perquè les negociacions podien començar de dues maneres.

O fem la reunió d'alt nivell i diem: *“Ostres, tenim detectat que aquí hi ha un àmbit de millora”*. O que: *“Això és problemàtic”* o que *“Això cal resoldre”* o *“Voldríem fer ...”*. I començàvem aquesta conversa entre consellers i llavors dèiem: *“Ok, doncs que els equips parlin”*.

I altres temes era, els equips treballant amb els respectius homòlegs i si algun cop hi havia alguna cosa que s'encallava o hi havia diferències de criteri, era dir: *“Mira, seiem i parlem del que està passant o de com podem reconduir o de per què ho estem veient diferent o si és una qüestió de tempos...”* I això, estem entrant amb cinc projectes a l'hora i ja els ordenarem i farem un després de l'altre.

Després evidentment hi ha la dimensió del **Consell Executiu**. Però els dimarts, quan hi ha les reunions de govern, hi ha una part que és una mica performativa en el sentit que és estrany, molt estrany, que no s'aprovi el que hi ha a l'ordre del dia. Perquè hi ha hagut tot un treball previ, està validat pel **Consell Tècnic** que és on hi ha els secretaris i secretàries generals, i prèviament els **serveis jurídics** dels diferents departaments hi han entrat i les direccions generals corresponents ja s'han parlat, han fet les esmenes...

Ara, aquell és un espai important de compartir les polítiques i d'identificar tots aquests àmbits interconnectats que haurien d'estar treballant de manera coordinada, o per explicar fases d'un projecte, per exemple.

Per mi, i per nosaltres com a departament, una cosa que no havia passat, que segueix sent única al món, és que **Drets Sexuals i Reproductius** tingués una estratègia nacional liderada pel **Departament d'Igualtat i Feminisme**, perquè en els altres països és **Salut**. I per nosaltres el fet d'aprovar això al govern t'implica poder dir: *“No, no, és que sou tots els departaments que estareu aquí, però ara us explico el per què.”* Perquè igual algun departament potser flipa colorits, no? Llavors: *“**Interior**, és que necessito que estiguis aquí perquè si ve un autobús d'Actioir és Mossos d'Esquadra que hauran d'aturar i mobilitzar el vehicle. I si hi ha grups antidrets protestant davant de clíniques on es practiquen avortaments, doncs són els Mossos que han de perimetrar”*. Però a banda d'això, més endavant podies anar afegint **pla d'equitat menstrual i climateri**, ok? Doncs: *“El dia que s'instal·lin dispensadors per la situació d'emergència de, t'acaba de baixar la regla i no portes res, és que també heu de tenir a comissaries, perquè això et pot passar a tu que t'acaba de baixar o a vegades l'estrès ...”* Ens ha passat a totes, no? Un xoc. *“...I que et detinguin segurament és una situació d'estrès bèstia per molta gent, pam, et baixa la regla. Doncs en una comissaria hi hauria d'haver compreses i tampons. Per tant, també estareu participant.”*

Però: *“**Departament d'Educació**, és que clar, hi ha educació sexual integral i l'educació menstrual també la farem a les escoles”*. I **Salut** ja no el menciono perquè estaven gairebé a totes les actuacions, però amb **Presidència** també perquè a Presidència tens tot l'àmbit laboral que és funció pública, per tant, allà vam poder avançar més que a nivell de **sector privat**, és una qüestió competencial, el sector privat només ho pot regular l'Estat, però, en **àmbit públic** doncs el **Permís de dols estacional**, la **flexibilitat horària** per menstruació i climateri...

Això ho pots fer si estàs a la taula dels grans, perquè també pots explicar-ho llavors. Quin sentit té i quines accions has detectat que els altres departaments podrien contribuir. Ajuda que s'ho sentin seu i ajuda a veure també, quan tu ho expliques, coses que tenen que potser no havien identificat que es podien connectar amb aquest projecte, per exemple.

Naroa: Com descriuries l'evolució dels drets LGBTIQ+ a Catalunya en les últimes dues dècades? Crec que és evident que ha anat a millor, hi ha el nou departament, hi ha noves polítiques. Però, **quins reptes**, sobretot amb la presència de les dretes, **vau trobar en contra a aquesta evolució?**

Tània: T'hi afegiria una mica més de temps hi tot. Perquè Catalunya sempre ha sigut pionera. Des de la **primera manifestació** que es va fer arreu de l'Estat per la despenalització de l'homosexualitat, el lema d'aquell moment; el teixit associatiu més divers, dels anys 70 i ara també; a nivell de legislació, amb el que la Generalitat era competent, la regulació de parella està fet amb independència d'orientació sexual, que es l'any 1998, prèvia a l'estatal; amb drets d'adopció també de manera prèvia a l'estatal; i després la Llei 11/2014 de Drets de les persones LGTBI per erradicar l'LGTBI-fòbia és la primera de tot l'Estat.

Per tant, hi ha una base. I entremig, a principis dels 2000 hi havia hagut també la creació del Programa d'intervenció dins de la Generalitat per a les persones LGTBI, com per començar a fer política pública LGTBI i després l'elaboració del primer Pla interdepartamental, prèvia a l'aprovació de la llei.

Vull dir que hi havia hagut tota una incidència política dels moviments dels col·lectius LGTBI organitzats. I després aquestes polítiques doncs havien anat a Govern amb una capacitat de decisió i volum de recursos relativament reduït. O sigui aquí el salt important va ser la creació del departament (Departament d'Igualtat i Feminismes), però hi havia tota una trajectòria. Llavors l'aprovació de la llei comença a desplegar polítiques LGTBI arreu del país.

Per exemple, la **xarxa SAI LGBTI** (La Xarxa de Servei d'Atenció Integral LGBTI+ de Catalunya) que té actualment gairebé 120 punts de la xarxa SAI, en tots els municipis de més de 20.000 habitants i en cada capital de comarca. Doncs el desplegament, en la legislatura passada se'n van seguir obrint alguns serveis SAI, però la gran major part estaven ja desplegats. Ara, els hi mancaven recursos. Recursos que nosaltres hi vam poder posar amb l'increment pressupostari. Doncs ara hi pot haver personal

tècnic al SAI a temps complet, que era una de les necessitats i dèficits que hi havia. Però hi ha tota una trajectòria i hi ha hagut un avanç important.

Ara en aquests moments, ara literal, estem a la ponència de **modificació de la Llei 11/2014**, perquè han passat 10 anys i toca actualitzar-la. Clar era una llei que va ser molt pionera i el que passa amb les lleis pioneres es que acaben una mica a les palpentes, no? Ara aquesta llei ha de recollir tots els avenços fets i allò que s'ha anat desenvolupant a través de polítiques públiques o de protocols, doncs elevar a un nivell de llei implica que tenen un altre estatut jurídic i els blindem. I al mateix temps s'ha d'anar més enllà. Per exemple, la formació del personal públic ha de ser obligatòria. En qüestió de la **diligència deguda** dels poders públics en la prevenció, l'atenció i la reparació de les violències i discriminacions LGBTI-fòbiques no n'hi ha prou amb dir: *“Hi ha el deure individual d'intervenció de qualsevol empleat o empleada pública”*, la responsabilitat és institucional perquè que aquell funcionari o funcionària sàpiga actuar o no també depèn de la formació que l'hagi proporcionat la institució; de si hi ha protocols adequats, vigents o no... Per tant aquest concepte de diligència deguda que és això, la responsabilitat institucional d'actuar, tant quan passa algun fet discriminatori o violència, però també d'erradicar els factors que estan provocant això.

Per tant, el canvi de marc és important. Hi ha més qüestions però crec que, malgrat tot aquest corrent, aquesta onada reaccionària global, que tenim també dins el Parlament i és evident, mantenim una majoria prou sòlida. De fet, aquesta proposició de llei l'hem registrat conjuntament 5 partits: els 3 d'esquerres, PSC i Junts. Perquè del que ja parteix d'una voluntat de consens àmplia, volíem que fos també un missatge cap a fora.

Estem fent ara les compareixences amb les entitats, tot i que moltes ja han fet aportacions escrites, i per tant la idea és seguir avançant. I que després d'aquesta llei (Llei 11/2014) vingui la **lleï trans**. La lleï trans està ja redactada, des del govern la vam no només redactar, sinó vam fer tot el tràmit intern amb tots els informes prescriptius. Va passar a tots els dictaments però al convocar-se eleccions ja no la vam poder enviar al Parlament, perquè no la pots enviar a un Parlament que està dissolt. Llavors

ara l'hauríem de registrar. El govern ens ha dit que aquesta no la vol tractar des del govern, però la podem registrar nosaltres des del Parlament.

Narrea: Ja n'has comentat alguna cosa, però **hi ha algun projecte o política que vau portar a terme, que fos important per a vosaltres? Que estiguis orgullosa?**

Tània: Jo en destacaria dos, ja que em fas triar. El que t'he comentat de la xarxa SAI (La Xarxa de Servei d'Atenció Integral LGBTI+ de Catalunya) era cap dalt. Hi havia hagut una feina ja molt important que venia de la legislatura que ens precedia, de desplegament de la xarxa SAI però clar, li mancaven recursos. Per tant, poder transferir aquests **recursos** que tocaven als ens locals perquè es pugui fer la contractació del personal al temps complet, però incorporar també dins la cartera de serveis del SAI que hi hagi **atenció psicològica** a les persones que han patit discriminació o violència LGTBI-fòbica, també **assessorament jurídic** en la presentació d'una denúncia penal o en la petició de mesures cautelars d'un ordre d'allunyament, per exemple. Això comença a configurant-se a nivell integral.

Vam treballar també, i no ho vam poder executar perquè ja s'acabava la legislatura, però està dissenyat, diguéssim un **servei d'acompanyament sociocomunitari** entre iguals, implicant el teixit associatiu, diga-li mentoratge. Perquè, per exemple, en famílies que tinguin criatures trans, tu aprens molt de com una altra família que ha passat un procés semblant, et pot donar consells, que no és un tècnic o una tècnica. Per tant, ajudar la gent a fer aquestes connexions té moltes ramificacions. Des d'aquest aprenentatge fins a evitar l'exili, perquè t'estàs generant més teixit, més xarxa per la gent que es pugui sentir sola.

També havíem dissenyat, estava allí preparat perquè els altres passin la licitació, un **servei residencial** per situacions de violència LGTBI-fòbica intrafamiliar o en un estat de convivència. Afortunadament no són molts els casos però hi són. I que per tant puguis reaccionar no només des d'una perspectiva de servei social sinó amb un servei que sigui adequat.

També la imbricació que havíem fet amb l'àmbit de **refugi i asil**. Teníem per la part de migracions el **programa de mentories a persones amb necessitats de protecció internacional**, doncs es va obrir una línia específica de mentoratge per persones LGTBI feta per persones LGTBI. Per el mateix, no? Per tenir un coixí. I que a més, pot ser que el motiu de la persecució per la qual has fugit sigui la teva orientació sexual, la teva identitat de gènere, etc. I bé, si més no, que tinguessis també aquest espai en el que puguis sentir-te més lliure.

I l'altre, aquest era un projecte que sabíem que no s'executava en dos anys, és un **centre de memòria**. Que està treballat amb el **Casal Lambda** amb tot l'arxiu de l'Armand de Fluvià, però, clar, aquí hi ha una feina que implicava més d'un departament. Era el **Memorial Democràtic**, perquè és memòria d'aquest país la lluita del moviment LGTBI, però també l'Arxiu Nacional, que és el **Departament de Cultura**, per poder digitalitzar tot el fons. Per tant, això tu el presentes un any i saps que potser triges tres anys a que sigui una realitat, perquè tota la feina de digitalització és un treball de formigueta, que són moltes hores però és evident que d'un dia per l'altre no ho fas.

Crec que aquests dos projectes. Un és gros, perquè ja et dic, és que hi hagi un servei i que té aquesta capitalitat territorial que no existeix en cap altre país, com a mínim en àmbit europeu. De fet la **Comissió Europea** ens va donar un premi fa un parell d'anys, uns Premis de Diversitat que donen, perquè és aquest **enfocament integral** també, de treball amb les entitats del municipi o de la comarca, i els SAls també fan acompanyament al desenvolupament de plans locals LGTBI. Per això la importància que fossin personal a temps complet, no que fessin unes horetes de SAI i unes horetes de polítiques de joventut o polítiques de dones. No, no, principi d'especialització i formats. Es va crear també un postgrau de polítiques públiques LGTBI per tant qui no tingués aquesta formació la pot adquirir.

Naroa: Acabem de parlar una mica de la formació, seguint aquest tema, **com és treballa la sensibilització i formació de polítiques LGTBI a les escoles? Hi ha més polítiques enfocades a alumnes o a professors? Com es gestiona?**

Tània: Són dos àmbits diferents. Pel professorat, hi ha més d'una formació, perquè hi ha un pack que té a veure amb tot el que és **l'ecoeducació**. Que fa uns anys, que es van començar ja a fer les formacions, i hi ha una dimensió de l'ecoeducació també és tota la diversitat sexual i de gènere. Nosaltres vam modificar els decrets de la infantil i de la bàsica, que inclou primària i secundària, perquè l'educació quedava sempre com si fos un principi. I no, no, un principi no, és competència transversal, és resultat d'aprenentatge. Llavors es va desenvolupar el vector 5, que és el de perspectiva de gènere. Gènere en el sentit ample, que també inclou la diversitat sexual i de gènere, no només l'igualtat de dones i homes. I, per tant, d'aquí se'n deriven també formacions pel professorat.

Després, hi ha altres formacions que tenen a veure amb aquesta figura, que aquestes no les fa tothom, diguéssim, la figura **COCOBE**, de **coeducació**, **convivència** i **benestar**, que es va introduir l'anterior curs escolar, per coordinar tot el projecte coeducatiu del centre.

Després hi ha formacions que tenen a veure amb l'aplicació dels **protocols contra l'assetjament**. Aquí també vam fer canvis, perquè veníem de protocols fragmentats, n'hi havia més d'un. I això era un caco pels centres, no sabien què havien d'aplicar, i n'hi ha d'haver un, perquè les pautes d'actuació, pel que fa al que dèiem abans de la diligència deguda de com acompanyes les víctimes i les seves famílies, a nivell de tot el que calgui, de l'acompanyament psicològic, però també si cal una resposta judicial o la intervenció que fas amb els grups classe. Des d'aquest element, un cas pot permetre fer també una activitat preventiva, de parlar de què ha passat, què no hauria de ser, què no és acceptable i no es pot tornar a repetir, però que la gent, com ho ha viscut en primera persona, ajudar a processar el que ha passat i donar eines perquè no torni a passar.

Llavors hi ha les formacions aquestes específiques d'àmbit de protocols, i després, per l'alumnat, doncs això anirà canviant, perquè l'haver-se incorporat com a **contingut curricular** ha de deixar de ser aquestes sessions puntuals que es feien per part, normalment, d'entitats especialitzades, i a vegades perquè hi havia les AFAs

(Associació de Famílies d'Alumnes) implicades, però no necessàriament perquè fos política del centre, i ha de ser institucionalitzat com a currículum en totes les etapes educatives, incloent tot el que té a veure amb l'educació sexual integral. Però això no passarà d'un dia per l'altre, és un canvi de plantejament. Per tant, ara mateix queda molt de camí per recórrer.

Naroa: Quins reptes creus que té encara la comunitat LGBTIQ+?

Tània: Si parléssim de polítiques públiques, crec que hi segueixen el repte d'aconseguir més **recursos**, o sigui, uns pressupostos més potents. En polítiques LGTBI, es va triplicar el pressupost a les polítiques LGTBI, el qual vol dir que veníem d'un pressupost baix. Per tant, el mateix, era una carrera de fons, un nou departament amb dos pressupostos va arribar on va arribar.

Les que ens han succeït al Departament d'Igualtat i Feminisme haurien de seguir apretant perquè hi hagi més increment pressupostari, no? Consolidar tot aquest enfocament transversal, d'aquest treball sense compartiments estancs entre els diferents departaments. I després crec que hi ha un repte molt important a nivell de societat i que és global, que és aquesta **onada reaccionària**. Crec que té dues ramificacions importants, això.

Molta gent potser està veient, i això té un punt de positiu, que els avenços en igualtat mai són lineals. O sigui, que no pots abaixar mai la guàrdia. Per tenir una perspectiva, que cada generació i cada dècada... Es pot retrocedir. Es pot retrocedir en drets. Això ho hem vist en països europeus, als Estats Units.. Es pot retrocedir, i molt. I cada retrocés, després de revertir, poden ser 10 anys. Per tant, aquesta consciència que els drets es defensen sempre, està bé que hi sigui.

Al mateix temps, cal seguir combatent aquesta idea que també té molta gent, que és que si la igualtat ja està aconseguida, perquè cal. És a dir, que **encara s'ha de fer molt treball de sensibilització i de formació** a tots els nivells perquè s'entengui que estem parlant de sistemes d'opressió. O sigui, que no són conductes individuals, que no és que hi hagi males persones que es dediquen a discriminar o a agredir. És que,

hi ha una naturalització per part d'un sistema heteropatriarcal, que estableix quines són les normes, de moltes coses, entre elles també les normes de la sexualitat i dels comportaments de gènere. I que, per tant, qui s'identifica com a fora de la norma pateix exclusió, invisibilitat, discriminació, violències... en tots els àmbits de la vida. O sigui, eventualment, es pot trobar en tots.

Per tant, la reacció o les polítiques públiques han d'abastar, també, tots els àmbits de la vida i totes les etapes de la vida. Però costa, i passa igual amb la igualtat de dones i homes. Aquesta fal·làcia de la igualtat, a vegades, és una barrera perquè la gent s'impliqui més.

Però, sobretot, aquest element de **seguir lluitant** no només pels **nous drets** que es puguin aconseguir, sinó per **blindar els que tenim ara**, perquè estem en un context que només cal mirar què passa al voltant. I hem dit de països europeus i Estats Units, però la comunitat de Madrid s'ha carregat les lleis LGTBI i Trans. Vull dir que és aquí mateix.

Naroa: Quins àmbits creus que necessiten més atenció en quant a polítiques LGTB? En l'habitatge, en la salut, en l'educació? Quin departament t'agradaria que tingués més atenció i no el té?

Tània: Sempre és difícil triar, perquè el fet de ser polítiques transversals vol dir que tot arreu, no? Però, clar, i no només per l'àmbit LGTBI, sinó per totes les polítiques d'igualtat, **Educació** és clau. Tota la qüestió de l'educació sexual integral és clau, perquè és empoderament per desterrar prejudicis, és per coneixement del propi cos, és per relacions que siguin respectuoses basades en el consentiment... Evidentment, és prevenció d'ITS, i d'embarassos no desitjats, però sobretot és coneixement i capacitat de prendre decisions informades i sense estereotips o prejudicis en relació a la sexualitat, a les diversitats, etcètera.

Aquest és un element cap dalt, però crec que tot l'àmbit de la **salut** també ho és molt, perquè tractar totes les persones per igual basades en un model universal implica una atenció inadequada, o parcial, o esbiaixada. I segueix passant encara, perquè els

professionals mèdics quan surten de les facultats, especialment en l'àmbit de la medicina, la formació la tenen molt limitada, i el currículum es defineix a nivell estatal. Llavors s'han de fer formacions específiques al conjunt de professionals.

En **infermeria** això està més treballat, perquè les facultats d'infermeria també s'han posat més les piles. I no estem parlant només de consultes ginecològiques, estem parlant de tots els conjunts de drets sexuals i reproductius. Que no és normal que et diguin que si ets lesbiana no necessites una citologia perquè no tens relacions sexuals amb penetració. O sigui, aquest desconeixement que hi ha de la sexualitat o la presumpció d'heterosexualitat a l'hora de fer determinades preguntes, consultes, o en la salut de les persones trans.

I, novament, Catalunya és **pionera**. El **servei Trànsit** (Promoció de la Salut de les Persones Trans) existeix en pocs llocs del món, un equivalent vull dir. O el que vam aprovar a la passada legislatura també, el pla d'abordatge de la **violència obstètrica i vulneracions de drets sexuals i reproductius**, on per tant hi havia també tot aquest pla formatiu per evitar tots aquests biaixos, però hi ha moltíssima feina a fer.

Però el que sempre diem, aplicat també a les violències masclistes, perquè en el fons tenen la mateixa arrel que les violències LGTBI-fòbiques, que, es que són tots els àmbits. Perquè tu pots patir aquestes discriminacions o violències en l'àmbit laboral, en l'àmbit educatiu, en l'àmbit comunitari, en l'àmbit de la família, en l'àmbit esportiu...

Per tant, entenc la pregunta de dir-ne dos, però sempre he d'afegir el component de **tots** perquè davant d'un sistema d'opressió, que és estructural, que s'expressa en tots i cadascun dels àmbits de la vida, no en serviria, si només hi hagués canvis en un únic front. I per molt que hagi començat amb educació, perquè crec que amb educació sexual integral trencaríem a una velocitat important molts d'aquests prejudicis i avançaríem molt més ràpid, jo no comparteixo aquest argument reduccionista de "*Es que si canviéssim l'educació ja ho tindríem*". No. Per molts motius, però una, i amb tota la gent que ja està fora del sistema educatiu? No li donem eines, no treballem per aquesta transformació social i cultural, no té sentit. I després, perquè els centres

educatius són només una part de tots els elements que socialitzen i per tant han de ser simultanis, que és una eina importantíssima, seguríssim, però per si sola és impossible que pugui provocar aquests canvis.

Narrea: Una de les preguntes que tenia preparada, que més o menys ja m'has contestat, era si **has notat una evolució en com es perceben les polítiques LGTB dins del govern?** Que quan hem parlat de transversalitat i fer-vos veure ja m'ho has mig contestat no?

Tània: Sí, tot i que ja existia un pla interdepartamental i s'havia fet molta feina, però teníem més capacitat, no només negociadora, sinó de fer projectes potser més grans. També teníem més equip i hi havia una voluntat més compartida. Perquè això, la transformació feminista, tal com la descrivíem, interseccional, transinclusiva, era un dels quatre eixos del govern. Això és gros, t'ho miris com t'ho miris és gros.

Llavors, per exemple, en àmbit de treball, aquest programa per a la **inserció laboral de persones trans**, 4 milions d'euros d'entrada i que els posava el Departament de Treball, que la transversalitat també anava d'això. Quan a vegades en premsa em preguntaven: *"I el seu pressupost quin serà?"*, jo en principi deia, *"No ho sé, estem negociant, s'ha d'aprovar i ens l'ha d'aprovar el Parlament"* això que ho tingui clar tothom. Però no serà només el meu pressupost. Perquè a vegades la gent et fa preguntes *"i això què ho paga?"*. Ningú m'està preguntant qui paga les IVEs, les interrupcions voluntàries de l'embaràs, és obvi que ho paga Salut, sent una política central en termes de dret al propi cos de les dones. Doncs amb inserció laboral qui ho ha de pagar? Treball.

O sigui que sí, segur que hi va haver un canvi important, però insisteixo que recollíem també tota una trajectòria de polítiques LGTBI. I per tant, també de persones aliades en els diferents departaments i l'equip que es mantenia ja hi havia treballat, s'havien format.

Narrea: Aquesta pregunta va en un sentit més intern políticament. **Quin poder té ser consellera, que ara com a diputada no tens i trobes a faltar?**

Tània: O sigui, més que consellera jo parlaria de govern. O sigui, clar, govern té la **capacitat executiva**. Llavors, a excepció d'allò que són lleis o decrets que hagi de negociar amb el Parlament, govern té l'**autonomia** per implementar les polítiques. Idealment, evidentment, treballades amb els sectors. En el nostre cas, hi ha dos consells de participació, el **Consell Nacional LGTBI**, el **Consell Nacional de Dones a Catalunya**, però hi ha també la taula de migracions, i treballàvem amb les entitats, amb els moviments socials emancipatoris.

Però tu dissenyes un programa i l'implementes. O sigui, estàs a Parlament, instes el govern a... És a dir, fas proposta i després fas seguiment o retiment de comptes. I tens diferents eines, des de preguntes orals, preguntes escrites, aquestes interpel·lacions, les mocions, les propostes de resolució... És evident que són dos espais diferents.

El govern, llavors, és qui té la capacitat d'implementar noves polítiques, gestiones els serveis, li dediques més o menys pressupost, en funció de les orientacions i prioritats polítiques... Són dos àmbits diferents. O sigui, no són comparables en aquest sentit, són funcions diferents, simplement.

Naroa: I en un àmbit més personal, per acabar, **què t'ha aportat aquesta experiència com a primera consellera del Departament d'Igualtat i Feminismes?**

Tània: Ho he definit moltes vegades com un viatge increïble. *Viatge* perquè, crec que no només jo, sinó moltes de nosaltres, érem conscients que era un viatge d'anada i de tornada. Enteníem la política institucional, en aquest cas al govern, com un espai on hi érem de pas. Veníem de l'activisme i tornàriem després a l'activisme, a les nostres feines. I la possibilitat d'estar expandint, ampliant aquestes polítiques i aquests drets amb un equip de companyes i companys que venien de l'activisme, amb aliances amb moviments socials, amb societats científiques, col·legis professionals... Ha sigut brutal.

I crec que per moltes dificultats i reptes que comentàvem abans, pel fet de ser les primeres, pel fet de ser les polítiques d'igualtat que és un àmbit on sempre et trobes resistències internes i externes, però poder demostrar que sí que es podia fer. O sigui,

que sí que hi podia haver polítiques feministes desacomplexades i crec que, segur que es podien haver fet coses diferents, millor, digue-li el que tu vulguis, altres persones haurien posat altres èmfasis, el que sigui, però crec que es pot haver marcat un **llindar** del que no hauríem de retrocedir. Mai més un govern sense un Departament d'Igualtat i Feminisme, mai més.

Seria ideal també que totes les persones que ocupen les responsabilitats en aquest departament tinguessin un bagatge en aquestes polítiques, que en pressupost es vagi avançant.

Crec que això és motiu **d'orgull** haver pogut treballar en aquest projecte, compartit, sempre vam entendre això de manera col·laborativa. I és un **aprenentatge de vida**.

9.2. Annex 2: Entrevista a Zoe Garcia

Naroa: Acabes de treure el teu àlbum, Cicatrices, 11 cançons. Com ha sigut treure aquest projecte sol, per primer cop?

Zoe: Doncs, en part, una mica un repte, perquè jo no m'havia atrevit mai a fer música, perquè pensava una mica en el síndrome de l'impostor, aquest de persona criada com a *niña* de "*nunca eres suficiente*". Llavors ha sigut un repte com a nivell personal, d'atrevir-me a fer alguna cosa que no m'havia atrevit a fer. Però també ha sigut un viatge molt xulo, m'ho he passat molt de calma, m'he acompanyat de gent molt xula. Llavors crec que ha sigut un procés, com molt al meu ritme, que m'ha sentat molt guai a nivell personal i a nivell artístic, ha sigut molt guai.

Naroa: Bé, el títol de l'àlbum, a part de suposo que per les cicatrius de les operacions, té algun transfons més?

Zoe: Sí, per mi era com jugar amb la part més explícita de tinc dues cicatrius al pit, és molt evident que tinc dues cicatrius que m'atreveixen al pit i que també les vull visibilitzar. Jo n'estic molt orgullós i m'agrada visibilitzar-les. També hi ha una mica aquesta part de totes les cicatrius de les coses que ens passen a la vida que ens deixen marca. El fet de ser una persona trans en un món de transfòbia, això deixa marques i cicatrius, no? Cicatrius de ferides per ser una persona neurodivergent, o per trauma, o per coses que m'han passat. Al final estic com ple de cicatrius que al final descriuen una mica qui sóc, en certa manera. Hi ha altres coses que no hem d'escriure, però era una mica parlar d'això.

Naroa: Has comentat que ha sigut el teu primer concert en un escenari sol?

Zoe: Sí, el primer concert d'aquest disc. Jo fa molts anys que faig música, toco amb Maio, tocava amb Ginestà, he tocat amb Akelarre, ara toco amb dos altres amigues en un grup de versions i així, però Cicatrices encara no havia passat a l'escenari. Ens ho hem pres amb molta calma a la sort i a finals d'any (2024) i hem volgut preparar el concert com amb molt de mimo, llavors hem dit que fins que no estigués preparat no

començaria a negociar concerts, però també per respectar-nos molt els tempos. I sí que és veritat que ens va trucar la Mar (Mar Sifre, directora editorial d'Orgull) fa tres mesos dient-nos que si volíem fer això i va ser com, bueno anem una mica de justos, però va, ho farem, perquè era com algú xulo i especial i ens venia de gust com engegar-ho aquí. Llavors al maig tenim un concert a Vic, un concert a Barcelona, ja comencem per fer concerts grossos, però això era com el primer tastet que em semblava xulo que fes aquí.

Naroa: I en tema de música, **quins han sigut els seus referents o quins eren els que de petit escoltaves que t'han fet evolucionat a estimar la música?**

Zoe: Que difícil. Clar, és que jo de petit a casa meva el meu pare em posava cert típic música de padre de rock dels anys tal i no sé què, i he mamat d'això. Però crec que sí que és veritat que la gent que m'ha fet més de referents i que ens coneixen més endavant de la meva vida a nivell musical, potser no en sabia dir tants, perquè crec que escolto moltes coses però sí que a nivell de trajectòria tinc molt present la gent de Roba Estesa que han sigut molt *queer*, a dalt d'escenaris amb un discurs molt canyero, tinc molt present Clara Peya que també ha fet coses molt xules, aquesta gent que està fent música molt xula i a més posant identitats dissidents a l'escenari. Que una cosa no treu l'altra, m'agraden perquè fan música molt bona, perquè a vegades es com... és súper queer i està dalt de l'escenari, però no és només això, és súper queer però fa una música de la hòstia, i això també ho hem de dir. Llavors he tingut referents més així com Maio, Edu de Bonitx ... penya així com molt guai que fa música molt xula.

Naroa: Seguint una mica amb el tema, a les teves xarxes a vegades parles que quan eres petit no tenies com aquestes referències de gent trans i que tu has volgut ser un referent. **Com ha rebut el públic o l'audiència d'aquest disc?**

Zoe: La veritat és que molt guai, ho he dit molts cops perquè jo no tenia expectatives. Ho vaig intentat fer des de la no-expectativa, rollo a l'aventura a veure què passa, i ha sigut molt xulo. Hi ha gent que m'està dient: em sento molt identificada amb aquesta cançó, em veig molt aquí... Llavors que la gent escolti una cançó i se li remoguin coses,

és una cosa que em sembla molt forta, perquè a mi m'agrada molt quan la gent em remou coses. Llavors a mi m'agrada molt que a la gent li passin coses perquè a mi és el que m'agrada de la música. Llavors aconseguir jo fer música que li remogui coses a la penya és fort, es *heavy*, és molt molt xulo.

Naroa: Moltes gràcies, que vagi molt bé.

Zoe: Ens veiem, gràcies.